THOMAS HARRIS

HANNIBAL
ÎN SPATELE MĂŞTII

• PROLOG

Poarta către palatul central al memoriei doctorului Hannibal Lecter se află în întunecimea minții sale și are un zăvor ce poate fi găsit numai prin pipăit. Ciudata poartă se deschide către încăperi bine luminate, de un baroc timpuriu, iar culoarele și încăperile rivalizează ca număr cu cele din Muzeul Topkapi.

Peste tot se află exponate bine puse în valoare și luminate, fiecare fiind elemente cheie ale unor amintiri care te conduc la altele, în progresie geometrică.

Spațiul destinat anilor tinereții lui Hannibal Lecter diferă de celelalte, fiind incomplet. Unele încăperi sunt scene statice, fragmentare, ca niște cioburi de ceramică grecească pictată lipite cu ipsos alb. Alte încăperi sunt pline de sunet și mișcare, șerpi uriași se luptă în întuneric, luminați de spoturi de lumină. Urlete și rugăminți umplu într-atât de tare unele încăperi încât nici Hannibal însuși nu poate să intre. Dar pe coridoare nu se aud țipetele și poți asculta muzică, dacă vrei.

Construcția palatului a început în primii ani de școală ai lui

THOMAS HARRIS

HANNIBAL
ÎN SPATELE MĂŞTII

• PROLOG

Poarta către palatul central al memoriei doctorului Hannibal Lecter se află în întunecimea minții sale și are un zăvor ce poate fi găsit numai prin pipăit. Ciudata poartă se deschide către încăperi bine luminate, de un baroc timpuriu, iar culoarele și încăperile rivalizează ca număr cu cele din Muzeul Topkapi.

Peste tot se află exponate bine puse în valoare și luminate, fiecare fiind elemente cheie ale unor amintiri care te conduc la altele, în progresie geometrică.

Spațiul destinat anilor tinereții lui Hannibal Lecter diferă de celelalte, fiind incomplet. Unele încăperi sunt scene statice, fragmentare, ca niște cioburi de ceramică grecească pictată lipite cu ipsos alb. Alte încăperi sunt pline de sunet și mișcare, șerpi uriași se luptă în întuneric, luminați de spoturi de lumină. Urlete și rugăminți umplu într-atât de tare unele încăperi încât nici Hannibal însuși nu

poate să intre. Dar pe coridoare nu se aud țipetele și poți asculta muzică, dacă vrei.

Construcția palatului a început în primii ani de școală ai lui Hannibal. În anii de recluziune, el a lărgit și îmbunătățit palatul, iar lucrurile de acolo l-au susținut în perioadele în care gardienii îi refuzau accesul la cărți.

Aici, în întunericul fierbinte al minții sale, să căutăm împreună zăvorul. Odată găsit, să alegem muzica pe care o vom asculta pe coridoare și, fără să ne mai uităm în stânga și în dreapta, să mergem în Sala Începuturilor, unde exponatele sunt, marea lor majoritate, fragmentare.

O să le întregim cu cele aflate de prin alte părți, din arhivele armatei și ale poliției, din interviuri și de la medicii legiști și din pozițiile în care stau încremeniți cei morți. Scrisorile lui Robert Lecter, de curând descoperite, ne pot ajuta să stabilim datele biografice ale lui Hannibal, pe care le-a mistificat pentru a deruta autoritățile și cronicarii. După toate aceste eforturi pe care le facem, este posibil să vedem fiara cum se desparte de sânul mamei și bagă frica în oasele celorlalți.

• PARTEA ÎNTÂI

„Acesta este primul lucru pe care l-am înțeles:
Timpul este sunetul scos de topor pe trunchiul copacului.”

PHILIP LARKIN

Capitolul 1

Hannibal cel Fioros (1365-1428) a ridicat castelul Lecter în cinci ani, folosind ca mână de lucru prizonierii făcuți în Bătălia de la Tannenberg. În ziua în care flamura sa a fluturat în vârful turnurilor terminate, el i-a adunat pe prizonieri în fața grajdurilor, a ridicat tonul ca să-i înspăimânte și le-a spus că sunt liberi să plece acasă, așa cum promisese. Mulți au ales să rămână în solda lui, mulțumiți de felul în care fuseseră tratați.

Cinci sute de ani mai târziu, Hannibal Lecter, în vârstă de opt ani și al optulea cu acest nume, stă în grădina de zarzavaturi împreună cu sora lui mai mică, Mischa, și aruncă bucăți de pâine lebedelor negre care plutesc pe apa întunecată din șanțul de apărare al cetății. Mischa se ține de mâna lui Hannibal ca să fie mai sigură pe picioarele ei și ratează de mai multe ori șanțul cu apă. Crapi enormi agită crinii de apă și gonesc libelulele.

Lebăda care conducea cârdul ieși din apă și porni spre copii pe picioarele ei scurte, sâsâind amenințător. Lebăda îl știa dintotdeauna pe Hannibal și se apropia amenințătoare, aripile ei negre întunecând cerul.

— Oh, Anniba! spuse Mischa, ascunzându-se după piciorul lui Hannibal.

Hannibal își ridică brațele la înălțimea umerilor, așa cum îl învățase tatăl lui, ținând în mâini crengi de salcie, ca deschiderea mâinilor sale să pară mai mare. Lebăda se opri și evaluă anvergura aripilor lui Hannibal, apoi se întoarse în apă, să mănânce.

— Trecem prin asta în fiecare zi, îi spuse Hannibal păsării.

Dar azi nu era o zi ca oricare alta, iar el se întreba unde ar fi putut ea să zboare.

Emoționată, Mischa lăsă să-i scape pâinea în mocirlă. Când Hannibal se aplecă să o ajute, ea îl stropi cu noroi pe nas. Apoi se mânji și ea cu puțin noroi pe nas și râseră amândoi uitându-se la imaginile lor reflectate în apă.

Copiii simțiră trei izbituri în pământ și apa tremură, distorsionându-le imaginea. Sunetul unor explozii îndepărtate se rostogoli peste câmp. Hannibal o prinse de mână pe sora lui și fugiră spre castel.

Trăsura de vânătoare se afla în curte, lângă Cesar, uriașul cal de tracțiune. Berndt, cu șorțul lui de grăjdar, și omul de serviciu, Lothar, încărcau trei cutii în cufărul trăsurii. Bucătarul aducea afară o gustare.

— Stăpâne Lecter, doamna vă așteaptă în cameră, spuse bucătarul.

Hannibal o încredință pe Mischa dădăcii și o tuli la fugă pe treptele tocite.

Lui Hannibal îi plăcea încăperea mamei sale și numeroasele ei arome, chipurile sculptate în lemn, tavanul pictat – doamna Lecter era atât o Sforza, cât și o Visconti, iar mobila o adusese cu ea de la Milano.

Era emoționată și ochii ei căprui reflectau scântei de lumină. Hannibal ținu caseta în timp ce mama lui apăsă buzele unui heruvim și deschise un compartiment secret. Își îngrămădi apoi bijuteriile în casetă și câteva scrisori; nici nu era loc pentru toate.

Hannibal se gândi că arăta exact ca bunica al cărei portret era încrustat pe cutie.

Norii pictați pe tavan. Pe când era alăptat, stătea cu ochii deschiși și vedea sânii mamei înconjurați de nori. Senzația cutelor de la bluza ei, așa cum o simțea pe față. Și doica – crucea ei de aur strălucea ca soarele printre norii uriași atunci când îl ținea la piept, iar urma lăsată de cruce pe pielea lui era ștearsă cu grijă înainte ca mama lui să o vadă.

Iar tatăl lui era acum în cadrul ușii, cu registrul cel mare în mâini.

— Simonetta, trebuie să plecăm.

Lucrurile lui Mischa erau puse în cada ei de baie din aramă, iar doamna strecură caseta printre ele. Se mai uită o dată prin cameră și luă un mic tablou al Veneției de pe șevalet, îl cântări o vreme, apoi i-l dădu lui Hannibal.

— Du-l bucătarului. Scoate-l din ramă, zâmbi ea. Și nu-i murdări spatele!

Lothar duse cada la trăsura din curte, pe lângă care se învârtea Mischa, neobișnuită cu agitația din jur. Hannibal o ridică pe Mischa să-l mângâie pe Cesar pe bot. Sărutându-l de câteva ori, așteptă ca el să fornăie. Hannibal luă un pumn de grăunțe și trasă în curte, pe jos, un „M”. Stolul de porumbei se repezi la ele, alcătuind pe jos un „M” din păsări vii.

Hannibal desenă litera în palma lui Mischa – avea aproape trei ani, iar el nu credea că ea o să mai învețe să citească vreodată.

— M, de la Mischa, spuse.

Ea fugi râzând printre păsări, iar ele începură să zboare în jurul ei, în jurul turnurilor, apoi în jurul clopotniței.

Bucătarul, un om masiv, în haine albe, ieșise cu o gustare. Calul se uită cu un ochi la el, apoi ciuli și o ureche în direcția lui – pe când Cesar era un mânz, bucătarul îl gonise de mai multe ori din grădina de legume, acoperindu-l cu sudălmi și aruncând cu mătura după el.

— Stau să te ajut până strângi din bucătărie, îi spuse domnul Jakov bucătarului.

— Mergi cu băiatul, îi răspunse acesta.

Contele Lecter o ridică pe Mischa în trăsură, iar Hannibal o strânse în brațe. Contele Lecter prinse fața lui Hannibal în mâinile lui ținute căuș. Surprins de cum tremurau palmele tatălui său, Hannibal se uită atent la chipul contelui Lecter.

— Trei avioane au bombardat calea ferată. Colonelul Timka spune ca mai avem cel puțin două săptămâni și, dacă vor reuși până la urmă să ajungă, aici luptele se vor da în lungul șoselelor principale. O să ne fie bine la cabană.

Era a doua zi a Operațiunii Barbarossa, marșul lui Hitler peste Europa de Est, către Rusia.

Capitolul 2

Berndt mergea înaintea trăsurii, pe poteca din pădure, atent la capul calului, tăind crăcile cu o baionetă elvețiană.

Jakov venea în urmă, călare pe o iapă, cu desagii plini de cărți. Nu era obișnuit să călărească și strângea prea tare gâtul calului când trecea pe sub crengi. Pe unde drumul era prea abrupt, descăleca și împingea umăr la umăr cu Lothar și Berndt, ba chiar și cu contele Lecter însuși. Crengile eliberate acopereau drumul în urma lor.

Hannibal mirosea verdeața zdrobită de roți și simțea pe față părul cald al lui Mischa, care stătea în brațele lui. Vedea bombardierele germane trecând la înălțime. Dârele de fum lăsate în urmă păreau un portativ, iar Hannibal fredona pentru sora lui notele scrise cu fum negru pe cerul albastru. Nu era o melodie frumoasă.

— Nu, îi spuse Mischa. Anniba, cântă-mi *Das Mannlein*!

Și, împreună, au cântat despre misteriosul pitic din pădure, doica alăturându-li-se din trăsura legănată și domnul Jakov de pe calul lui, deși el prefera să nu cânte în germană.

Ein Mannlein steht im Walde ganz still und stumm,
Es hat von lauter Purpur ein Mantlein um,
Sagt, wer mag das Mannlein sein
Das da steht im Walde allein
Mit dem purporroten Mantelein…

După două ore grele au ajuns într-un luminiș în hățișul pădurii.

Cabana de vânătoare evoluase timp de trei sute de ani de la un refugiu spartan la un loc confortabil, acoperită fiind acum de un acoperiș din lemn, care să o apere de zăpadă. Mai era pe acolo un staul mic, cu două boxe și un prici, iar în spatele cabanei o toaletă, al cărei acoperiș de abia se vedea deasupra tufișurilor.

La fundația cabanei încă se mai vedeau pietrele unui altar ridicat în Veacul Întunecat de oameni care se închinau șarpelui de casă.

Acum Hannibal văzu un șarpe de casă fugind din locul străvechi când Lothar tăie câteva vițe de vie sălbatică pentru ca doica să poată deschide fereastra.

Contele Lecter trecu cu palmele pe crupa calului în timp ce acesta golea găleata cu apă.

— Berndt, bucătarul are timp să-și strângă lucrurile până când ne vom întoarce. Cesar se poate odihni în grajdul lui peste noapte. Plecați amândoi cum se va lumina de ziuă, nu mai târziu. Castelul să fie gol la prima oră a dimineții.

•

Vladis Grutas intră în curtea castelului Lecter, având pe față cea mai plăcută expresie de care era capabil, și începu să scruteze ferestrele. Către acestea făcu semne cu mâna și strigă:

— Alo!

Grutas era zvelt, blond, purta haine civile, iar ochii lui erau de un albastru atât de palid încât păreau petice de cer fără nori.

— E cineva acasă? strigă el.

Cum nu primi niciun răspuns, se duse la ușa de la bucătărie și descoperi merindele și tacâmurile strânse pe podea. Imediat, își strecură în buzunare cafea și zahăr. Ușa de la beci era deschisă și ea. Se uită în josul scării și văzu o lumină.

Să nu violezi cuibul altei ființe este un tabu de la începutul timpurilor. Dar, pentru unii, strecuratul oferă plăceri nemăsurate, așa cum era și cazul lui.

Grutas coborî scările, ajungând în aerul rece din subteranele boltite ale castelului. Trecu pe sub o arcadă și văzu că poarta de fier a cramei era deschisă.

Un zgomot de mișcare. Grutas putea să vadă rafturi etichetate, pline cu sticle, și umbra uriașă a bucătarului mișcându-se de colo-colo, ca și cum ar fi lucrat la lumina a două felinare. Pachete pătrățoase erau înșirate pe masa de degustare din centrul încăperii și, lângă ele, un tablou într-o ramă bogat ornamentată.

Grutas zâmbi când bucătarul ieși la vedere. Acum spatele bucătarului era întors către ușă în timp ce trebăluia pe masă. Zgomot de hârtii.

Grutas se lipi de perete, în umbra scării.

Bucătarul înveli tabloul în hârtie și îl legă cu sfoară, făcând un pachet ca toate celelalte. Cu un felinar într-o mână, prinse și trase cu cealaltă un candelabru metalic aflat deasupra mesei de degustare. Un declic și, în fundul pivniței, un rând de rafturi sări câțiva centimetri de la perete. Bucătarul dădu la o parte etajera în zgomotul unor arcuri. În spate era o ușă.

Intră în tainița din beci și agăță acolo un felinar. Pe urmă duse pachetele înăuntru.

În timp ce punea la loc rafturile, cu spatele la ușă, Grutas pornise deja pe trepte, în sus. Auzi un foc de arma afară, apoi vocea bucătarului în urma lui.

— Cine-i acolo?

Bucătarul îl ajunse din urmă, mișcându-se repede pentru un om de talia lui.

— Stai! Nu ai voie să intri aici.

Grutas fugi în curte, prin bucătărie, dând din mâini și fluierând.

Bucătarul luă o doagă dintr-un colț și fugi pe urmele lui, prin bucătărie, către curte, când văzu o siluetă în ușă, cu o cască inconfundabilă, și trei parașutiști germani cu arme automate pătrunseră în încăpere. Grutas era în spatele lor.

— Bună, bucătarule, spuse Grutas, luând o șuncă sărată și afumată dintr-un coș de pe podea.

— Pune carnea la loc, spuse caporalul german, îndreptându-și la fel de repede arma către Grutas și vorbind cu bucătarul. Ieși afară, mergi cu patrula.

•

Cum drumeagul era mai ușor de parcurs la coborâre, spre castel, Berndt mergea cu trăsura goală, cu frâiele în jurul brațului, trăgând din lulea. Când se apropie de liziera pădurii, crezu că vede o barză luându-și zborul din copac. Când se apropie, văzu materialul alb, parașuta, atârnând în copac, cu chingile tăiate. Lăsă luleaua și opri în liniște trăsura. Își puse mâna pe botul lui Cesar și șopti ceva în urechea calului. Pe urmă merse mai departe pe jos, cu mare grijă.

Atârnat de o cracă mai joasă, era un om în haine ponosite, cu ștreangul care îi pătrunsese adânc în gât, cu fața vânătă, cu bocancii murdari de noroi, la jumătate de metru de pământ. Berndt se întoarse în grabă la trăsură, căutând un loc unde să întoarcă pe drumeagul îngust, propriile încălțări părându-i-se ciudate când călca pe pământul reavăn.

Atunci apărură printre copaci cei trei soldați germani, conduși de un sergent, și cei șase civili. Sergentul trase piedica armei. Berndt îl recunoscu pe unul dintre civili.

— Grutas, spuse el.

— Berndt, bunul Berndt, cel cu capul pe umeri, răspunse Grutas. Se apropie apoi de Berndt cu un zâmbet suficient

de prietenos. Ar putea avea grijă de cal, spuse Grutas sergentului german.

— Poate că și el este prietenul tău, zise sergentul.

— Poate că nu, răspunse Grutas și-l scuipă pe Berndt drept în față. L-am spânzurat pe celălalt, nu? Și pe acela îl cunoșteam. De ce trebuie să mergem mai departe? Apoi, ceva mai în șoaptă: Îl împușc la castel, dacă vrei, numai să-mi dai pușca înapoi.

Capitolul 3

Blitzkrieg-ul, războiul fulger dus de Hitler, fusese mai rapid decât și-ar fi imaginat oricine altcineva. La castel, Berndt descoperi că se afla deja o companie Waffen SS, Totenkopf. Două tancuri Panzer erau oprite lângă șanțul de apărare, alături de un distrugător de tancuri și câteva autoșenile.

Ernst, grădinarul, zăcea cu fața în jos, în bucătărie, cu capul acoperit de muște.

Berndt văzuse asta de pe capra trăsurii. Numai germanii se urcaseră. Grutas și cu ceilalți merseseră în urma lor. Erau *Hilfswillige,* sau Hiwis, localnici care se oferiseră voluntari să-i ajute pe naziștii invadatori.

Berndt mai putu să vadă doi soldați, sus pe unul din turnurile castelului, dând jos steagul cu blazonul familiei Lecter și punând în loc o antenă de radio și un steag cu svastică.

Un maior în uniformă neagră SS și purtând însemnul Totenkopf ieși din castel să se uite la Cesar.

— Frumos, dar prea înalt pentru a fi călărit, spuse acesta plin de regret – își adusese echipamentul de călărie pentru momentele libere.

Celălalt cal i se păru mai potrivit. În spatele lui apărură doi soldați, ducându-l pe bucătar cu ei.

— Unde este familia?

— La Londra, domnule, răspunse Berndt. Pot să acopăr trupul lui Ernst?

Maiorul se întoarse către sergent, care îl împunse în bărbie pe Berndt cu țeava pistolului mitralieră Schmeisser.

— Și cine o să-l acopere pe al tău? Miroase țeava armei. Încă miroase a fum. Poate să-ți zboare și ție creierii, amenință maiorul. Unde este familia?

Berndt înghiți cu greu.

— Plecată la Londra, domnule.

— Ești evreu?

— Nu, domnule.

— Țigan?

— Nu, domnule.

Acesta se uită la teancul de scrisori de pe masă.

— Sunt scrisori pentru un oarecare Jakov. Tu ești evreul Jakov?

— Un preceptor, domnule. A plecat cu mult timp în urmă.

Maiorul cercetă lobii urechilor lui Berndt, să vadă dacă nu cumva erau găuriți.

— Arată-i sergentului scula ta. Pe urmă: Să te ucid sau să te păstrez la muncă?

— Domnule, oamenii aceștia se cunosc cu toții între ei, spuse sergentul.

— Așa? Poate se și plac unii pe alții. Se întoarse la Grutas. Poate că dragostea pentru vecini este mai mare decât aceea pentru noi, ei, Hiwis? Apoi maiorul se întoarse către sergent. Chiar crezi că avem nevoie de toți?

Sergentul îndreptă arma către Grutas și oamenii săi.

— Bucătarul este evreu, spuse Grutas. Aici suntem și noi buni la ceva cu ceea ce știm – îl lăsați să vă gătească și o să muriți în câteva ore de o otravă evreiască. Arătă apoi către unul dintre oamenii săi. Fluierici știe să gătească și o poate face și pentru soldați. Grutas se duse în mijlocul curții, mișcându-se încet, cu țeava armei sergentului urmărindu-l. Domnule maior, purtați însemnele și inelul celor din

Heidelberg. Aici este un loc încărcat de istorie militară, așa cum încercați să faceți și dumneavoastră acum. Aici este sălașul lui Hannibal cel Fioros. Unii dintre cei mai valoroși cavaleri teutoni au murit aici. Nu este momentul să spălați pietrele acestea cu sânge de evreu?

Maiorul își înălță sprâncenele.

— Dacă vrei să faci parte din SS, arată-mi că o meriți!

Făcu un semn sergentului. Sergentul SS își luă pistolul din toc, scoase din el toate gloanțele, mai puțin unul, apoi îl dădu lui Grutas. Doi soldați îl târâră pe bucătar la Piatra Judecății.

Maiorul părea mai interesat să studieze calul. Grutas puse pistolul la tâmpla bucătarului, așteptând ca maiorul să-l privească. Bucătarul îl scuipă.

Un stol de rândunici se ridică din turn când se auzi împușcătura.

•

Berndt fusese pus să mute mobila ca ofițerii să poată fi încartiruiți la etaj. Se uită să vadă dacă nu cumva făcuse pe el. Putea să audă cum transmitea radiotelegrafistul dintr-o mică încăpere din pod, atât în cod, cât și vorbit. Operatorul fugi în josul scărilor, cu căștile în mâini, apoi se întoarse peste câteva clipe ca să stingă echipamentele. Porneau către răsărit.

De la o fereastra de la etaj, Berndt văzu unitatea SS și cum era scoasă dintr-un Panzer o stație radio portabilă, ca să fie lăsată micii garnizoane ce rămânea în urmă. Grutas și oamenii lui jegoși, înarmați acum, cărau tot ce găseau în bucătărie și încărcau merindele într-o autoșeniletă pentru trupele auxiliare. Soldații se urcară în mașini. Grutas ieși în fugă din castel ca să-i prindă. Unitatea pornea spre Rusia, luându-i pe Grutas și pe ceilalți Hiwis. Păreau să fi uitat de Berndt.

O grupă de soldați cu arme automate și stația radio rămăseseră pe loc, la castel. Berndt așteptă în toaleta veche din turn până se lăsă întunericul. Mica garnizoană germană

mânca în bucătărie, cu o santinelă postată în curte. Descoperiseră și ceva rachiu într-o cămară. Berndt coborî din turn, recunoscător că treptele din piatră nu scârțâie.

Se uită în camera stației radio. Radioul era în budoarul doamnei, iar sticlele de parfum fuseseră împrăștiate pe jos. Berndt se uită la el. Se gândi la Ernst, mort în bucătărie, și la bucătar, scuipându-l pe Grutas cu ultima lui răsuflare. Berndt se strecură în cameră. Simți că trebuie să-i ceară scuze doamnei pentru intruziune. Coborî apoi scările de serviciu, ținându-și în mâini încălțările lui butucănoase, cele două piese ale stației radio și acumulatorul, și se furișă afară pe o ușă din lemn. Radioul și generatorul manual erau o povară grea, de peste douăzeci de kilograme. Berndt se strecură în pădure și le ascunse. Îi păru rău că nu poate să ia cu el și calul.

•

Luminile amurgului și ale lumânărilor străluceau pe pereții din lemn vopsit ai cabanei de vânătoare și luceau în ochii prăfuiți ai trofeelor atunci când familia se adună în jurul șemineului. Capetele de animale erau vechi, chelite de generațiile de copii care se agățaseră de balustradă.

Doica puse lângă vatră cada de baie din aramă a lui Mischa. Adăugă apă dintr-un ceainic ca să potrivească temperatura, apoi făcu clăbuci și o cufundă pe Mischa în apă. Copila se jucă încântată cu spuma. Doica întinse prosoapele în fața focului, să se încălzească. Hannibal luă brățara de copil a lui Mischa de pe mâna ei, o cufundă în spumă, apoi suflă baloane de săpun prin ea. Baloanele, în scurtul lor zbor, reflectau fețele strălucitoare înainte să plesnească deasupra focului. Lui Mischa îi plăcea să prindă baloane, dar își dorea brățara înapoi și nu se liniști până când aceasta nu fu din nou pe brațul ei.

Mama lui Hannibal cânta o piesă barocă în contrapunct, la o pianină.

Muzica delicată, ferestrele acoperite cu paturi la coborârea serii și aripile întunecate ale pădurii în jurul lor.

Berndt sosi epuizat și muzica încetă. Lacrimi apărură în ochii contelui Lecter în timp ce-l asculta pe Berndt. Mama lui Hannibal prinse mâna lui Berndt, ca să-l liniștească.

•

Germanii începură imediat să se refere la Lituania ca la Ostland, o colonie germană fără însemnătate, care putea fi repopulată în timp cu arieni, după ce elementele inferioare slave erau lichidate. Coloanele germane mărșăluiau mai departe, pe șosele, trenurile germane purtau și ele artileria către răsărit.

Avioanele rusești bombardau și destrămau coloanele. Enormele bombardiere Ilyushin pisau mărunt coloanele, trecând prin focul intens al bateriilor antiaeriene montate pe trenuri.

•

La mijirea zorilor, lebedele negre zburară cât de sus puteau, în formație, cu gâturile întinse, îndreptându-se către sud, cu huruitul avioanelor deasupra lor.

O explozie, și lebăda din frunte se chirci, apoi începu să plonjeze spre pământ, cu celelalte păsări învârtindu-se în jurul ei, pierzând altitudine în spirală. Lebăda rănită căzu greu în câmp deschis și nu se mai mișcă. Colegele ei aterizară alături și o împinseră cu ciocurile, scoțând sunete disperate.

Nu se mișca. O altă explozie pe câmp și infanteria rusească fu zărită deplasându-se la liziera pădurii. Un Panzer german sări peste o movilă și porni de-a latul câmpului, trăgând cu mitraliera în copaci și apropiindu-se tot mai mult. Lebăda își desfăcu larg aripile și ramase la sol lângă tovarășa ei, chiar dacă tancul era mai lat decât aripile sale, iar motorul lui se auzea mai tare decât inima ei sălbatică. Sâsâi la tanc, îl lovi cu aripile, dar tancul trecu peste ele, orb, transformându-le, cu șenilele, în resturi de carne și pene.

Capitolul 4

Familia Lecter a supraviețuit în pădure în acei îngrozitori trei ani și jumătate cât a durat campania lui Hitler către răsărit. Drumeagul către cabană a fost acoperit de zăpadă iarna, iar în primăvară a fost năpădit de ierburi, mlaștina fiind prea moale pentru tancuri vara.

Cabana avusese suficiente provizii de făină și zahăr pentru prima iarnă, dar cea mai importantă a fost sarea din butoaie. În a doua iarnă, au dat peste un cal mort și înghețat. Au reușit să-l taie în bucăți cu topoarele și să săreze carnea. Au mai pus la sare păstrăvi și potârnichi de munte.

Uneori, civili apăreau noaptea din pădure, tăcuți ca umbrele. Contele Lecter și Berndt vorbeau cu ei în lituaniană, iar o dată au adus cu ei un om cu cămașa îmbibată de sânge, care a murit pe patul din colț în timp ce dădaca îl ștergea pe față.

În zilele în care zăpada era prea mare ca să iasă să caute câte ceva de mâncare, Jakov le ținea lecții. Îi învăța engleza, o franceză improvizată, le preda istoria romană, punând un accent deosebit pe asediul Ierusalimului, și toți îl ascultau. Făcea adevărate povești din evenimentele istorice și din istoriile Vechiului Testament, uneori înfrumusețându-le, de dragul audienței, dincolo de uzanțele școlare.

Tot el îl pregătea în particular pe Hannibal la matematici, după ce lecțiile ajunseseră la un nivel inaccesibil celorlalți.

Printre cărțile domnului Jakov se afla un exemplar legat în piele al *Tratatului despre lumină,* de Christiaan Huyghens, iar Hannibal era fascinat de carte și, urmărind traseul parcurs de mintea lui Huyghens, se simțea și el împins spre descoperiri. Asocia *Tratatul despre lumină* cu strălucirea zăpezii și curcubeul distorsionat din vechile ferestre. Eleganța gândirii lui Huyghens era la fel de limpede și simplă precum liniile iernii, precum structura

crengilor. O cutie care se deschidea cu un clic și, înăuntru, se afla un principiu care funcționa de fiecare dată. Era o senzație de care depindea și pe care o simțise de cum învățase să citească.

Hannibal Lecter știuse dintotdeauna să citească, sau așa i se părea doicii. Ea îi citise o scurtă perioadă, pe când avea doi ani, cel mai des dintr-o ediție ilustrată a fraților Grimm, către ale cărei xilogravuri toți arătau cu degetul. O asculta pe doică citind, stând cu capul rezemat de ea în timp ce se uita la cuvintele de pe pagini, apoi ea îl descoperise lipindu-și fruntea de carte, pe urmă depărtându-se la distanța potrivită și citind cu accentul dădăcii.

Tatăl lui Hannibal era dominat de un singur lucru – curiozitatea. Curios de ceea ce putea fiul lui, contele Lecter îl pusese pe majordom să coboare din biblioteca castelului dicționarele cele grele – cel englez, cel german și cele douăzeci și trei de volume în lituaniană așa că Hannibal era pe cont propriu în lumea cărților.

La vârsta de șase ani, trei lucruri importante i se întâmplaseră.

Mai întâi, descoperise *Elementele* lui Euclid, o ediție veche, cu desenele făcute de mână. Putea să urmărească desenele cu degetele și să-și lipească fruntea de ele.

Tot atunci i-a fost prezentată sora lui, Mischa. I-a trecut prin cap că arată ca o veveriță roșie, zbârcită. Stând pe gânduri, a ajuns la concluzia că era păcat că nu semăna cu mama lor.

Uzurpat din drepturi pe toate fronturile, s-a gândit cât de convenabil ar fi ca vulturul care plutea uneori pe deasupra castelului să o răpească pe surioara lui și să o ducă în curtea unui țăran, într-o țară îndepărtată, unde toți seamănă cu veverițele, și ea s-ar simți ca acasă. În același timp, a descoperit că o iubea, iar când ea a crescut suficient ca să se minuneze de lumea din jur a simțit îndemnul de a-i arăta lucrurile, de a-i trezi curiozitatea descoperirii.

Tot pe când Hannibal avea șase ani, contele Lecter și-a descoperit fiul calculând înălțimea turnurilor castelului pornind de la umbra acestora, pe baza instrucțiunilor lui Euclid. Contele Lecter a ridicat atunci nivelul preceptorilor săi – în șase săptămâni a sosit acolo domnul Jakov, un cărturar sărac din Leipzig.

Contele Lecter l-a prezentat pe domnul Jakov fiului său în bibliotecă, pe urmă i-a lăsat singuri. Când era cald, biblioteca avea izul de fum impregnat în pietrele castelului.

— Tatăl meu spune că o să mă înveți multe lucruri.

— Dacă vrei să înveți multe lucruri, pot să te ajut.

— Mi-a spus că ești un mare cărturar.

— Sunt student.

— I-a spus mamei că ai fost dat afară din universitate.

— Da.

— De ce?

— Pentru că sunt evreu, un evreu așkenazi, ca să fiu mai exact.

— Văd. Ești nefericit?

— Că sunt evreu? Nu, sunt fericit.

— Adică ești nefericit că te-au dat afară din școală?

— Mă bucur să mă aflu aici.

— Crezi că merită să-ți pierzi timpul cu mine?

— Orice om merită să pierzi timpul cu el. Dacă la prima vedere cineva pare mai tont, trebuie să te uiți mai adânc în sufletul lui.

— Te-au instalat în camera cu gratii de fier peste ușă?

— Da.

— Acum nu se mai încuie.

— Mă bucur să aud asta.

— Acolo îl țineau pe unchiul Elgar, spuse Hannibal aliniindu-și creioanele în fața sa. Era prin anii 1880, înainte să mă nasc eu. Uită-te la ferestrele din camera. Pe sticlă, este scrisă o dată cu diamantul. Astea sunt cărțile lui.

Un șir întreg de cărți legate în piele ocupa raftul. Ultima era în parte carbonizată.

— Camera mirosea a fum când ploua. Pe lângă pereți erau înșirați baloți de paie care să-i înăbușească țipetele.

— Țipetele?

— Ceva legat de religie, dar înțelegi ce-s alea „obscenități”?

— Da.

— Mie nu-mi este limpede, dar cred că sunt niște lucruri pe care nu le spui în fața mamei.

— Așa văd și eu lucrurile, spuse domnul Jakov.

— Dacă te uiți la data de pe sticlă, este exact data la care, în fiecare an, razele soarelui ajung la fereastra aceea.

— Aștepta sosirea soarelui.

— Da, și era ziua în care dădea foc la tot ce era acolo. Imediat ce avea soare, aprindea fânul cu monoclul pe care îl purta în timp ce scria cărțile astea.

Hannibal l-a familiarizat apoi pe preceptor cu castelul Lecter, făcând un tur al subteranelor. Au trecut prin curtea în care se afla un bloc de piatră. Un inel era încastrat în piatră, iar pe fața superioară se vedeau urmele unui topor.

— Tatăl tău mi-a spus că ai măsurat înălțimea turnurilor.

— Da.

— Cât de înalte sunt?

— Patruzeci de metri cel din sud, iar celălalt este cu jumătate de metru mai scund.

— Ce ai utilizat drept gnomon{1}?

— Piatra. Măsurând piatra și umbra ei și măsurând umbra castelului la aceeași oră.

— Fața laterală a pietrei nu este perfect verticală.

— Am folosit un yoyo drept fir cu plumb.

— Și ai făcut măsurătorile în același moment?

— Nu, domnule Jakov.

— Ce eroare ai avut între cele două măsurători?

— Un grad la fiecare patru minute, în timp ce Pământul se rotește. Se numește Piatra Judecății. Doica îi spune *Rabenstein.* Mi-a interzis să stau pe ea.

— Am înțeles, spuse Jakov. Are o umbră mai lungă decât credeam.

•

Au căpătat obiceiul de a discuta în timp ce se plimbau, iar Hannibal, țopăind pe lângă el, vedea cum preceptorul lui se chinuie să vorbească unei persoane mult mai scunde. Adeseori, Jakov își întorcea capul într-o parte și vorbea undeva în gol, deasupra lui Hannibal, de te-ai fi gândit că a uitat că vorbește unui copil. Hannibal se întreba dacă nu va uita să vorbească cuiva de vârsta lui.

Hannibal era curios și să vadă cum domnul Jakov urma să se înțeleagă cu majordomul, Lothar, și cu Berndt, grăjdarul. Erau oameni dintr-o bucată, destul de șireți și foarte pricepuți la treburile lor. Dar se aflau la alt nivel. Hannibal a văzut că domnul Jakov nu a făcut niciun efort să-și ascundă inteligența, sau să o expună fățiș, numai că nu și-a îndreptat direct atenția asupra cuiva. Domnul Jakov lua masa cu bucătarul, de la care reușise, spre surprinderea întregii familii, să scoată câteva vorbe într-un idiș demodat.

Bucăți din vechile catapulte utilizate de Hannibal cel Fioros împotriva cavalerilor teutoni erau adăpostite într-un hambar și, de ziua lui Hannibal, domnul Jakov, Lothar și Berndt au asamblat o catapultă, înlocuind cu un lemn nou, solid, brațul aruncător. Cu ea, au aruncat un butoi cu apă la o înălțime mai mare decât aceea a castelului, iar la căderea acestuia au obținut o superbă explozie de apă la capătul șanțului de apărare, care a gonit toate pasările de acolo.

În acea săptămână, Hannibal a trăit cea mai mare plăcere a copilăriei sale. Drept cadou de ziua lui, domnul Jakov i-a arătat o demonstrație non-matematică a teoremei lui Pitagora, utilizând câteva țigle și urmele lor pe nisip. Hannibal s-a uitat, s-a plimbat în jurul lor. Jakov a luat una dintre țigle și a ridicat privirea, întrebându-l pe Hannibal dacă vrea să vadă încă o dată demonstrația. Hannibal voia asta. Și era atât de grăbit, de parcă ar fi fost lansat cu catapulta.

Domnul Jakov arareori aducea cărți la discuțiile lor și foarte rar făcea trimitere la ele. La opt ani, Hannibal l-a întrebat de ce.

— Îți place să ții minte totul? spuse Jakov.

— Da.

— Să-ți amintești nu este întotdeauna o binecuvântare.

— Vreau să-mi amintesc totul.

— Atunci ai nevoie de un palat al minții, în care să adăpostești lucrurile. Un palat în mintea ta.

— Trebuie să fie un palat?

— O să crească enorm, ca un palat, spuse Jakov. Și ar putea fi la fel de frumos. Care este cea mai frumoasă încăpere pe care o știi, un loc pe care să-l cunoști foarte bine?

— Camera mamei, spuse Hannibal.

— Atunci, de acolo o să începem.

De două ori, Hannibal și domnul Jakov au privit soarele care ajungea primăvara la fereastra camerei unchiului Elgar, dar în al treilea an erau ascunși în pădure.

Capitolul 5

IARNA, 1944-1945

Când frontul de răsărit s-a prăbușit, armata rusească s-a întins ca o lavă peste Europa Răsăriteană, lăsând în urmă un peisaj de fum și cenușă, populat de flămânzi și morți.

Dinspre est și dinspre sud, rușii au venit către Marea Baltică din Belarus, împingând în fața lor unități Waffen SS în retragere, disperate să ajungă mai repede pe coastă, cu speranța că vor fi evacuate pe mare, în Danemarca.

Era sfârșitul oricărei ambiții pentru Hiwis. După ce uciseseră și prădaseră pentru stăpânii lor naziști, după ce uciseseră evrei și țigani, niciunul nu fusese primit în SS.

Purtau numele de Osttruppen și de abia erau considerați soldați. Mii dintre ei ajunseseră în batalioane de muncă forțată și munciseră până la moarte.

Dar câțiva dezertaseră și începuseră acțiuni pe cont propriu...

•

O vilă lituaniană aflată în apropierea graniței cu Polonia era deschisă pe o latură ca o casă de păpuși acolo unde proiectilele de artilerie îi aruncaseră zidurile în aer. Familia, gonită din pivniță de prima salvă și ucisă de a doua era moartă pe podeaua bucătăriei. Soldați morți, germani și ruși, zăceau în grădină. O mașină a statului-major german era răsturnată pe o parte, ruptă în două de o explozie.

Un maior SS stătea proptit pe un divan în fața șemineului din camera de zi, cu pantalonii șiroind de sânge. Sergentul lui luase o pătură de pe un pat și-l învelise, aprinsese și focul, dar camera era deschisă către cer. Scosese și cizmele maiorului, iar tălpile acestuia erau negre. Sergentul auzi un zgomot afară. Trase siguranța armei și se duse la fereastră.

O ambulanță, un Zis-44 rusesc, dar purtând însemnele Crucii Roșii Internaționale, hodorogea pe drumul pietruit.

Grutas coborî primul din ambulanță, îmbrăcat în haine albe.

— Suntem elvețieni. Aveți răniți? Câți sunteți?

Sergentul privi peste umăr.

— Sanitarii, domnule maior. Doriți să mergeți cu ei, domnule?

Maiorul aprobă din cap.

Grutas și Dortlich, cu un cap mai înalt, scoaseră o targă din cabină.

Sergentul se apropie să le vorbească.

— Ușor cu el, este lovit la picioare. Tălpile i-au degerat. Posibil să fie cangrenate. Aveți un spital de campanie?

— Da, desigur, dar pot să-l operez și aici, spuse Grutas sergentului în timp ce-l împușca de două ori în piept, scuturând praful de pe uniforma acestuia.

Picioarele omului se înmuiară și Grutas păși peste el, spre ușă, și-l împușcă pe maior prin pătură.

Milko, Kolnas și Grentz ieșiră din spatele dubei. Purtau o amestecătură de uniforme – poliția lituaniană, sanitarii lituanieni, corpul sanitar estonian, Crucea Roșie Internațională –, dar toți purtau brasarde cu însemne sanitare mari pe braț.

Este destul de obositor să jefuiești cadavrele; cei care făceau asta înjurau din cauza efortului, în timp ce scotoceau prin hârtiile și fotografiile din portofele. Maiorul încă trăia și își ridică mâna la Milko. Milko luă ceasul de pe mâna rănitului și și-l puse în buzunar.

Grutas și Dortlich scoaseră din casă un covor rulat și-l aruncară în dubă.

Puseră o prelată pe jos și aruncară acolo ceasuri, rame de ochelari din aur și inele.

Un tanc ieși din pădure, un T-34 rusesc, cu camuflaj de iarnă, cu tunul trecând peste câmp și servantul acestuia stând pe jumătate afară din trapă.

Un om ascuns într-un staul din spatele casei renunță la ascunzătoarea lui și fugi peste câmp, spre pădure, ducând în brațe un ceas de masă din bronz și călcând în picioare cadavrele.

Mitraliera tancului răpăi și jefuitorul care fugea căzu în față, zdrobindu-și fața de ceas și spărgând cadranul acestuia; inima lui și ceasul mai bătură o dată și se opriră.

— Ridicați un corp! strigă Grutas.

Aruncară un cadavru pe targă. Turela tancului se rotea către ei. Grutas flutură steagul alb și arătă către însemnele sanitare de pe mașină. Tancul trecu mai departe.

O ultimă privire prin casă. Maiorul încă trăia. Se prinse de pantalonii lui Grutas când acesta trecu pe lângă el. Prinsese piciorul lui Grutas și nu l mai lăsă să plece. Grutas se aplecă și-l prinse de însemnele de armă de pe gulerul uniformei.

— Se zice că trebuia să primim și noi capetele de mort, spuse. Poate că viermii se vor ocupa de asta.

Îl împușcă pe maior în piept. Bărbatul dădu drumul pantalonului lui Grutas și, în timp ce murea, se uită mirat la pumnul său gol.

Duba săltă iar peste câmp, urmele ei trecând peste cadavre terciuite, și, de cum intrară în pădure, prelata din spate fu ridicată și Grentz aruncă afară cadavrul.

Din înalturi, bomba șuierătoare a unui Stuka plonjă după tancul rusesc care scuipa foc pe țeava tunului. Sub acoperirea boltei pădurii, înghesuiți în tanc, cei din echipaj auziră cum bomba rupe crăcile copacilor și explodează, șrapnelele și schijele lovind învelișul blindat.

Capitolul 6

— Știi ce zi este azi? întrebă Hannibal peste terciul care constituia micul dejun în cabana de vânătoare. Este ziua în care soarele ajunge la fereastra unchiului Elgar.

— La ce oră apare? întrebă Jakov, ca și cum n-ar fi știut.

— O să apară de după turn, la zece și jumătate, răspunse Hannibal.

— Asta era în 1941, spuse domnul Jakov. Crezi că momentul apariției va fi același?

— Da.

— Dar anul este mai lung decât cele 365 de zile.

— Dar, domnule Jakov, anul ăsta este primul după un an bisect. Așa a fost și 1941, ultima dată când am urmărit fenomenul.

— Și atunci se ajustează perfect calendarul, sau se fac doar niște corecții grosiere?

O creangă de salcâm pocni în foc.

— Cred că sunt două întrebări separate, spuse Hannibal.

Domnul Jakov era mulțumit, dar răspunse printr-o altă întrebare:

— Va fi anul 2000 an bisect?

— Nu… da, da, va fi an bisect.

— Dar este divizibil cu o sută, spuse domnul Jakov.

— Și este divizibil și cu patru sute, spuse Hannibal.

— Exact. Va fi prima dată când se aplică regula calendarului gregorian. Poate că, în acea zi, supraviețuind atâtor ajustări grosolane, o să-ți amintești discuția noastră. Din acest loc. Ridică paharul. La anul, în castelul Lecter.

•

Lothar auzi primul, în timp ce lua apă, zgomotul motorului și crengile rupte. Lăsă gălețile la izvor și, grăbit să se întoarcă la cabană, nu-și șterse urmele.

Tancul sovietic, un T-34 în camuflaj de iarnă, cu zăpadă și paie, trecu peste drumeag și intră în luminiș. Pe turelă, în rusă, avea scrise cuvintele „Să răzbunăm fetele sovietice” și „Să nimicim inamicul fascist”. Doi soldați în alb călăreau pe radiatoare. Turela se roti, ca tunul să aibă în linia de ochire casa. O trapă se deschise și un mitralior în uniformă albă apăru în spatele mitralierei. Comandantul tancului apăru din cealaltă trapă, cu un megafon. Își repetă mesajul în rusă și în germană, urlând ca să acopere uruitul motorului diesel al tancului.

— Avem nevoie de apă, nu o să vă facem niciun rău și nu o să vă rechiziționăm proviziile, dacă nu se trage asupra noastră. Dacă se trage și un singur foc, veți muri cu toții. Ieșiți afară! Mitralior, încarcă și armează. Dacă nu le vezi mutrele până ajung cu numărătoarea la zece, deschizi focul!

Se auzi clănțănitul mitralierei, când fu armată.

Contele Lecter ieși afară, direct în lumina soarelui, cu mâinile la vedere.

— Luați apă. Nu vă facem niciun rău.

Comandantul tancului lăsă megafonul.

— Ieșiți cu toții afară, să vă vad!

Contele și comandantul tancului se studiară un moment mai lung. Comandantul își arătă palmele goale. Contele își arătă palmele goale. Contele se întoarse către casă.

— Veniți.

Când comandantul văzu familia, spuse:

— Copiii pot să rămână înăuntru, unde este cald. Apoi spuse mitraliorului și celorlalți din echipaj: Supraveghează-i. Atenție la ferestrele de sus. Porniți pompa. Puteți fuma.

Mitraliorul își ridică ochelarii de protecție și își aprinse o țigară. Era un puști, cu pielea din jurul ochilor mai palidă decât în rest. O văzu pe Mischa trăgând cu ochiul de după ușă și îi zâmbi.

În afară de canistrele cu carburant și cu apă, de tanc era atârnată o pompă cu motor, cu demaror cu sfoară.

Pilotul tancului întinse un furtun cu filtru în capăt până la izvor și, după ce trase de mai multe ori de sfoara pompei, aceasta începu să clănțăne și porni.

Zgomotul acoperi șuieratul bombardierului Stuka, aflat în picaj, până când acesta fu aproape deasupra lor, mitraliorul rotind țeava armei, luptându-se cu ea, trăgând când tunul avionului lovea deja pământul. Schijele șuierară pe învelișul blindat al tancului, îl loviră pe mitralior, dar acesta continuă să tragă cu mâna sănătoasă.

Parbrizul avionului se făcu țăndări, ochelarii pilotului se umplură de sânge, iar bombardierul, încă având o bombă la bord, lovi vârfurile copacilor, se prăbuși în grădină, benzina explodă, în timp ce tunul de sub aripi continua să tragă și după impact.

Hannibal, pe podeaua cabanei, acoperind-o parțial pe Mischa, își văzu mama zăcând în curte, însângerată, cu rochia în flăcări.

— Stai aici, îi spuse lui Mischa și fugi la mama lui în timp ce muniția din avion se încingea, din ce în ce mai repede, proiectilele lovind zăpada iar flăcările lingând bomba rămasă sub aripă.

Pilotul mai era în cabină, mort, cu fața arsă transformată într-o hârcă, cu ochitorul mort în spatele lui.

Numai Lothar supraviețuise în curte și ridica o mâna însângerată către băiat. Apoi Mischa alergă spre mama ei și Lothar încercă să o prindă când trecea pe lângă el, dar un proiectil de tun din avionul în flăcări îl străpunse, sângele împroșcând copila, iar Mischa își ridică brațele spre cer, țipând. Hannibal aruncă zăpadă pe hainele în flăcări ale mamei sale, se ridică și fugi la Mischa printre proiectilele pornite la întâmplare și o duse în beciul cabanei. Detunăturile de afară se răriră și încetară când proiectilele se topiră. Cerul se întunecă și începu să ningă pe metalul încins.

Întuneric și zăpadă. Hannibal, printre cadavre, nu știa cât timp trecuse; zăpada acoperise ochii și părul mamei sale. Hannibal o smuci, dar trupul era bocnă pe pământ. Își lipi fața de a ei. Sânii erau înghețați și tari, inima tăcea. Puse o învelitoare pe fața ei și o acoperi cu zăpadă. Umbre întunecate se mișcau la liziera pădurii. Torța lui se reflecta în ochii lupilor. Strigă la ei și agită o lopată. Mischa ținea morțiș să iasă până la mama ei – trebuia să aleagă. O luă pe Mischa înăuntru și-i lăsă pe morți în întuneric. Cartea domnului Jakov rămase neatinsă lângă mâna lui vânătă până când un lup mâncă învelitoarea din piele, iar paginile desprinse din *Tratatul asupra luminii* al lui Huyghens acoperiră creierii domnului Jakov, întinși în zăpadă.

Hannibal și Mischa auzeau mârâiturile de afară. Hannibal întări focul. Pentru a acoperi zgomotul, încercă să o convingă pe Mischa sa cânte; îi cântă el. Ea se agăță de hainele lui.

— *Ein Mannlein*…

Fulgi de zăpadă la ferestre. Într-un ochi de geam apăru un cerc întunecat, făcut cu o mânușă. Pe urmă, în cercul întunecat apăru un ochi albastru-spălăcit.

Capitolul 7

Ușa fu dată de pereți atunci și Grutas intră, însoțit de Milko și Dortlich. Hannibal luă o suliță de pe perete și Grutas, sigur pe gesturile sale, întoarse arma către fetiță.

— Arunc-o, sau o împușc. Mă înțelegi?

Jefuitorii se repeziră apoi la Hannibal și Mischa.

Cu jefuitorii în casă, Grentz făcu semn dubei să se apropie și mașina își făcu drum, luminile de camuflaj prinzând ochii lupilor aflați la marginea poienii, unul dintre lupi târând ceva.

Oamenii se strânseră în jurul lui Hannibal și al surorii sale, lângă foc, focul stârnind o putoare dulceagă din hainele jefuitorilor aflați de atâtea săptămâni pe front, sângele din fibrele hainelor încingându-se și lipindu-le. Fluierici prinse o insectă care ieșea de prin hainele sale și îi zdrobi capul cu degetele.

Tușiră către copii. Respirația de animale de pradă, putrefacția ce însoțește o alimentație bazată aproape exclusiv pe carne o făcu pe Mischa să-și îngroape fața în hainele lui Hannibal. El o acoperi cu haina și simți cât de tare îi bate inima. Dortlich luă strachina cu terci a lui Mischa și o hăpăi, luând ultimele resturi cu degetele crăpate și pline de cicatrice. Kolnas întinsese strachina lui, dar Dortlich nu-i dădu nimic.

Kolnas era îndesat, iar ochii lui căpătau o lucire aparte când priveau metalele prețioase. Trase brățara lui Mischa de pe mâna ei și și-o îndesă în buzunar. Când Hannibal se repezi la mâna lui, Grentz îi strânse ca într-un clește încheietura și întregul braț îi amorți.

Se auzi zgomotul îndepărtat al artileriei.

— Dacă apare o patrulă, indiferent a cui, aici urmează să ridicăm un spital de campanie. I-am salvat pe ăștia mici, iar bunurile familiei sunt puse bine în dubă. Luați crucea roșie de pe camion și puneți-o pe ușă. Chiar acum.

— Ceilalți doi o să înghețe dacă-i mai lași în mașină, spuse Fluierici. Ne-au scăpat de o patrulă, ar putea să mai fie de folos.

— Pune-i în grajd, spuse Grutas. Închide-i acolo.

— Unde ar putea să fugă? răspunse Grentz. Ce ar putea să spună?

— Ar putea să-ți spună ceva despre viețile lor nenorocite, în albaneză, Grentz. Mișcă-ți fundul acolo și fă ceea ce-ți spun.

În zăpada spulberată, Grentz luă cele două siluete firave din mașină și le împinse către grajd.

Capitolul 8

Lanțul subțire îngheță pielea copiilor atunci când Grutas îl puse pe după gâtul lor. Kolnas închise cu un pocnet lacătul greu. Grutas și Dortlich îi înlănțuiră pe Hannibal și Mischa în capul scărilor, de stâlpul balustradei, unde nu le stăteau în drum, dar erau la vedere. Cel numit Fluierici le aduse o oală de noapte și o pătură dintr-un dormitor.

Printre zăbrelele balustradei, Hannibal îi văzu cum aruncă taburetul pianinei pe foc. Aranjă gulerul lui Mischa pe sub lanț, ca să-l țină mai departe de pielea ei.

Zăpada se depusese pe lângă cabană, doar prin ferestrele de sus mai pătrunzând o lumina cenușie. Cu zăpada spulberată peste ferestre și vântul șuierând, cabana părea un tren în mers. Hannibal se înfășurase împreună cu sora lui în pătură și în covorul de pe jos. Tusea lui Mischa era înăbușită. Capul ei era fierbinte pe obrazul lui Hannibal. De undeva, de sub haine, el luă o coajă de pâine uscată și o băgă în gură. Când fu mai moale, i-o dădu ei.

La câteva ore, Grutas trimitea pe unul dintre oamenii lui să dea zăpada cu lopata, ca să țină deschis drumul către izvor. Fluierici duse un castron cu resturi în grajd.

Prinși în zăpadă, timpul trecea dureros de încet. La început nu era nimic de mâncare; pe urmă făcură și mâncare, Kolnas și Milko punând cada de baie din aramă a lui Mischa pe focul din butuci de molid, Fluierici aţâţând focul cu cărți și castronașe de lemn pentru salată. Cu un ochi la sobă, Fluierici își luă jurnalul și făcu socoteli. Puse micile furtișaguri pe masă ca să le sorteze și să le împartă. Cu mâna lui ca o labă de gâscă scrise numele fiecărui om în capul unei pagini.

Vladis Grutas
Zigmas Milko
Bronys Grentz
Enrikas Dortlich
Petras Kolnas

Și la sfârșit scrise numele său, *Kazys Porvik.*

Sub numele fiecăruia, scrise partea lui din pradă – ochelari cu rame din aur, inele și cercei, și dinți din aur, pe care le cântări cu o lingură de argint furată.

Grutas și Grentz scotoceau ca obsedați cabana, trăgând toate sertarele afară, smulgând spatele birourilor.

După cinci zile, vremea se liniști. Cu toții își puseră parazăpezile și-i duseră pe Hannibal și Mischa în grajd. Hannibal văzu un fir de fum ieșind prin coșul grajdului. Se uită la potcoavele uriașe ale lui Cesar, atârnate deasupra ușii, să aducă noroc, și se întrebă dacă o mai fi viu. Grutas și Dortlich îi aruncară pe copii în grajd și încuiară ușa. Prin crăpătura dintre ușile duble, Hannibal îi văzu răspândindu-se în pădure. Era foarte frig în grajd. Hainele copiilor zăceau mototolite prin fân. Ușa către grajd era închisă, dar nu era și încuiată. Hannibal o împinse ca să o deschidă. Învelit cu toate păturile la dispoziție și cât se putea de aproape de sobă stătea un băiat cel mult de opt ani. Era negru în jurul ochilor. Purta o adunătură de haine, unele

peste altele, ba chiar și haine de fată. Hannibal o adăposti pe Mischa în spatele lui. Băiatul se trase departe de el.

Hannibal spuse: „Salut”. O spuse în lituaniană, germană, engleză și poloneză. Băiatul nu răspunse. Pe degetele și urechile lui se vedeau degerături roșii, inflamate. Dură aproape toată acea zi friguroasă ca să afle că este din Albania și nu vorbește decât limba de acolo. Numele lui era Agon. Hannibal îl lasă să-i caute prin buzunare, după mâncare. Nu-l lăsă să se atingă de Mischa. Când Hannibal arătă că el și sora lui vor jumătate din paturi, băiatul nu se opuse. Tânărul albanez tresărea la orice zgomot, ochii lui se îndreptau către ușă și mâinile luau o poziție de apărare.

Jefuitorii se întoarseră chiar înainte de apus. Hannibal îi auzi și îi urmări prin crăpătura dintre ușile duble ale grajdului.

Duceau o căprioară pe jumătate moartă de foame, încă vie și legată cu o sfoară luată de pe la o casă pe care o prădaseră, încolăcită în jurul gâtului și atârnând pe jos. Milko ridică toporul.

— Nu risipi sângele, spuse Fluierici cu autoritatea bucătarului.

Kolnas se apropie în fugă cu strachina lui, ochii strălucindu-i. Un strigăt din grajd și Hannibal acoperi urechile lui Mischa, să nu audă zgomotul toporului. Puștiul albanez urla și se ruga.

Mai târziu, după ce toți ceilalți mâncaseră, Fluierici le dădu copiilor un os de ros, cu resturi de carne și ceva tendoane. Hannibal mâncă puțin, dar mestecă pentru Mischa. Zeama se scurgea când îi dădea bucățile cu mâna, așa că i le-a dat gură la gură. Hannibal și Mischa fură mutați înapoi în cabană și legați de stâlpul balustradei, iar puștiul albanez rămase singur în grajd. Mischa frigea din cauza febrei, iar Hannibal o ținu strâns în mirosul rece și prăfos al carpetei.

Gripa îi doborî pe toți; oamenii zăceau cât mai aproape de foc, înghesuindu-se unii în alții, Milko sugând grăsimea

din pieptenul lui Kolnas. Tigva căprioarei rămăsese în cazanul de baie, fiartă până la ultima bucățică.

Pe urmă apăru din nou carnea și oamenii mâncau grohăind, fără să se uite unul la altul. Fluierici le dădu niște zgârciuri și pâine lui Hannibal și lui Mischa. Nu a dus nimic în grajd.

Vremea nu se schimba, cerul era la fel de cenușiu, zgomotele pădurii înghețaseră și ele, cu excepția celui al crăcilor rupte sub greutatea gheții.

Mâncarea se terminase cu mai multe zile înainte ca cerul să se limpezească. Tusea părea mai grea în după-amiaza strălucitoare, când vântul se opri. Grutas și Milko ieșiră afară cu parazăpezile.

După somnul provocat de febră, Hannibal îi auzi întorcându-se. Ceartă și încăierare. Printre zăbrelele balustradei, îl văzu pe Grutas dându-le peste bot celorlalți cu o pasăre însângerată, aceștia repezindu-se la ea precum câinii. Fața lui Grutas era mânjită cu pene și sânge. Își întoarse chipul sângeros către copii și spuse:

— Mâncăm sau murim!

Asta era ultima amintire conștientă păstrată de Hannibal din cabană.

•

Din cauza penuriei de cauciuc, tancul mergea direct pe șenilele din oțel și vibra din toate încheieturile, imaginea prin vizor fiind neclară. Era un uriaș KV-1, care se grăbea pe lângă liziera pădurii, în aerul înghețat, frontul avansând zilnic mai mulți kilometri către vest, pe măsură ce trupele germane se retrăgeau. Doi infanteriști în uniforme de camuflaj călăreau pe radiatoarele din spate ale tancului, încercând să descopere vreun vânător de tancuri german, un fanatic rămas în urmă cu un aruncător de grenade Panzerfaust, cu care să încerce să mai distrugă un tanc. Văzură mișcare în tufișuri. Comandantul tancului îi auzi pe soldații lui de afară deschizând focul și roti turela spre ținta acestora ca să-i ajute cu mitraliera jumelată. În lunetă, văzu

un băiat ieșind din tufișuri, gloanțele ridicând nori de zăpadă în jurul lui atunci când trăgeau în el cei de pe tanc. Comandantul ieși prin trapă și dădu ordin de încetare a focului. Mai uciseseră din greșeală câțiva copii, se mai întâmplă, și era bine dacă putea să nu-l omoare și pe acesta.

Soldații văzură un băiat, slab și palid, cu un lanț în jurul gâtului, iar la celălalt capăt al lanțului se vedea un laț gol. Când îl așezară lângă radiatoare și îi tăiară lanțul, bucăți de piele rămaseră pe verigile acestuia. Ducea cu el un binoclu în bună stare într-un sac pe care îl strângea cu mândrie la piept. Îl zgâlțâiră, îi puseră întrebări în rusă, poloneză și o lituaniană improvizată, până când realizară că nu poate să vorbească deloc.

Soldaților le fu rușine unul de celălalt, așa că nu îi luară binoclul băiatului. Îi dădură o jumătate de măr și îl lăsară să stea în spatele turelei, în aerul cald de lângă radiatoare, până când urmau să ajungă în următorul sat.

Capitolul 9

O unitate sovietică motorizată, cu un distrugător de tancuri și un aruncător de rachete, se adăpostise peste noapte la abandonatul castel Lecter. Plecaseră de acolo înainte de ivirea zorilor, lăsând în urmă bălți de zăpadă topită pe care pluteau pete de ulei. Numai un camion rămăsese la intrarea în castel, cu motorul pornit.

Grutas și cei patru tovarăși ai lui care supraviețuiseră, încă în uniformele lor de sanitari, priveau totul din pădure. Trecuseră patru ani de când Grutas îl împușcase pe bucătar în curtea castelului și paisprezece ore de când jefuitorii de cadavre părăsiseră cabana în flăcări, lăsându-și morții în urmă.

Bombe se auzeau în depărtare, iar orizontul era luminat de antiaeriene.

Ultimul soldat ieși derulând firul de pe un tambur.

— Hei, spuse Milko. O să plouă pe aici cu pietre cât vagonul.

— Oricum nu mergem acolo, răspunse Grutas.

Soldatul derulă firul până la picioarele scării, îl tăie și îl curăță la capăt.

— Locul fusese jefuit oricum, spuse Grentz. *C'est foutu.*

— *Tu débandes*? întrebă Dortlich.

— *Va te faire enculer,* răspunse Grentz.

Se lipise de ei ceva franceză când unitatea Totenkopf fusese încartiruită lângă Marsilia, și le făcea plăcere să se înjure în franceză înainte de a trece la acțiune. Înjurăturile le aminteau de vremurile plăcute din Franța.

Soldatul sovietic de pe trepte tăie capsa la zece centimetri de capăt și introduse capătul firului în ea.

— Ce culoare are capsa? se interesă Milko.

Grutas privea prin binoclu.

— Negru, nu știu…

Din pădure, putură vedea cum flacăra lumină o clipă fața soldatului când acesta aprinse detonatorul.

— Este portocaliu sau verde? întrebă Milko. Are dungi pe el?

Grutas nu răspunse. Soldatul porni agale către camion, glumind cu tovarășii săi din cabină, care îi strigau să se grăbească, iar capsa ardea în urma lui pe zăpadă.

Milko număra ținându-și respirația.

Imediat ce vehiculul ieși din raza lor de vedere, Grutas și Milko fugiră la detonator. Focul aproape ajunsese la fir. Nu putură să citească ce scria pe fitil decât atunci când ajunseră aproape. *Arde douăminutelametru douăminutelametru douăminutelametru.* Grutas tăie firul cu briceagul.

Milko bombăni „tu-i ferma" și urcă scările, intră în casă, urmări fitilul, căutând alte capse, alte încărcături. Traversă

sala cea mare spre turn, urmărind firul, și descoperi ceea ce căuta – fitilul era legat de un colac de fir detonator. Se întoarse în sala mare și strigă:

— E un inel legat de firul principal. Este singurul fitil. Am pus mâna pe el.

Încărcăturile erau puse la baza turnului, pentru a-l distruge, declanșate fiind de inelul de fir detonator.

Soldații sovietici nu se obosiseră să închidă ușa din față, iar focul încă mai ardea în cămin. Mâzgăliseră toți pereții, iar podeaua din apropierea căminului era acoperită de resturi de la șederea lor în relativa căldură a castelului.

Milko, Grentz și Kolnas scotociră etajele superioare.

Grutas îi făcu semn lui Dortlich să-l urmeze și coborî scările către subsol. Ușa din gratii de la cramă era dată de perete, cu broasca spartă.

Grutas și Dortlich aveau o singură lanternă. Lumina gălbuie făcea cioburile de pe jos să strălucească. Podeaua cramei era acoperită cu sticle goale de băuturi fine, cu gâturile sticlelor sparte de băutorii înrăiți. Masa de degustare, dată la o parte de jefuitori, zăcea lipită de peretele din spate.

— Măi să fie, spuse Dortlich. N-au lăsat nicio picătură.

— Ajută-mă, ordonă Grutas.

Traseră masa de la perete, zdrobind cioburile sub picioare. Găsiră felinarul în spatele mesei și-l aprinseră.

— Acum, trage de candelabru, îi spuse Grutas mult mai înaltului Dortlich. Doar trage-l în jos.

Rafturile săriră de la perete. Dortlich își căută pistolul când intrară. Grutas intră în ascunzătoarea din cramă. Dortlich îl urmă.

— Dumnezeule! exclamă Dortlich.

— Adu camionul, spuse Grutas.

Capitolul 10

LITUANIA, 1946

Hannibal Lecter, de treisprezece ani, stătea singur pe malul șanțului de apărare, lângă ruinele a ceea ce fusese castelul Lecter, și arunca bucăți de pâine în apa neagră. Grădina de legume, acum un hățiș, era Grădina Cooperativei Populare a Copiilor Orfani și se cultivau acolo mai ales napi. Șanțul de apărare era important pentru el. Apa era mereu la același nivel; suprafața neagră reflecta norii trecând peste turnurile crenelate ale castelului Lecter, așa cum o făcuse întotdeauna.

Peste uniforma lui de orfan, Hannibal purta acum tricoul celor pedepsiți, pe care erau scrise cuvintele: „Fără jocuri”. Îi era interzis fotbalul pe câmpul din afara zidurilor, dar nu-i păsa de asta. Meciul fu întrerupt când Cesar, calul de povară, și îngrijitorul lui rus trecură peste câmp cu căruța plină cu lemne de foc. Lui Cesar îi făcea plăcere să-l vadă pe Hannibal atunci când ajungea la grajd, dar nu se uita la napi.

Hannibal privea lebedele înotând peste șanțul cu apă, perechea de lebede negre care supraviețuise războiului. Doi pui de lebădă le însoțeau, având încă puf pe ei, unul cocoțat pe spinarea mamei, celălalt înotând în urmă. Trei băieți mai în vârstă se înghesuiau dincolo de gardul viu ca să-i vadă pe Hannibal și pe lebede. Masculul se urcă pe mal să-l înfrunte pe Hannibal.

Un băiat blond, Feodor, șuieră către ceilalți:

— Să vedeți cum nemernicul negru o să-l alunge pe prost… O să-i tragă ciocuri în cap cum a făcut atunci când ai vrut să-i iei ouăle. Să-l vedem pe idiot cum plânge.

Hannibal își ridică aripile din crengi de salcie și lebăda fugi înapoi în apă.

Dezamăgit, Feodor își luă praștia din camera de cauciuc și se căută prin buzunare după o piatră. Piatra lovi noroiul la capătul șanțului, stropind cu noroi picioarele lui

Hannibal. Hannibal se uită la Feodor fără nicio expresie pe față și clătină din cap. A doua piatră izbi apa lângă puiul care înota, iar Hannibal își ridică aripile din crengi de salcie și izgoni păsările în afara razei de acțiune a praștiei.

Din castel se auzi un clopot.

Feodor și colegii se întoarseră să plece, râzând, iar Hannibal trecu prin gardul viu cu o creangă pe care se adunase o bilă de noroi. Bila de noroi îl lovi pe Feodor drept în față și Hannibal, cu un cap mai scund, îl atacă și-l împinse pe râpa către șanțul cu apă, târându-se și el după băiatul uluit și împingându-l în apa neagră, ținându-l sub apă, strângându-i tot mai tare praștia în jurul gâtului, chipul lui Hannibal fiind ciudat de inert, numai ochii părându-i vii, cu albul ochilor injectat. Hannibal fu nevoit să-l întoarcă pe Feodor ca să-l privească în față. Colegii lui Feodor se târâseră și ei acolo, dar nu voiau să se bată în apă, așa că urlau după ajutorul unui supraveghetor. Supraveghetorul-șef Petrov îi lăsă pe ceilalți, înjurând, și se repezi pe mal, murdărindu-și bocancii lucioși și agitându-și bâta.

•

Seara, în sala mare a castelului Lecter, golită acum de toate podoabele și dominată de portretul uriaș al lui Iosif Stalin. O sută de băieți în uniformă, care își terminaseră cina, stăteau pe lângă mesele din lemn și cântau *Internaționala.* Directorul, ușor băut, dirija cu furculița.

Supraveghetorul-șef Petrov, de curând numit, și un al doilea supraveghetor, în pantaloni de călărie și cizme, treceau printre mese ca să se asigure că toată lumea cânta. Hannibal nu cântă. Obrazul îi era vânăt și un ochi pe jumătate închis. De la o altă masă, Feodor pândea cu un bandaj în jurul gâtului și cu zgârieturi pe față. Unul dintre degete îi era prins în ațele.

Supraveghetorii se opriră în fața lui Hannibal. Hannibal palmă o furculiță.

— Ești prea bun ca să cânți cu noi, Tinere Stăpân? Supraveghetorul-șef Petrov ridică glasul, ca să fie auzit

peste cântec. Nu mai ești Tânărul Stăpân, nu ești decât un orfan oarecare și, în numele Domnului, o să faci bine să cânți!

Supraveghetorul-șef îl plezni pe Hannibal cu registrul peste față. Hannibal nu-și schimbă expresia. Nici nu cântă. Un firicel de sânge îi curse pe la colțul gurii

— E mut, spuse celălalt supraveghetor. Nu are sens să-l bați.

Cântecul se termină și vocea supraveghetorului-șef sparse tăcerea.

— Pentru un mut, urlă destul de bine noaptea, spuse și îl plezni cu cealaltă mână.

Hannibal blocă lovitura cu furculița în mână, dinții acesteia înfigându-se în pumnul supraveghetorului-șef. Acesta sări peste masă la el.

— Stop! Nu-l mai lovi. Nu trebuie să aibă semne. Directorul poate că era el beat, dar era șeful. Hannibal Lecter, în biroul meu, la raport.

•

Biroul directorului conținea un birou, mai multe dosare și două paturi de campanie. Aici simțea cel mai puternic Hannibal schimbarea mirosului din castel. În loc de lacul mobilei cu miros de lămâie și parfum, din șemineu mirosea a urină. Ferestrele erau goale, singurele ornamentații rămase fiind cele ale ramelor sculptate.

— Hannibal, asta este camera mamei tale? Are un nu știu ce feminin.

Directorul era capricios. Putea fi blând, sau crud când eșua. Ochii lui mici și roșii așteptau răspunsul.

Hannibal aprobă din cap.

— Trebuie să fi fost greu pentru tine să trăiești în casa asta.

Niciun răspuns.

Directorul luă un scaun de la birou.

— Ei bine, nu o să mai stai mult pe aici. Unchiul tău sosește să te ia în Franța.

Capitolul 11

Focul din vatra bucătăriei este singura sursă de lumină. Din umbră, Hannibal îl privește pe ajutorul de bucătar cum doarme într-un scaun în apropierea focului și-i curge saliva pe la colțul gurii, cu un pahar gol lângă el. Hannibal își dorea lampa de pe raftul de lângă el. Putea să vadă sticla lămpii lucind în lumina focului.

Respirația omului era adâncă și regulată, sforăind ușor. Hannibal păși pe podeaua din piatră și intră în aura de votcă și ceapă a ajutorului de bucătar, apoi ajunse în spatele lui.

Agățătoarea lămpii ar fi scârțâit, așa că mai bine să o apuce de jos și de sus, ca sticla lămpii să nu se clatine. O ridică drept în sus. O ține acum cu ambele mâini.

Un pocnet când o bucată de lemn din foc scoase aburi și se rostogoli în vatră aruncând scântei și cenușă, o bucată de cărbune încins sărind până lângă piciorul ajutorului de bucătar.

Ce unealtă era mai aproape? Pe tejghea erau o canistră și o cutie de muniție de 150 mm plină cu linguri din lemn și spatule. Hannibal lasă lampa jos și, cu o lingură, lovi ușor și trimise cărbunele în centrul camerei.

Ușa către scările pivniței era în colțul bucătăriei. Atinsă de Hannibal, închizătoarea se deschise imediat, iar el pătrunse în beznă, rememorând locurile și închizând ușa în urma lui. Scăpără un băț de chibrit pe zidul din piatră, aprinse lampa și coborî scara atât de familiară, aerul răcorindu-se pe măsură ce înainta. Lumina lămpii sări de la o arcadă la alta pe măsură ce mergea pe sub bolta arcuită către crama subterană. Poarta de fier era deschisă.

Vinul, de mult jefuit, fusese înlocuit pe rafturi de rădăcinoase, mai ales napi. Hannibal nu uită să-și îndese în buzunar câteva bucăți de sfeclă de zahăr – Cesar le va

mânca în lipsa merelor, chit că-i făceau buzele roșii ca și cum le-ar fi avut date cu ruj.

În tot timpul petrecut în orfelinat, își văzuse casa profanată, toate lucrurile furate, confiscate, maltratate, dar nu mai ajunsese aici. Hannibal puse lampa pe un raft de mai sus și trase câțiva saci cu ceapă și cartofi din fața rafturilor din spate. Se cățără pe masă, prinse candelabrul și trase. Nimic. Îl prinse și smuci. Se atârnă de el cu toată greutatea lui. Candelabrul coborî câțiva centimetri, cu un huruit care stârni praful în jur, iar el auzi un hârâit venit de la rafturile din spate. Sări jos. Își puse degetele în crăpătură și trase.

Rafturile se dădură la o parte scârțâind din balamale. Se întoarse, își luă lampa, gata să o spargă în caz că auzea un zgomot. Nimic.

Acolo, în acea încăpere, îl văzuse ultima dată pe bucătar, iar pentru o clipă fața lui rubicondă îi apăru limpede, fără vălul pe care timpul îl pune peste imaginea celor morți.

Hannibal luă lampa și intră în încăperea ascunsă din spatele cramei. Era goală.

Rămăsese numai o ramă aurită, cu fire de pânză atârnând acolo unde pictura fusese tăiată din ramă. Fusese cel mai mare tablou din casă, o variantă romantică a Bătăliei de la Tannenberg, în care erau subliniate meritele lui Hannibal cel Fioros.

Hannibal Lecter, ultimul din neamul său, stătea în castelul prădat al copilăriei sale uitându-se la rama goală, știind că asta era, de fapt, moștenirea sa. Amintirile lui erau mai degrabă ale unui Sforza, plus cele ale bucătarului și ale domnului Jakov, care veneau dintr-o altă tradiție decât a lui. Putea să-i vadă în cadrul gol, strânși lângă focul din cabană.

Nu era în niciun fel Hannibal cel Fioros. Viața lui trebuia să se desfășoare sub amprenta cerului pictat de pe tavanul copilăriei sale. Dar era la fel de nesigur precum raiul și cam la fel de inutil. Așa credea el.

Dispăruseră toate acele chipuri pictate care-i erau la fel de cunoscute precum restul membrilor familiei.

În centrul încăperii, era săpat în piatră un puț, o carceră în care Hannibal cel Fioros putea să-și arunce dușmanii și să-i uite acolo. Fusese îngrădit cu o balustradă, pentru evitarea accidentelor. Hannibal ținu lampa deasupra lui și lumina pătrunse până la jumătatea puțului. Tatăl lui îi spusese că, în copilăria lui, încă mai erau câteva schelete pe fundul puțului.

Odată, în glumă, Hannibal fusese coborât acolo într-un coș. Aproape de fund, un cuvânt era scrijelit pe perete. Nu-l putea zări acum la lumina lămpii, dar știa că se află acolo, cu literele inegale zgâriate în întuneric de un muribund: „De ce?”

Capitolul 12

Orfanii dormeau în dormitorul lung. Erau așezați în ordinea vârstei. Cel mai mic, de la capătul dormitorului, încă mai simțea mirosul grădiniței. Cei mai tineri se strângeau în brațe în somn și unii dintre ei strigau după cei dragi și dispăruți, văzând pe chipurile din vis o grijă și o tandrețe pe care nu aveau să le mai găsească.

Ceva mai încolo, alții se masturbau sub paturi.

Fiecare copil avea un cufăr, iar pe perete, lângă fiecare pat, era un loc unde își puteau pune desene sau, mai rar, fotografii de familie.

Un șir întreg de desene neîndemânatice se afla la capul paturilor următoare. Deasupra patului lui Hannibal Lecter este desenul foarte bine realizat în peniță și cărbune al brațului unui copil, care te cheamă și te oprește, brațul grăsuț fiind ceva mai scurt spre capăt. La încheietura mâinii se află o brățară. Sub desen, Hannibal doarme, iar ochii i se agită pe sub pleoape. Scrâșnește din dinți, iar nările îi freamătă la miasma cadavrului din vis.

•

Cabana de vânătoare din pădure. Hannibal și Mischa în mirosul rece-prăfos al carpetei înfășurate în jurul lor, cu gheața de pe sticla ferestrelor refractând lumina în roșu și verde. Vântul bate în rafale și, pe moment, coșurile sobelor nu trag. Fumul albăstrui plutește sub acoperișul înclinat, pe lângă zăbrelele balustradei, iar Hannibal aude ușa de la intrare lovindu-se de pereți, deschisă de vânt, și privește printre zăbrele. Cazanul de baie al lui Mischa este deasupra vetrei, acolo unde bucătarul fiersese căpățâna căprioarei cu ceva rădăcini veștejite. Apa clocotește ca și cum căprioara ar fi încercat, cu un ultim efort, să se urce pe pereții de aramă. Ochi-albaștri și Mână-de-păianjen intră aducând cu ei un val de aer rece, scuturându-și parazăpezile și punându-le lângă perete. Ceilalți se îmbulzesc și ei, Omul-strachină aducând dintr-un colț o pulpă înghețată. Ochi-albaștri scoate din buzunar trupurile lihnite de foame a trei păsărele. Pune o pasăre în apă, cu pene cu tot, până când aceasta se înmoaie suficient ca să fie jupuită. Linge pielea însângerată a păsării, plin de sânge și pene pe față, cu ceilalți înghesuiți în jurul lui. Le aruncă pielea ca la câini, iar ei se reped la ea ca niște câini.

El se întoarce către scară, cu fața mânjită de sânge, scuipă o pană și vorbește.

— Mâncăm sau murim.

Puseseră pe foc albumul familiei Lecter și jucăriile lui Mischa, castelul, păpușile. Hannibal stă acum lângă vatră, deodată, fără să fi simțit când a coborât, apoi este în grajd, unde hainele sunt îngrămădite în paie, hainele unui copil, străine lui și pline de sânge. Oamenii se strâng tot mai aproape, simțind mirosul cărnii lui și a lui Mischa.

— Luați-o pe ea, oricum o să moară. Hai la joacă, hai la joacă!

Cântând, o iau cu ei.

— *Ein Mannlein steht im walde ganz still und stumm*…

O apucă de mâna pe Mischa, sunt târâți către ușă. Nu vrea să-i dea drumul surorii sale, iar Ochi-albaștri trântește

ușa grea a grajdului peste mâna lui, oasele pârâie, ușa se deschide iar și vine către Hannibal agitând un băț în mână, îl lovește peste cap, primește lovituri groaznice, fulgere în ochi, Mischa strigând:

— Anniba!

•

Și sunetul devine cel al bățului supraveghetorului-șef lovind marginea patului în timp ce Hannibal strigă în somn: „Mischa, Mischa!”

— Taci! Taci! Scoală-te, nenorocit mic!

Supraveghetorul-șef smulse pătura de pe pat și i-o aruncă în față. Stătea acum pe podeaua rece, împuns cu bățul. Supraveghetorul-șef îl îmbrânci până în magazie. Magazia era plină cu unelte de grădinărit, sfori, câteva unelte de zidărie. Supraveghetorul puse lampa pe un butoi și ridică bățul. Îi arătă mâna bandajată.

— A sosit vremea să plătești pentru asta!

Hannibal păru că se retrage, încercând să iasă din conul de lumină, simțind ceva ce nu mai simțise până atunci. Supraveghetorul-șef interpretă totul ca fiind expresia fricii și porni după el prin întuneric. Și îi reuși o lovitură sănătoasă peste coapsele lui Hannibal. Acum băiatul se afla lângă lampă. Hannibal puse mâna pe o seceră și spulberă lampa. Stătea întins pe podea, în întuneric, ținând secera cu amândouă mâinile, deasupra capului, ascultând sunetul pașilor care îl căutau, apoi tăie întunericul cu secera, fără să atingă ceva, și auzi ușa închizându-se și zgomotul unui lanț.

•

— Când pocnești un mut, ai marele avantaj că nu poate spune nimic despre tine, spuse supraveghetorul-șef.

El și celălalt supraveghetor se uitau la autoturismul Delahaye parcat în curtea pavată a castelului, o mostră de tehnică franceză, albastru, cu steaguri diplomatice pe aripile din față, sovietic și est-german. Mașina era ciudată, așa cum erau mașinile franțuzești antebelice, voluptoase

pentru ochii celor obișnuiți numai cu tancuri și mașini de teren. Supraveghetorul-șef ar fi vrut să zgârie cu cuțitul un cuvânt obscen pe caroserie, dar șoferul era mătăhălos și vigilent.

Din grajd, Hannibal văzuse sosirea mașinii. Nu fugise către ea. Așteptase ca unchiul său să intre în castel însoțit de ofițerul sovietic.

Hannibal își puse mâinile pe după gâtul lui Cesar. Acesta își întoarse capul către el, în timp ce ronțăia ovăz. Grăjdarul avea grijă de el. Hannibal mângâie coama calului și își apropie fața de urechea lui, dar nu se auzi niciun sunet. Sărută calul între ochi. În spatele podului pentru fân, atârnat în interiorul peretelui dublu, se afla binoclul tatălui său. Și-l puse de gât și porni în pas de defilare.

De pe trepte, supraveghetorul îl căuta din priviri. Puținele lucruri ale lui Hannibal erau înghesuite într-o valiză.

Capitolul 13

De la fereastra directorului, Robert Lecter își văzu șoferul făcând rost de la bucătar de un cârnat și o bucată de pâine în schimbul unui pachet de țigări. Robert Lecter era acum contele Lecter, fratele lui fiind probabil mort. Era obișnuit cu titlul, deoarece îl utiliza deja de ani de zile, fără să fi avut dreptul.

Directorul nu numără banii, ci îi ascunse în buzunarul de la piept, aruncând o scurtă privire colonelului Timka.

— Domnule conte, hm, tovarășe Lecter, trebuie să vă spun că, înainte de război, am văzut două dintre picturile dumneavoastră la Palatul Ecaterina, ca și câteva fotografii publicate în *Gorn*. Vă admir enorm opera.

Contele Lecter încuviință dând din cap.

— Îți mulțumesc, directore. Despre sora lui Hannibal, ce știi?

— Fotografia unui copil nu este de mare ajutor, răspunse directorul.

— Va fi dată în toate orfelinatele, spuse colonelul Timka. Purta uniforma miliției de frontieră sovietice, iar ramele de oțel ale ochelarilor se asortau cu dinții lui de oțel. Ia mult timp. Sunt atât de multe.

— Și trebuie să vă spun, tovarășe Lecter, pădurea este plină de… rămășițe neidentificate, adăugă directorul.

— Hannibal nu a scos niciun cuvânt? întrebă contele Lecter.

— Mie, nu. Ar putea să vorbească, noaptea strigă în somn numele surorii sale, Mischa, Mischa. Apoi directorul se opri, neștiind cum să spună ce avea de spus. Tovarășe Lecter, aș fi… aș avea mare grijă cu Hannibal până când l-aș cunoaște mai bine. Poate că ar fi mai bine să nu se joace cu alți copii până când își revine. Mereu este rănit cineva.

— Nu-i un bătăuș?

— Bătăușii sunt cei care sunt răniți. Hannibal nu ține seama de dimensiune. Ceilalți sunt mereu mai mari decât el și îi lovește iute și, uneori, foarte rău. Hannibal poate fi periculos pentru persoane mult mai mari decât el. Dar este bun cu cei mai mici. Chiar îi lasă să-l necăjească un pic. Unii cred că este și surd dacă este mut și-i spun în față că este nebun. Le dă și suplimentul, în rarele ocazii când există așa ceva.

Colonelul Timka se uită la ceas.

— Trebuie să mergem. Mă așteptați în mașină, tovarășe Lecter? Colonelul Timka așteptă până când contele Lecter ieși din încăpere. Întinse mâna. Directorul oftă și-i dădu banii.

Cu o strălucire în spatele ochelarilor și un licăr al dinților săi, colonelul Timka își linse degetul și începu să numere.

Capitolul 14

O ploaie torențială așeza praful în timp ce parcurgeau ultimii kilometri până la castel; pietrișul zvârlit de roți lovea pe dedesubt caroseria murdară de noroi a mașinii Delahaye, iar mirosul de iarbă și pământ proaspăt arat inundase mașina. Pe urmă ploaia se opri și lumina înserării căpătă o nuanță portocalie.

Castelul era mai degrabă grațios, decât impozant, în ciudata lumină portocalie. Stâlpii ferestrelor erau curbați ca o pânză de păianjen îngreunată de rouă. Pentru Hannibal, predispus să caute peste tot semne, loggia curbată a castelului părea o volută din lumea lui Huyghens.

Patru cai de povară, din care ieșeau aburi după ploaie, erau înhămați la un tanc german dezafectat care ieșea din foaier. Cai mari, așa cum era Cesar. Hannibal era fericit să-i vadă, sperând că vor fi de bun augur. Tancul era târât pe role. Încetul cu încetul, caii îl scoteau din holul de la intrare ca și cum ar fi extras un dinte, vizitiul dirijând caii, iar aceștia ciulind urechile atunci când li se vorbea.

— Nemții au aruncat în aer ușa de la intrare, cu tunul, apoi au intrat cu tancul aici, ca să fie la adăpost de avioane, îi spuse contele lui Hannibal în timp ce mașina se oprea. Se obișnuise să-i vorbească băiatului fără să aștepte un răspuns. L-au lăsat aici când s-au retras. Nu l-am putut urni din loc, așa că l-am înconjurat cu paravane și l-am ocolit timp de cinci ani. Acum, că pot să vând iar picturile mele „subversive”, am cu ce să plătesc scoaterea lui de aici. Vino, Hannibal!

Un om de serviciu pândea sosirea mașinii și, împreună cu menajera, avea pregătită o umbrelă în caz că ar fi fost nevoie de așa ceva. Un uriaș câine mastiff îi aștepta și el.

Lui Hannibal îi plăcu felul cum a fost prezentat personalului, la intrare, în loc să intre direct în casă și să le vorbească peste umăr.

— Este nepotul meu, Hannibal. Este de-al nostru acum și ne bucurăm să se afle aici. Madame Brigitte, menajera. Și Pascal, cel care se pricepe la toate.

Madame Brigitte fusese cândva o fată în casă foarte arătoasă. Știa care este locul ei și îl studie rapid pe Hannibal.

Mastifful îl întâmpină cu entuziasm pe conte și îl cântări mai rezervat pe Hannibal. Cățeaua pufni. Hannibal întinse mâna către ea, iar ea îl mirosi, privindu-l pe sub sprâncene.

— Trebuie să-i găsim niște haine, îi spuse contele lui Brigitte. Pentru început, uită-te prin hainele mele de școală vechi, din pod, apoi o să îmbunătățim lucrurile, pe parcurs.

— Și fetița, domnule?

— Încă nimic, Brigitte, spuse el și închise subiectul clătinând din cap.

Imagini cu Hannibal apropiindu-se de casă: strălucirea pietrișului ud din curte, luciul cailor după ploaie, negrul lucios al unei ciori care bea apă din burlanul de la colțul acoperișului; mișcarea unei perdele la o fereastră de sus: luciul părului doamnei Murasaki, apoi întreaga ei siluetă.

Lady Murasaki deschise fereastra. Lumina înserării ajunse pe fața ei, și Hannibal, ieșit dintr-un lung coșmar, făcu primul pas pe tărâmul viselor…

Să treci dintr-un dormitor comun într-o casă particulară este o ușurare. Mobila din tot castelul era ciudată și primitoare, un amestec de stiluri, așa cum fusese găsită prin pod de contele Lecter și de Lady Murasaki după ce jefuitorii naziști fuseseră izgoniți. În timpul ocupației, mobilierul mai important fusese dus cu trenul din Franța în Germania.

Hermann Goering și Führerul însuși râvniseră lucrările lui Robert Lecter și ale altor artiști francezi. După ce fusese instaurată ocupația nazistă, unul dintre primele lucruri făcute de Goering fusese arestarea lui Robert Lecter ca „artist slav subversiv” și adunarea a cât mai multor picturi „decadente”, pentru a „proteja cetățenii” de ele. Tablourile

au fost sechestrate în colecțiile particulare ale lui Goering și Hitler.

Când contele a fost eliberat din închisoare de Aliați, el și Lady Murasaki s-au descurcat cum au putut, iar personalul a muncit numai pentru casă și masă până când contele Lecter s-a pus iar pe picioare.

Contele Lecter își văzu nepotul instalat în camera lui. Generoasă ca mărime și luminoasă, camera fusese pregătită pentru Hannibal cu draperii și afișe care să acopere piatra și să înveselească atmosfera. O mască kendo și săbii de bambus erau puse pe o panoplie pe perete. Dacă ar fi vorbit, Hannibal ar fi întrebat de stăpâna casei.

Capitolul 15

Hannibal rămase singur mai puțin de un minut, înainte să audă un ciocănit în ușă.

Era camerista lui Lady Murasaki, Chiyoh, o japoneză cam de vârsta lui Hannibal, cu părul scurt, deasupra urechilor. Chiyoh îl cântări o clipă, apoi un văl se ridică de pe privirea ei, care avea ceva din aceea a unui șoim.

— Lady Murasaki îți urează bine ai venit, spuse ea. Dacă vrei să mă urmezi…

Îndatoritoare și strictă, Chiyoh îl conduse la baia din fosta cramă, într-o aripă a castelului.

Pentru a-i face plăcere soției sale, contele Lecter transformase încăperea în care fuseseră teascurile într-o baie japoneză, cuvele teascurilor fiind acum umplute cu apă încălzită de un boiler făcut din cazanul de cupru pentru distilat coniac. Camera mirosea a fum de lemn și rozmarin. Candelabre de argint, îngropate în grădină pe timpul războiului, fuseseră atârnate deasupra cuvelor. Chiyoh nu aprinse lumânările. Un bec electric era suficient pentru Hannibal până când se lămurea care era poziția lui.

Chiyoh îi dădu prosoape și un halat și-i arătă dușul din colț.

— Mai întâi spală-te acolo, freacă-te bine înainte să intri în bazin, spuse ea. La bucătărie ți se pregătește o omletă, după baie, pe urmă să te odihnești.

Grimasa ei putea să pară un zâmbet, apoi aruncă o portocală în apă și așteptă hainele lui lângă cabina dușului. Când el i le dădu prin crăpătura ușii, ea le luă prudentă cu numai două degete, le puse pe bățul pe care îl avea în cealaltă mână, apoi dispăru cu ele.

•

Era seară când Hannibal se trezi brusc, așa cum i se întâmpla în dormitorul comun. Numai ochii i se mișcară până realiză unde se află. Se simțea curat în patul curat. Prin ferestre se vedeau ultimele raze ale lungului amurg francez. Un chimono de bumbac se afla pe scaun lângă el. Îl puse pe el. Podeaua de piatră de pe coridor era plăcut răcoroasă, iar treptele de piatră ale scărilor erau scobite precum cele de la castelul Lecter. Afară, sub cerul violet, putu auzi zgomotele bucătăriei, pregătirea cinei.

Mastifful îl zări și dădu de două ori din coadă, fără să se ridice.

Din baie se auzea sunetul unei lăute japoneze. Hannibal porni către muzică. O fereastră prăfuită era luminată pe dinăuntru de lumina lumânărilor. Hannibal privi înăuntru. Chiyoh stătea lângă bazin, ciupind corzile unui lung și elegant koto. De această dată aprinsese și lumânările. Boilerul gâfâia. Focul sub el era aţâţat și scânteile săreau peste tot. Lady Murasaki se afla în apă. În apă, Lady Murasaki semăna cu florile din șanțul de apărare al castelului, acolo unde lebedele înotau, dar nu cântau. Hannibal privi, tăcut precum o lebădă, și își ridică brațele asemenea aripilor.

Se îndepărtă de fereastră și se întoarse în camera lui scăldată în lumina crepusculului, lucru ciudat pentru el, și se sui din nou în pat.

•

În dormitorul stăpânului rămăseseră suficienți cărbuni aprinși cât să arunce o pată de lumină pe tavan. Contele Lecter, în semiîntuneric, se bucura de mângâierile și de cuvintele lui Lady Murasaki.

— Mi-ai lipsit, mă simt ca atunci când ai fost la închisoare, spuse ea. Îmi amintesc de poemul unei străbunici, Ono no Komachi, de acum o mie de ani.

— Hm…

— Era foarte pasională.

— Sunt curios să aflu ce spunea.

— Poem: *Hito ni awan tsuki no naki yo wa/omoiokite/mune hashiribi ni/kokoro yaki ori.* Auzi muzicalitatea lor interioară?

Urechea de occidental a lui Robert Lecter nu putea sesiza muzica ascunsă, dar știind unde se află ea, se arătă entuziast:

— Da, sigur că da. Spune-mi ce înseamnă.

— Nicio șansă de a-l vedea/în noaptea fără lună/sânii mei stau/înfierbântați, iar inima e-n flăcări.

— Doamne, Sheba.

Ea avu grijă ca el să fie răsplătit pentru străduințele sale.

•

În sala cea mare a castelului, ceasul înalt bătea ora târzie, iar ticăitul lui răsuna pe coridoare. Cățeaua mastiff, din cotețul ei, răspunse ceasului cu treisprezece lătrături scurte. Hannibal, în așternuturile lui curate, adormi. Și începu să viseze.

•

În grajd, aerul este rece, copiii sunt dezbrăcați de haine până la brâu iar Ochi-albaștri și Mână-de-păianjen le pipăie brațele. Ceilalți, în spatele lor, se foiesc precum hienele obligate să aștepte. Și este acolo și cel care își duce peste tot gamela după el. Mischa tușește și este fierbinte, își întoarce fața să nu le mai simtă duhoarea respirației. Ochi-albaștri strânge lanțul în jurul gâturilor lor. Pe fața lui mai

sunt urme de sânge și pene de la pasărea pe care a hăpăit-o.

Glasul distorsionat al Omului-strachină: *„Luați-o pe ea, oricum o să moarăăă. El o să stea proaspăăăt încă o vreme*”.

Ochi-albaștri către Mischa: *„Hai la joacă, hai la joacă*!”

Ochi-albaștri începe să cânte și Mână-de-păianjen i se alătură:

Ein Mannlein steht im Walde ganz still und stumm,
Es hat vonlauter Purpur ein Mantlein um

Omul-strachină își aduce gamela. Mână-de-păianjen ridică toporul, Ochi-albaștri o ține strâns pe Mischa, Hannibal urlă și se repede la el, înfigându-și dinții în obrazul lui Ochi-albaștri, Mischa, ridicată în aer, se zbate să-l vadă.

•

— Mischa, Mischa!

Urletele răsună pe culoarele de piatră și contele Lecter și Lady Murasaki se năpustesc în camera lui Hannibal. Sfâșiase plapuma cu dinții și penele pluteau prin aer, iar Hannibal mormăia și urla, lovind, luptând, scrâșnind din dinți. Contele Lecter îl stăpânește cu toată greutatea lui și reușește să-i bage mâinile și picioarele sub pătură.

— Ușor, ușor…

Temându-se pentru limba lui Hannibal, Lady Murasaki își smulge cordonul, îl apucă de nas până când este obligat să respire pe gură, apoi îi pune cordonul între dinți.

Tremură pe loc, asemenea unei păsări care moare. Halatul lui Lady Murasaki i se desface și ea îl strânge pe Hannibal la piept, fața lui plină de lacrimi de furie îngropată între sâni, penele înțepând-o în piept.

Dar ea pe conte îl întrebă:

— Ești bine?

Capitolul 16

Hannibal se sculă devreme și se spălă în lavoar. O pană plutea în apă. Își amintea foarte vag cele întâmplate peste noapte.

În spatele lui auzi fâșâitul unei hârtii pe podeaua din piatră, un plic împins pe sub ușă. De bilet era legată o crenguță de salcie. Hannibal ținu biletul în mâini, la înălțimea ochilor, înainte de a-l citi.

Hannibal,

Aș fi deosebit de bucuroasă dacă m-ai vizita în salon la Ora Șarpelui. (*Adică 10 dimineața, în Franța.*)

Murasaki Shikibu

Hannibal Lecter, în vârstă de treisprezece ani, cu părul lucind de la apă, stă în fața ușii închise de la salon. Aude lăuta. Nu-i același cântec pe care îl auzise venind din baie. Bate la ușă.

— Intră.

Și intră într-o combinație de cameră de lucru și salon, cu o masă de lucru lângă fereastră și un șevalet pentru caligrafie.

Lady Murasaki era așezată la măsuța joasă pentru ceai. Părul era ridicat, susținut de agrafe din abanos. Cutele chimonoului șuierau în timp ce aranja florile.

Bunele maniere din orice cultură se suprapun, având un scop comun. Lady Murasaki îl întâmpină cu o ușoară și grațioasă înclinare a capului.

Hannibal se înclină din talie, așa cum îl învățase tatăl lui. Văzu un firicel de fum albăstrui ieșind pe fereastră precum zborul îndepărtat al unei păsări și vena albăstruie de pe

antebrațul lui Lady Murasaki, așa cum ținea o floare, cu soarele luminându-i urechea. Lăuta lui Chiyoh se auzea încetișor din spatele unui paravan.

Lady Murasaki îl invită să stea în fața ei. Vocea ei era de un alto plăcut, cu câteva note răzlețe care nu se găseau în gama occidentală. Lui Hannibal, graiul ei i se părea o melodie adusă de vânt.

— Dacă nu vrei să vorbim în franceză, engleză sau italiană, putem folosi cuvinte din japoneză, cum ar fi *kieuseru.* Înseamnă „a dispărea”. Aranjă o tulpină, își ridică privirea de la flori și se uită la el. Lumea mea din Hiroshima a dispărut într-o clipă. Și lumea ta a fost făcută praf. Acum, tu și cu mine avem lumea pe care ne-o facem împreună. În acest moment. În această încăpere.

Ridică florile de pe prețul de lângă ea și le puse pe masă, lângă vază. Hannibal auzi foșnetul frunzelor și al faldurilor mânecii ei atunci când îi întinse câteva flori.

— Hannibal, unde le-ai pune ca să aibă cel mai bun efect? Unde vrei tu.

Hannibal se uită la flori.

— Pe când erai mic, tatăl tău ne-a trimis din desenele tale. Aveai un ochi promițător. Dacă preferi să desenezi aranjamentul, folosește foile de lângă tine.

Hannibal chibzui. Luă două flori și cuțitul. Văzu arcadele ferestrelor, curbura șemineului unde ceaiul atârna deasupra focului. Tăie tulpinile florilor și le puse în vază, dând o direcție armonioasă aranjamentului floral și încăperii. Puse tulpinile tăiate pe masă.

Lady Murasaki păru încântată.

— Ah, putem numi asta *moribana,* stilul direct. Ridică un bujor mătăsos. Pe unde l-ai pune? De fapt, l-ai folosi și pe el?

În șemineu, apa din ceainic începu să clocotească. Hannibal o auzi, auzi apa clocotind, privi suprafața apei și se schimbă la față, iar camera din jurul lui dispăru.

•

Cazanul de baie al lui Mischa pe plita din cabana de vânătoare, țeasta căprioarei rostogolindu-se în apa clocotindă ca și cum ar fi vrut să iasă afară. Oasele în apa clocotită.

•

Își reveni, înapoi în camera lui Lady Murasaki, iar bujorul, însângerat acum, era căzut pe tăblia mesei, cu cuțitul zăngănind lângă el. Hannibal se stăpâni, se sculă în picioare ascunzând la spate mâna însângerată. Se înclină către Lady Murasaki și dădu să plece din cameră.

— Hannibal.

El deschise ușa.

— Hannibal.

Într-o clipă, ea era în picioare, lângă el. Îl ținea de mână, îi susținea privirea cu privirea ei și nu-l atingea decât cu vârfurile degetelor. Îi atingea mâna însângerată și atingerea ei produse o tresărire, o schimbare a deschiderii pupilelor lui.

— Trebuie cusută rana. Serge ne poate duce până în oraș.

Hannibal clatină din cap și indică cu vârful bărbiei masa de lucru. Lady Murasaki îl privi drept în ochi, ca să se asigure.

— Chiyoh, fierbe acul și ața.

La fereastră, la lumină, Chiyoh îi aduse lui Lady Murasaki un ac și ața înfășurată pe o agrafă din abanos, încă fierbinți de la fiert. Lady Murasaki îi prinse cu fermitate mâna și cusu în șase puncte degetul. Picături de sânge ajunseră pe chimonoul ei alb. Hannibal o privi liniștit în timp ce-l îngrijea. Nu dădu niciun semn că l-ar durea. Părea să se gândească la altceva.

Se uită cum se desfășoară ața de pe agrafă. Curbura acului depinde de diametrul agrafei, se gândi. Paginile din Huyghens risipite pe zăpadă, împreună cu creierul.

Chiyoh mai puse o frunză de aloe și Lady Murasaki îi bandajă mâna. Când i-o eliberă, Hannibal se duse la masa

de ceai, ridică un bujor și îi tăie tija. Puse bujorul în vază, întregind aranjamentul elegant. Se întoarse către Lady Murasaki și Chiyoh.

Pe chipul lui trecu un tremur ușor, ca pe suprafața apei, și încercă să spună: „Mulțumesc”. Ea îi răsplăti efortul cu cel mai delicat și mai bun zâmbet, dar nu-l lăsă să-și prelungească efortul.

— Vrei să vii cu mine, Hannibal? Mă ajuți să duc florile?

Urcară împreună scările către mansardă.

Ușa mansardei fusese cândva montată în altă parte a casei; un chip era sculptat pe ea, o mască grecească, de teatru. Lady Murasaki, ținând o lampă, deschise drumul prin mansarda enormă, printre lucrurile adunate acolo timp de trei secole, cufere, ornamente de pom, mobilier de grădină, din nuiele, costume de teatru Kabuki și Nô și un șir de marionete atârnate de o stinghie.

O lumină slabă venea de la o lucarnă mai îndepărtată de ușă. Lampa ei lumină un mic altar aflat în partea opusă a ferestrei. Pe altar se aflau imagini ale rudelor lui Hannibal. Deasupra imaginilor erau cocori din hârtie, tip origami, mulți cocori. Era acolo și o fotografie din ziua nunții părinților lui Hannibal. Hannibal se uită de aproape la mama și tatăl lui în lumina lumânării. Mama lui arăta foarte fericită. Singura flacără era aceea a lumânării – hainele ei nu erau în flăcări.

Hannibal simți o prezență nedeslușită lângă el, apoi deasupra lui, care dispăru în întuneric. Când Lady Murasaki ridică oblonul lucarnei, lumina dimineții căzu asupra lui Hannibal și a prezenței întunecate de lângă el, străluci pe apărătorile de picioare, pe stindardul ținut în mănușile armurii, pe platoșa pentru piept, apoi pe masca de metal și coiful unui comandant de samurai. Armura se afla pe o platformă. Armele samuraiului, katana lungă și aceea scurtă, pumnalul și securea de luptă erau așezate pe un suport în fața armurii.

— Să punem florile aici, Hannibal, spuse Lady Murasaki curățând locul în fața altarului unde se aflau fotografiile părinților săi. Aici m-am rugat pentru tine și te sfătuiesc din tot sufletul să te rogi pentru tine, să consulți spiritele celor din familie pentru a căpăta înțelepciune și putere.

Fără prea multă politețe, el își înclină pentru o clipă capul către altar, dar îl furnica prezența armurii pe care o simțea lângă el. Merse la suportul pe care erau puse armele. Lady Murasaki îl opri să le atingă.

— Armura asta a stat în ambasada din Paris pe când tatăl meu era ambasador în Franța, înainte de război. Am ascuns-o de germani. O ating o singură dată pe an. De ziua stră-stră-străbunicului meu mă simt onorată să-i curăț armura și armele și să le ung cu ulei de camelii și ulei de cuișoare, care dau aroma asta încântătoare.

Ridică dopul unei sticluțe și-i dădu să miroasă.

Pe podium, înaintea armurii, se afla un pergament. Era derulat cât să se vadă prima lui parte, samuraiul purtând armura în fruntea alaiului său. Cum Lady Murasaki aranja lucrurile pe altar, Hannibal desfășură pergamentul până la următoarea imagine, în care samuraiul prezenta capetele învinșilor, fiecare inamic având prins numele de par, sau de ureche, atunci când era chel.

Lady Murasaki îi luă cu blândețe pergamentul din mâna și-l rulă atât cât să se vadă numai imaginea strămoșului în armură.

— Este după bătălia pentru castelul Osaka, spuse ea. Există și alte pergamente care te-ar putea interesa. Hannibal, pe unchiul tău, ca și pe mine, ne-ar bucura dacă ai deveni un om așa cum a fost tatăl tău. Așa cum este unchiul tău.

Hannibal se uită întrebător la armură. Ea îi citi întrebarea pe chip.

— Și ca el? În unele lucruri, dar cu mai multă compasiune. Se uită la armură, apoi îi șopti lui Hannibal, zâmbind: Dar nu aș spune asta în fața lui, în japoneză. Se

apropie de el cu lampa în mână. Hannibal, poți să ieși de pe tărâmul coșmarului. Poți să fii orice îți dorești. Vino pe tărâmul viselor. Vrei să vii împreună cu mine?

Era cu totul diferită de mama lui. Nu era mama lui, dar simțea în piept ceva pentru ea. Privirea lui pătrunzătoare o neliniști; alese să rupă vraja.

— Puntea către lumea viselor se află peste tot, dar trece mai întâi prin cabinetul doctorului, apoi prin sala de clasă, spuse ea. Vrei să vii?

Hannibal o urmă, dar caută mai întâi bujorul însângerat, pierdut printre celelalte flori, și îl puse pe podiumul din fața armurii.

Capitolul 17

Doctorul J. Rufin avea cabinetul într-o casă din oraș cu o mică gradină în față. Firma discretă de deasupra intrării avea trecute numele și titlurile: *Docteur en Médecine, Ph.D., Psychiatre.*

Contele Lecter și Lady Murasaki stau pe scaunele incomode din sala de așteptare, printre pacienții doctorului Rufin, dintre care unii au mari dificultăți în a sta locului.

Cabinetul doctorului este în stil greoi, victorian, cu două fotolii în fața șemineului, un șezlong cu o cuvertură cu ciucuri pe el și, în apropierea ferestrei, o masă de laborator și un sterilizator din oțel.

Doctorul Rufin, de vârstă mijlocie și purtând barbă, și Hannibal stau în fotolii, doctorul vorbindu-i cu o voce gravă și plăcută.

— Hannibal, privește cum se balansează metronomul și ascultă glasul meu, vei intra într-o stare pe care o numesc somn cu ochii deschiși. Nu-ți cer să-mi vorbești, dar aș vrea să scoți un sunet pentru da și nu. Ești liniștit, simți cum aluneci.

Între ei, pe o masă, pendulul metronomului merge înainte și înapoi. Un ceas cu semnele zodiacului și heruvimi ticăie pe polița șemineului. În timp ce doctorul Rufin vorbește, Hannibal compară ritmul bătăilor metronomului cu acelea ale ceasului. Intră și ies din fază. Hannibal se întreabă dacă, numărând intervalele între două momente în care se află în aceeași fază și măsurând lungimea pendulului metronomului ar putea calcula lungimea pendulului nevăzut din ceas. Ajunge la concluzia că ar putea. Doctorul Rufin vorbește în tot acest timp.

— Un sunet scos din gura ta, Hannibal, orice sunet e bun.

Hannibal, cu ochii fixați la metronom, ascultător, scoase un fâsâit, suflând aer printre limbă și buza de jos.

— Foarte bine, spuse doctorul Rufin. Rămâi calm în această stare de somn cu ochii deschiși. Și ce sunet folosim pentru nu? Nu, Hannibal. Nu.

Hannibal scoase un sunet mai înalt, prinzându-și între dinți buza de jos și suflând aerul din obraji printre dinții de sus.

— Asta înseamnă comunicare, Hannibal, și poți să o faci. Crezi că putem merge mai departe, împreună?

Sunetul afirmativ al lui Hannibal fu destul de sonor ca să fie auzit din sala de așteptare, unde pacienții schimbară priviri temătoare. Contele Lecter puse picior peste picior și își drese glasul, iar Lady Murasaki își roti cu grație privirea către tavan.

Un om cu mutra de veveriță spuse:

— Nu am fost eu.

•

— Hannibal, știu că somnul îți este adeseori tulburat, spuse doctorul Rufin. Rămâi calm în starea de somn cu ochii deschiși; poți să-mi spui lucrurile pe care le vezi în vis?

Hannibal, numărând bătăile, îi oferi doctorului Rufin un șuierat negativ.

Pe cadranul ceasului era gravată cifra romană IV, în loc de IIII, pentru a păstra simetria cu VIII din cealaltă parte.

Hannibal se întrebă dacă ceasul bătea după numărul cifrelor romane – o bătaie care să însemne „cinci” și alta care să însemne „unu”.

Doctorul îi oferi o coală de hârtie.

— Poți să scrii câteva dintre lucrurile pe care le-ai văzut? Strigi numele surorii tale, pe ea o vezi?

Hannibal încuviință cu o mișcare a capului.

În castelul Lecter, unele ceasuri aveau cadranul marcat cu cifre romane, altele nu, dar toate aveau IV în loc de IIII. Când domnul Jakov deschisese un ceas și-i explicase mecanismul, îi povestise și despre Knibb și ceasurile lui cu inscripții romane – ar fi interesant de vizitat Sala Ceasurilor pentru a vedea mecanismele. Se gândi să meargă imediat acolo, dar ar fi fost o întrerupere mult prea mare pentru doctorul Rufin.

— Hannibal. Hannibal. Vrei să scrii ce vezi când te gândești la ultima dată când ai văzut-o pe sora ta? Vrei să scrii ce imagine vezi?

Hannibal scrie fără să se uite la coala de hârtie, numărând în același timp bătăile metronomului și pe acelea ale ceasului.

Uitându-se la foaia de hârtie, doctorul Rufin căpătă o speranță.

— Îi vezi dinții de lapte? Numai dinții de lapte? Unde îi vezi, Hannibal?

Hannibal se întinse și opri pendulul, aprecie lungimea acestuia și poziția greutății pe scala metronomului. Scrise pe hârtie: „Într-o căcăstoare, doctore. Pot să deschid ceasul?”

•

Hannibal așteaptă afară, printre ceilalți pacienți.

— Era al tău, nu al meu, se oferi pacientul cu mutră de veveriță. Trebuie să recunoști asta. Ai o gumă?

•

— Am încercat să-l întreb mai multe despre sora lui, dar s-a închis în el, spuse doctorul Rufin.

În cabinetul de consultații, contele stătea în spatele scaunului lui Lady Murasaki.

— Ca să fiu sincer, este de neînțeles pentru mine. L-am examinat și este întreg din punct de vedere fizic. Am descoperit cicatrice pe capul lui, dar nicio urmă de fractură. Bănui că emisferele lui cerebrale lucrează independent, așa cum se întâmplă în urma unor traumatisme la cap, atunci când comunicarea între cele două emisfere este distrusă. Reușește să urmeze simultan mai multe fire de gândire, fără ca unul să fie distras de celelalte, iar unul dintre fire este întotdeauna dedicat distracției.

Cicatricea de pe gât este urma lăsată pe piele de un lanț înghețat. Am mai văzut așa ceva imediat după război, după ce au fost deschise lagărele de concentrare. Nu va spune ce s-a întâmplat cu sora lui. Cred că știe, chiar dacă nu își dă seama, și în asta constă pericolul: mintea își amintește ceea ce-și permite să-și amintească în ritmul ei. Își va aminti atunci când va putea rezista amintirii.

Nu o să-l forțez și este inutil să-l hipnotizez. Dacă își amintește prea devreme, s-ar putea închide în el pentru totdeauna ca să fugă de durere. O să-l țineți acasă?

— Da, răspunseră imediat cei doi.

Rufin încuviință.

— Implicați-l cât puteți de mult în viața de familie. Când va ieși din coșmar, va fi mult mai atașat de dumneavoastră decât vă puteți imagina.

Capitolul 18

Începutul verii, cu nori de polen peste Essonne și rațe prin stufăriș. Hannibal tot nu vorbește, dar doarme fără vise și are poftele unui băiat de treisprezece ani.

Unchiul lui, Robert Lecter, este mai sentimental și mai puțin sobru decât era tatăl lui Hannibal. Are un soi de

nepăsare a artistului care s-a adăugat nepăsării datorate vârstei.

Exista o galerie pe acoperiș pe care se putea merge. Polenul se adunase în grămezi în locurile mai joase ale acoperișului, aurind mușchiul, iar păianjeni purtați de vânt se găseau peste tot. Printre copaci, se putea vedea și cotul argintiu al râului.

Contele era înalt și avea un aer păsăresc. Pielea îi era cenușie în lumina puternică de pe acoperiș. Mâinile puse pe balustradă erau subțiratice, dar semănau cu mâinile tatălui lui Hannibal.

— Neamul nostru, noi suntem cumva altfel, Hannibal, spuse el. O învățăm de timpuriu, bănuiesc că știi deja asta. În timp, o să te obișnuiești cu asta, dacă acum te stânjenește. Ți-ai pierdut familia și casa, dar acum ne ai pe mine și pe Sheba. Nu-i o încântare? Tatăl ei a adus-o la o expoziție de-a mea la Tokyo Metropolitan, acum douăzeci și cinci de ani. Niciodată nu am văzut un copil mai frumos. Cincisprezece ani mai târziu, când el a devenit ambasador în Franța, a venit și ea. Nu-mi venea să cred ce noroc am și m-am prezentat imediat la ambasadă, declarând că doresc să mă convertesc la șintoism. Mi-a spus că religia mea nu-i treaba lui. Niciodată nu a fost de acord cu mine, dar îi plăceau tablourile mele. Tablourile! Vino. Ăsta este atelierul meu.

Era o încăpere vastă la primul etaj al castelului. Pânze în diverse stadii de lucru stăteau pe șevalete sau erau înșirate pe lângă ziduri. Un șezlong se afla pe un podium și, lângă el, într-un cuier, un chimono. O pânză acoperită se afla pe un șevalet din apropiere.

Trecură în camera alăturată, unde era un șevalet mai mare, acoperit cu hârtie albă de ziar, pe marginea căruia se aflau tuburi de culori și bucăți de cărbune.

— Am amenajat spațiul ăsta pentru tine, atelierul tău, spuse contele. Aici poți găsi salvarea, Hannibal. Când simți că ești gata să explodezi, desenează! Pictează! Cu mișcări

ample, cu multă culoare. Nu încerca să te gândești la ce o să iasă, nu încerca să fii delicat. O să ai parte de suficientă delicatețe de la Sheba. Privi peste pomi, către râu. Ne vedem la masă. Roag-o pe Madame Brigitte să-ți găsească o pălărie. O să ieșim la plimbare pe după-masă, după ce termini lecțiile.

După ce contele îl lăsă singur, Hannibal nu se duse imediat la șevalet; era curios ce se întâmpla în atelier, voia să știe ce-i cu pânza în lucru. Puse mâna pe șezlong, atinse chimonoul și-l duse la obraz. Ajunse în fața șevaletului și ridică acoperământul. Contele o picta pe Lady Murasaki, nud pe șezlong. Imaginea ajunse la ochii largi deschiși ai lui Hannibal. Pupilele îi străluciră, licurici sclipiră în întuneric.

•

Se apropia înserarea și Lady Murasaki organizase o cină la iarbă verde, de unde puteau vedea luna plină și puteau auzi insectele. Așteptau răsăritul lunii, Chiyoh cântând în întuneric la lăută, acompaniată de greieri. Un foșnet de mătase sau o urmă de parfum și Hannibal știa întotdeauna unde se afla Lady Murasaki.

Greierii din Franța nu se puteau compara cu cei din Japonia, *suzumushi,* i-a explicat contele, dar mergea și așa. Contele încercase de mai multe ori, înainte de război, să aducă *suzumushi* din Japonia, pentru Lady Murasaki, dar niciunul nu supraviețuise drumului și ei nu-i spusese niciodată asta.

În noaptea liniștită, în aerul ud după ploaie, se jucau de-a identificarea aromelor, Hannibal arzând bețigașe parfumate, iar Chiyoh încercând să le identifice. Lady Murasaki cânta la koto în astfel de ocazii, pentru ca Chiyoh să se poată concentra, oferindu-i uneori indicii muzicale dintr-un repertoriu pe care Hannibal nu-l cunoștea.

•

A fost trimis să asiste la ore, la școala din sat, devenind ținta curiozității celorlalți deoarece nu scotea un cuvânt. În a doua zi, un bădăran mai mare scuipă în capul unui elev

din clasa întâi, iar Hannibal îi rupse coccisul și nasul. A fost trimis acasă, dar expresia de pe chipul său nu se schimbă niciun moment.

•

S-a ajuns să facă lecții împreună cu Chiyoh, acasă. Chiyoh era logodită de mai mulți ani cu fiul unui diplomat din Japonia, iar acum învăța de la Lady Murasaki lucrurile pe care trebuia să le cunoască.

Modul de învățare era foarte diferit de acela al domnului Jakov, dar temele abordate aveau o frumusețe aparte, așa cum era matematica domnului Jakov, și Hannibal le considera fascinante.

Stând în lumina bună de la fereastra salonului ei, Lady Murasaki îl învăță caligrafia, pictând pe hârtie de ziar, și reuși să obțină efecte deosebit de delicate cu o pensulă mare. Avea în față simbolul eternității, o formă triunghiulară, plăcută vederii. Lângă el, se afla cel al grației, titlul principal din ziarul pe care fusese pictat fiind „Doctor condamnat la Nürnberg”.

— Acest exercițiu se numește „Eternitatea din opt trăsături de penel”, spuse ea. Încearcă.

La sfârșitul lecțiilor, Lady Murasaki și Chiyoh făcură fiecare câte un cocor origami, cu intenția de a-i pune pe altarul din mansardă.

Hannibal luă și el o foaie de hârtie pentru origami ca să facă un cocor. Privirea întrebătoare aruncată de Chiyoh către Lady Murasaki îl făcu să se simtă pentru o clipă ca un nechemat. Lady Murasaki îi întinse foarfeca. (Mai târziu avea să o mustre pe Chiyoh pentru scăpare, care nu era permisă în mediul diplomatic.)

— Chiyoh are o verișoară în Hiroshima, pe care o cheamă Sadako, interveni Lady Murasaki. Este pe moarte din cauza radiațiilor. Sadako crede că, dacă va reuși să facă o mie de cocori din hârtie, va supraviețui. Este slăbită și fără putere, așa că o ajutăm în fiecare zi făcând cocori de hârtie. Indiferent dacă ei sunt de folos sau nu, cât timp facem

acești cocori ea este prezentă în gândurile noastre, împreună cu toți ceilalți care suferă de pe urma războiului. Tu o să faci cocori pentru noi, Hannibal, iar noi o să-i facem pentru tine. Să facem împreună cocorii pentru Sadako.

Capitolul 19

Joia, în sat era zi de târg și umbrelele înconjurau fântâna și statuia mareșalului Foch. Vântul aducea un miros de sărat și acru de la negustorii de castraveți murați, iar fructele de mare și peștii, expuși pe un pat de alge, aduceau mirosul oceanului.

Câteva radiouri se întreceau cu muzica lor. Flașnetarul și maimuța, eliberați după micul dejun din obișnuita lor trecere prin închisoare, cântau la nesfârșit *Sous les Ponts de Paris,* până când primeau un pahar cu vin și o prăjitură cu alune. Flașnetarul sorbea dintr-odată vinul și oprea pentru el jumătate de prăjitură, maimuța sesizând cu privirea ei ageră în care buzunar o ascundea stăpânul ei. Doi jandarmi îi dădeau flașnetarului obișnuitul și inutilul avertisment și treceau către patiserie.

Lady Murasaki venea aici pentru Legumes Bulot, cea mai bună tarabă cu legume, lăptucile erau preferatele contelui și se terminau devreme.

Hannibal o urmărea ducând coșul. Se opri să vadă cum un negustor de brânzeturi ungea cu ulei o coardă de pian și tăia cu ea o roată de Grana. Negustorul îi oferi o înghițitură și-l rugă să recomande brânza doamnei.

Lady Murasaki nu zări lăptucile pe tarabă, dar, înainte să apuce să întrebe, Bulot scoase un coș cu lăptuci de sub tejghea.

— Doamnă, sunt cele mai bune, n-am vrut ca soarele să le ofilească. Așteptându-vă, le-am acoperit cu o cârpă și nu le-am stropit cu apă, ci cu roua din gradină.

În fața zarzavagiilor, Paul Momund stătea cu șorțul lui însângerat în spatele unui butuc de măcelar, curățând păsările și aruncând resturile într-o găleată, separând pipotele și ficații în două lighene. Măcelarul era un om solid, musculos, cu un tatuaj pe antebraț – o vișină și textul: „*Voici la Mienne, ou este la Tienne*?” Roșul cireșii era mai puțin aprins decât acela al sângelui de pe mâinile sale. Fratele măcelarului, mai îndemânatic la negustorie, se afla la tejghea sub firma „Măcelăria Momund”.

Fratele lui Paul îi aduse o gâscă la tranșat. Paul trase o dușcă din sticla de rachiu de lângă el și se șterse pe față cu mâinile însângerate, lăsându-și urme de pene și de sânge pe obraji.

— Ia-o ușor, Paul, îi spuse fratele său. Avem o zi lungă în față.

— De ce nu ți-o bagi undeva? Mai bine ți-o bagi decât să i-o bagi, râse Paul distrându-se de unul singur.

Hannibal se uita la o căpățână de porc din galantar, când auzi glasul lui Paul:

— Hei, japonezo!

Și glasul lui Bulot, cel cu zarzavaturile:

— Vă rog, domnule! Nu se poate așa ceva!

Și Paul, din nou:

— Hei, japonezo, spune-mi, este adevărat că o aveți pusă de-a latul? Și puțin păr, ca un pămătuf?

Hannibal îl văzu atunci pe Paul, cu fața plină de sânge și pene, *exact ca Ochi-albaștri, ca Ochi-albaștri jumulind o pasăre.*

Paul se întoarse către fratele său.

— Îți spun eu, am avut una în Marsilia, care putea să-ți…

Pulpa de miel care lovi zdravăn moaca lui Paul îl răsturnă peste măruntaiele păsărilor, iar Hannibal fu imediat călare pe el, lovindu-l cu pulpa de miel până când îi alunecă din mână, apoi băiatul pipăi în spatele lui după cuțitul de măcelar, nu-l găsi, găsi măruntaiele de pasăre și i le aruncă în față lui Paul, în timp ce măcelarul îl lovea cu mâinile

însângerate. Fratele lui Paul îl lovi pe băiat după ceafă, ridică ciocanul de zdrobit oase de pe tejghea, iar Lady Murasaki aproape că zbură în mijlocul dughenii, i-l aruncă cât colo, apoi strigă:

— *Kiai*!

Lady Murasaki ține cuțitul la gâtul fratelui măcelarului, așa cum îl ții când iei gâtul unui porc, și spune:

— Stați nemișcat, domnule.

Rămaseră așa câteva momente lungi, cât se apropie fluieratul polițiștilor, mâinile mari ale lui Paul în jurul gâtului lui Hannibal, iar ochii fratelui său țintă la locul în care oțelul îi atingea gâtul, senzațiile lui Hannibal, prezența tejghelei în spatele lui. Cei doi jandarmi trecând peste măruntaiele răsturnate, trăgându-i într-o parte și în alta pe Paul și pe Hannibal, unul din ei luându-l pe băiat de pe măcelar, ridicându-l de la pământ și punându-l de cealaltă parte a tejghelei.

Vocea lui Hannibal era aspră din cauza lipsei exercițiului, dar măcelarul îl înțelese. Spunea: „Bestie”, foarte calm. Suna mai degrabă ca o descriere, decât ca o înjurătură.

•

Secția de poliție din piață, cu un sergent în spatele ghișeului.

Comandantul jandarmilor era în civil, un costum șifonat de colonist. Avea aproape cincizeci de ani și se vedeau pe el urmele războiului. În biroul lui, le oferi scaune lui Lady Murasaki și lui Hannibal și se așează și el. Biroul era gol, cu excepția unei sticle de Cinzano și a unui flacon de Clanzoflat, pentru stomac. Îi oferi o țigară lui Lady Murasaki. Ea refuză.

Cei doi jandarmi din piață bătură la ușă și intrară. Stăteau aliniați la perete, studiind-o pe Lady Murasaki cu coada ochiului.

— S-a opus cineva, v-a lovit cineva? îi întrebă comandantul.

— Nu, domnule comandant.

Și le ceru cu un semn restul mărturiei.

Jandarmul mai în vârstă își consultă carnetul.

— Bulot, de la zarzavaturi, declară că măcelarul s-a enervat și a încercat să apuce cuțitul, urlând că-i va ucide pe toți, chiar și pe măicuțele de la biserică.

Comandantul își dădu ochii peste cap, privind tavanul, ca să se calmeze.

— Măcelarul a ținut partea celor de la Vichy și este urât de toți, după cum știți, spuse. O să vorbesc cu el. Îmi pare rău pentru ofensa suferită, Lady Murasaki. Tinere, dacă se va mai întâmpla ca această doamnă să fie jignită, să vii direct la mine. Înțelegi?

Hannibal aprobă.

— Vreau ca nimeni din această localitate să nu fie lovit, cu excepția cazului în care sunt eu obligat să fac asta. Comandantul se ridică și se proțăpi în fața băiatului. Scuzați-mă, doamnă. Hannibal, vino cu mine!

Lady Murasaki îl privi pe polițist. Acesta îi făcu un semn discret cu capul.

Comandantul îl duse pe băiat în partea din spate a secției de poliție, unde erau două celule, una ocupată de un bețiv adormit, cealaltă de abia eliberată de flașnetar și de maimuța lui, al cărei bol cu apă rămăsese pe podea.

— Intră acolo.

Hannibal se opri în mijlocul celulei. Comandantul închise ușa celulei cu un zăngănit care-l opri din sforăit pe bețiv.

— Uită-te pe jos. Vezi cât de lustruite sunt dalele? Sunt îmbibate cu lacrimi. Încearcă ușa. Hai. Ca să vezi că nu se deschide din partea aia. Temperamentul este un dar minunat, dar periculos. Folosește-ți judecata și nu o să stai niciodată într-o celulă ca asta. O singură dată sunt îngăduitor. Acum o fac cu tine. Dar să nu se mai întâmple așa ceva. Nu mai lovi pe nimeni cu hălci de carne.

Comandantul îi conduse pe Lady Murasaki și pe Hannibal la mașină. După ce Hannibal se urcă în mașină, Lady Murasaki mai rămase o clipă cu polițistul.

— Comandante, aș dori ca soțul meu să nu afle. Doctorul Rufin vă poate spune de ce.

El aprobă.

— Dacă o să afle din altă parte, o să-i spun contelui că a fost o bătaie între bețivi și băiatul a ajuns la mijloc. Îmi pare rău că nu se simte bine contele. Altfel, este unul dintre cei mai fericiți bărbați.

•

Ar fi fost posibil să nu afle nimic de incident, așa cum lucra în izolarea castelului. Dar pe înserat, în timp ce fuma o țigară, șoferul Serge se întoarse din târg cu ziarul de seară și i-l puse alături.

•

Târgul de vinerea se ținea în Viliers, la cincisprezece kilometri distanță. Contele, cenușiu la față și nedormit, coborî din mașină când Paul Măcelarul ducea carcasa unui miel în dugheana lui. Bastonul contelui lovi buza de sus a lui Paul, apoi contele se repezi la el atacându-l cu bastonul.

— Jegule, mi-ai insultat soția!

Paul aruncă halca de carne și-l îmbrânci pe conte, care zbură peste tejghea, apoi acesta se întoarse ca să-l lovească iar, oprindu-se cu o privire mirată pe chip. Ridică mâna pe jumătate, apoi căzu cu fața în jos pe podeaua măcelăriei.

Capitolul 20

Scârbit de bocete și de ritmul imnurilor, și de zgomotul de fond al funeraliilor, Hannibal Lecter, de treisprezece ani și ultimul din neamul său, stătea în ușa bisericii lângă Lady Murasaki și Chiyoh, dând mâna absent cu rudele îndoliate, femeile descoperindu-și capul imediat ce ieșeau din biserică din cauza prejudecăților legate de baticuri, apărute după război.

Lady Murasaki asculta atentă și dădea cu grație răspunsurile potrivite.

Simțindu-i oboseala, Hannibal ieși din ale lui și se trezi că vorbește, ca ea să nu mai fie nevoită să facă asta, vocea lui recent recâștigată degenerând rapid într-un fel de croncănit. Dacă Lady Murasaki era surprinsă să-l audă, nu o arătă, ci-l luă de mână și-l strânse delicat în timp ce întindea cealaltă mână următorului îndoliat.

Un cârd de ziariști din Paris sosise să relateze despre decesul unui artist de marcă ce-i evitase pe tot parcursul vieții lui. Lady Murasaki nu avea nimic să le spună.

În după-amiaza acelei zile nesfârșite, avocatul contelui sosi la castel însoțit de un reprezentant al Biroului de Taxe. Lady Murasaki le oferi un ceai.

— Doamnă, ezit să tulbur supărarea dumneavoastră, spuse funcționarul de la taxe, dar dorim să fim siguri că aveți suficient timp să faceți alte aranjamente înainte ca acest castel să fie scos la licitație pentru datorii. Aș fi acceptat garanția dumneavoastră pentru plata datoriilor, dar, dat fiind statutul dumneavoastră în Franța, este imposibil.

Până la urmă, sosi și noaptea. Hannibal o conduse pe Lady Murasaki până la ușa camerei, iar Chiyoh își așternu să doarmă în cameră cu ea.

Stătu mult timp treaz în camera lui, iar când adormi sosiră și visele.

Chipul rânjit și mânjit cu sânge și pene al lui Ochi-albaștri se transformă în chipul lui Paul Măcelarul, apoi se transformă la loc.

Hannibal se trezi în miezul nopții, dar visul nu încetă, chipurile apăreau ca niște holograme pe tavan. Acum, că putea să vorbească, nu mai țipa.

Se sculă și merse în atelierul contelui. Aprinse candelabrele din stânga și din dreapta șevaletului. Portretele de pe pereți, terminate sau încă în lucru, căpătaseră un alt statut acum, când creatorul lor dispăruse.

Hannibal se simți cuprins de spiritul contelui, gândindu-se că s-ar putea să-i simtă respirația.

Pensulele curățate ale unchiului său se aflau într-o cutie de tablă, iar creta și cărbunele în cutiile lor. Portretul lui Lady Murasaki dispăruse, iar ea își luase și chimonoul din cuier.

Hannibal începu să deseneze cu mișcări ample, așa cum îl sfătuise contele, încercând să lase lucrurile să curgă, trasând dungi diagonale peste foaia de ziar, pete de culoare. Nu mergea, încetă să se forțeze și urmări, pur și simplu, ce-i dezvăluia propria mână.

Capitolul 21

Hannibal stă pe o buturugă într-un luminiș de lângă râu, ciupind corzile lăutei și privind o pânză de păianjen. Păianjenul este un păianjen negru de grădină, care își vede de ale lui. Pânza tremură în timp ce el lucrează la ea. Păianjenul pare incitat de lăută, alergând în diverse puncte ale pânzei ca să caute ce s-a prins acolo atunci când Hannibal ciupește corzile. Aproximează o melodie japoneză, dar ia și note false. Se gândește la vocea plăcută, de alto, a lui Lady Murasaki, atunci când vorbește engleza, cu note ocazionale care nu țin de gama occidentală. Păși peste pânză și merse mai departe. O gâză care zbura prea încet se prinse în plasa păianjenului și acesta se repezi să o înfășoare.

Aerul era cald și liniștit, râul era ca o oglindă. Aproape de mal, gândaci de apă și libelule zburau peste stufăriș. Paul Măcelarul vâslea cu o singură mână și se lăsa să alunece în derivă către sălciile de pe țărm. Greierii se auziră din cutia cu momeală a lui Paul, atrăgând o muscă roșie, care fugi când Paul prinse un greiere și-l înfipse în cârlig. Aruncă undița sub sălcii și pluta prinse viață imediat.

Paul trase afară peștele și-l puse lângă ceilalți, înșirat pe cârligele legate de lanțul atârnat peste bordul bărcii. Ocupat cu peștele, nu auzi zăngănitul din aer. Supse sângele peștelui de pe deget și vâsli către stâlpul cheiului lângă care era parcată mașina lui. Folosi zidul de piatră ca să curețe de solzi peștele și-l aruncă într-o traistă, cu ceva gheață. Ceilalți încă erau vii în apă și trăgeau de sârmă, să se ascundă.

Un zbârnâit prin aer, o armonie străină Franței. Paul se uită la mașina lui ca și cum ar fi fost un zgomot mecanic. Urcă pe mal, încă având în mână cuțitul de pescar, și își examină mașina, verifică antena de la radio și cauciucurile. Se asigură că ușile sunt închise. Alt zbârnâit, acum sub forma unei suite de note.

Paul urmări sunetul, călcând în picioare niște tufișuri, până în luminișul în care îl descoperi pe Hannibal, așezat pe buturugă și cântând la lăuta japoneză, a cărei cutie era proptită de o motoretă. Lângă el, era un caiet de desen. Paul se întoarse imediat la mașină și cercetă filtrul de benzină, să vadă dacă nu cumva era înfundat cu făină sau zahăr. Hannibal nu-l privi până când măcelarul nu se întoarse în poiană și ajunse în fața lui.

— Paul Momund, măcelar, spuse Hannibal.

Se tulburase vederea de o lumină roșie, ca reflectată de gheață pe marginile unei lentile.

— Ai început să vorbești, fiu de curvă. Dacă te-ai jucat cu radiatorul meu, îți iau gâtul. Niciun curcan pe aici ca să te ajute.

— Și nici pe tine. Hannibal mai cântă câteva note. Ce ai făcut este de neiertat.

Hannibal așeza lăuta și luă creionul pentru schițe. Uitându-se la Paul, își folosi degetul mic ca pe o gumă ca să facă o mică corectură schiței.

Întoarse pagina și se ridică, întinzându-i lui Paul foaia albă.

— Trebuie să-ți ceri iertare în scris de la o anumită doamnă.

Mirosul lui Paul ajunsese la el – mătreață și păr murdar.

— Băiete, ești nebun să vii aici.

— Scrie că îți pare rău, că ești vrednic de dispreț și că nu vei mai ridica ochii la ea și nu-i vei mai vorbi în piață.

— Să-mi cer iertare japonezei? râse Paul. Mai degrabă te arunc în râu să te spăl nițel. Puse mâna pe cuțit. Pe urmă îți spintec pantalonii și-ți bag ceva unde nu ți-ai dori.

Se apropie de Hannibal, iar acesta dădu înapoi către motoretă și cutia lăutei. Se opri.

— Ai întrebat cum o are, cred. Cum spuneai că trebuie să fie?

— E maică-ta? Ale japonezelor sunt invers! Trebuie să te culci cu una și o să vezi.

Paul se repezi, mâinile lui fiind gata să-l spulbere, dar Hannibal scoase dintr-o singură mișcare katana din cutia lăutei și-l tăie pe Paul de-a latul burții.

— Invers, așa?

Urletul măcelarului răsună printre copaci și păsările zburară în grabă. Paul își puse mâinile pe burtă și ele i se acoperiră imediat de sânge. Privi în jos, la tăietură, și încercă să țină marginile ei lipite, dar intestinele i se scurgeau printre degete. Hannibal păși într-o parte și, rotindu-se, îl tăie pe Paul în zona rinichilor.

— Sau tangențial la coloană?

Tăindu-l pe Paul în X, ochii șocați ai acestuia, încercarea măcelarului de a fugi, atins lângă clavicula, jetul de sânge arterial împroșcându-l în față pe Hannibal. Următoarele două lovituri îi taie tendonul lui Ahile și cade schilodit, zbierând ca un juncan.

Paul Măcelarul stă proptit de buturugă. Nu-și poate ridica mâinile.

Hannibal îl privește în ochi.

— Vrei să-mi vezi schițele?

Îi arată caietul de desen. Capul lui Paul Măcelarul pe un platou, cu o etichetă legată de păr. Pe ea scrie *Paul Momund, măcelărie.* Vederea lui Paul se întunecă. Sabia lui Hannibal tresare și Paul o vede o clipă pieziș, apoi sângele i se scurge și rămâne în întuneric.

În propria întunecare, Hannibal aude glasul lui Mischa, la apropierea lebedei, spunând: „Oh, Anniba!”

Amiaza se termină. Hannibal stă în amurg, cu ochii închiși, lângă buturuga pe care este capul măcelarului. Deschide ochii și se uită lung la el. Într-un târziu se ridică și pornește către chei. Lanțul pe care sunt cârligele cu peștii prinși îl face să se scarpine pe cicatricele de la gât. Peștii sunt încă vii. Își udă mâna înainte de a-i atinge și-i eliberează unul câte unul.

— Fugiți, spune, fugiți, și aruncă lanțul departe, în apă. Eliberează și greierii. Fugiți! le spune. Se uita în coș și vede peștele curățat de solzi și simte o urmă de foame. Miam, spune.

Capitolul 22

Pentru majoritatea sătenilor, moartea violentă a lui Paul Măcelarul nu a fost o tragedie, primarul și mai mulți consilieri de-ai lor fiind împușcați de naziști pentru legături cu Rezistența, în timpul Ocupației.

Cea mai mare parte din Paul zăcea pe masa de zinc din camera de îmbălsămare de la Pompes Funèbres Roget, unde îi luase locul contelui Lecter. În amurg, un Citroën Traction Avant, negru, trase în fața firmei de servicii funerare. Un jandarm postat la ușă se grăbi să deschidă portiera mașinii.

— Bună seara, domnule inspector.

Bărbatul care coborî avea cam patruzeci de ani și era extrem de îngrijit. Întorcând jandarmului salutul, cu un

semn prietenesc, se întoarse către mașină și le spuse șoferului și unui alt ofițer aflat în ea:

— Duceți probele la secția de poliție.

Inspectorul îi descoperi pe proprietarul firmei de servicii funerare, Monsieur Roget, și pe comandantul poliției în camera de îmbălsămare, plină de robinete, furtunuri și vase emailate în dulapuri cu uși de sticlă.

Comandantul se lumină la vederea polițistului din Paris.

— Inspectore Popil! Mă bucur că ați venit. Nu vă amintiți de mine, dar…

Inspectorul îl cântări pe comandant.

— Ba da, desigur. Comandantul Balmain. L-ai predat pe De Rais la Nürnberg și ai stat în spatele lui în timpul procesului.

— V-am văzut prezentând dovezile. Este o onoare pentru mine, domnule.

— Ce avem aici?

Asistentul directorului firmei de servicii funerare, Laurent, ridică acoperământul.

Trupul lui Paul Măcelarul încă mai era îmbrăcat, dungi roșii, în diagonală, acoperindu-l acolo unde se îmbibase sângele. Nu avea cap.

— Paul Momund, sau ce a mai rămas din el, spuse comandantul. Acesta este dosarul lui?

— Scurt și urât, încuviință Popil. S-a ocupat de evreii din Orléans. Inspectorul cântări din ochi cadavrul, dădu roată, apucă brațul lui Paul, cu tatuajul mai evident acum pe pielea lipsită de culoare. Vorbi absent, ca și cum ar fi vorbit de unul singur: Are urme pe mâini, cum s-a apărat, dar vânătăile de pe articulații sunt de câteva zile. S-a bătut de curând.

— Și foarte des, spuse antreprenorul de pompe funebre.

— Sâmbăta trecută s-a bătut într-o cârciumă, se băgă și Laurent, și a rupt dinții unui bărbat și ai unei femei.

Laurent smuci din cap ca să ilustreze forța loviturilor, șuvița de păr din cap descoperindu-i chelia.

— O listă cu adversarii lui mai recenți, ceru inspectorul. Se aplecă peste cadavru, mirosind. Nu ați făcut nimic acestui corp, domnule Roget?

— Nu, domnule. Comandantul mi-a atras atenția în mod special...

Inspectorul Popil arătă cu capul spre masă. Laurent se apropie și el.

— Se simte mirosul unei substanțe pe care o folosiți pe aici?

— Se simte miros de cianură, spuse antreprenorul de pompe funebre, Roget. A fost mai întâi otrăvit!

— Cianura miroase a migdale, spuse Popil.

— Miroase a pansament stomatologic, spuse Laurent, frecându-și nervos fălcile.

Antreprenorul se întoarse către asistentul lui.

— Cretinule! Unde-i vezi tu dinții?

— Da. Ulei de cuișoare, spuse inspectorul Popil. Comandante, pot să-l văd pe farmacist și registrul de rețete?

•

Sub îndrumarea bucătarului, Hannibal găti peștele pe pat de ierburi, cu sare de mare, și-l scoase acum de la cuptor. Arsura cedă sub cuțitul bucătarului și fu îndepărtată, cu tot cu crusta de ierburi, iar bucătăria se umple de aroma minunată.

— Privește, Hannibal, spuse bucătarul. Cele mai bune bucăți de la un pește sunt fălcile. Ceea ce-i valabil la multe alte animale. Când servești la masă, oferă o bucată doamnei și asta oaspetelui de onoare. Dacă mănânci singur, în bucătărie, păstrează-le pe amândouă pentru tine.

Serge intră aducând cumpărăturile de la băcănia din piață. Începu să descarce sacoșele și puse deoparte lucrurile de mâncare.

În spatele lui Serge, Lady Murasaki apăru tăcută în bucătărie.

— L-am văzut pe Laurent la Petit Zinc, spuse Serge. Încă n-au găsit capul blestematului de măcelar. Spunea că a fost uns, închipuiți-vă, cu ulei de cuișoare, de la dentist. Spunea…

Hannibal o zări pe Lady Murasaki și-i taie vorba lui Serge.

— Doamnă, trebuie să mănânci ceva. A ieșit aici ceva foarte bun, foarte bun.

— Și am luat înghețată de piersici și piersici proaspete, spuse Serge.

Lady Murasaki îl privi lung pe Hannibal, drept în ochi.

El îi zâmbi, perfect calm.

— Piersici, spuse.

Capitolul 23

Miezul nopții, Lady Murasaki stă în pat. Fereastra este deschisă și adierea vântului aduce din curte mirosul unei mimoze înflorite. Se dezveli pentru a simți curentul de aer pe mâini și pe picioare. Ochii îi erau larg deschiși, privea la tavanul întunecat și putea auzi chiar și când clipea din ochi.

Jos, în curte, bătrâna cățea mastiff se agita în somn, nările i se deschideau larg ca să tragă mai mult aer. Îi apărură câteva cute pe frunte, apoi se relaxă iar visând plăcut la vânătoare și la gustul sângelui în gura ei.

Deasupra camerei lui Lady Murasaki, în mansardă, podeaua trosni. Ceva greu, nu de la un șoarece. Lady Murasaki luă o gură de aer și se ridică în picioarele goale pe podeaua rece, din piatră, a dormitorului. Își puse un chimonou ușor, își aranjă părul, adună câteva flori din vaza de pe hol și, ținând în mâini un sfeșnic, urcă scările către mansardă.

Masca sculptată pe ușa mansardei îi zâmbi. Se îndreptă, puse mâna pe chipul sculptat și apasă. Simți cum curentul

de aer îi lipește chimonoul pe spate, o apăsare ușoară, iar departe, în mansarda întunecată, zări o lumină pâlpâitoare. Lady Murasaki merse direct către lumină, flacăra sfeșnicului ei făcând să strălucească masca Nô care o supraveghea, iar șirul de marionete tremurând la trecerea ei. Merse printre coșuri vechi de răchită și cufere, în care se adunaseră anii petrecuți cu Robert, spre altarul familiei și armura lângă care ardeau lumânările.

Un obiect întunecat zăcea în fața armurii. Îi zări conturul în lumina lumânărilor. Își puse sfeșnicul pe lada din apropierea altarului și privi țintă căpățâna lui Paul Măcelarul pusă pe un platou înflorat din ceramică. Fața lui Paul era curată și palidă, buzele erau intacte, dar obrajii îi lipseau și din gură îi cursese puțin sânge în vas, care părea să fi făcut parte din decorațiunea florală. O etichetă era prinsă de părul lui Paul. Pe ea era scris de mână: *Momund, Măcelărie de lux.*

Capul lui Paul era orientat către armură, cu ochii ridicați către masca de samurai. Lady Murasaki își ridică și ea privirea și vorbi în japoneză.

— Bună seara, onorate strămoș. Iartă-mi nepotrivirea. Cu tot respectul, nu acesta era ajutorul la care mă gândeam.

Cu un gest automat, ridică o floare ofilită și un șiret de pe jos și le băgă în mânecă, în timp ce ochii ei priveau de jur împrejur. Katana lungă era la locul ei, la fel și securea de război. Sabia scurtă lipsea de la locul ei, de pe piedestal.

•

Făcu un pas înapoi, merse până la lucarnă și o deschise. Luă o gură de aer. Pulsul îi răsuna în urechi. Vântul îi flutura hainele și flăcările lumânărilor.

Un zăngănit în spatele costumelor Nô. O mască avea ochi care o priveau.

Spuse în japoneză:

— Bună seara, Hannibal.

Din întuneric, veni răspunsul tot în japoneză:

— Bună seara, doamnă.

— Putem continua în engleză, Hannibal? Sunt lucruri pe care nu aș dori să le afle strămoșii mei.

— Cum dorești, doamnă. Oricum, cunoștințele mele de japoneză s-au epuizat.

Ieși la lumina sfeșnicului, ducând cu el katana scurtă și o cârpă de curățat. Ea porni direct către el. Sabia cea lungă se afla în teacă, în fața armurii. Ar fi ajuns la ea, dacă ar fi fost nevoie.

— Ar fi trebuit să folosesc un cuțit de măcelărie, spuse Hannibal. Am luat katana lui Masamune-dono din cauză că mi se părea potrivită. Sper să nu te superi. Nu am ciobit lama. Măcelarul a fost moale ca untul.

— Mi-e teamă pentru tine.

— Te rog, nu fi îngrijorată. O să arunc… asta.

— Nu trebuia să faci asta pentru mine.

— Am făcut-o pentru mine, din cauză că te apreciez atât de mult, Lady Murasaki. Nu ai nicio răspundere pentru asta. Mă gândesc la faptul că Masamune-dono mi-ar fi permis să-i folosesc sabia. Este, într-adevăr, o unealtă uluitoare.

Hannibal puse katana scurtă la loc în teaca ei și cu un gest plin de respect în fața armurii o puse la loc pe piedestal.

— Tremuri, spuse el. Ești perfect stăpână pe tine, dar tremuri ca o pasăre. Nu te-am atins decât cu o floare. Te iubesc, Lady Murasaki.

Jos, în curte, răsunară numai o dată cele două note ale sirenei de poliție tipic franțuzești. Câinele mastiff se trezi și începu să latre.

Lady Murasaki se grăbi către Hannibal, îi prinse mâinile, și le lipi de față. Îl sărută pe frunte, apoi se auzi glasul ei viguros:

— Repede! Spală-ți mâinile! Chiyoh are lămâi în camera ei.

Undeva, departe, în casă, se auzi cum cineva bate la ușă.

Capitolul 24

Lady Murasaki îl lasă pe inspectorul Popil să aștepte o sută de bătăi de inimă înainte să apară în capul scărilor. El stătea în centrul foaierului, cu ajutorul alături, și o privea cum coboară. Sesiză că este atent și calm, ca un păianjen superb ce-și privește pânza întinsă peste ochiul ferestrei, dincolo de care domnește întunericul.

Respirația lui Popil se acceleră ușor la vederea lui Lady Murasaki. Sunetul fu amplificat în spațiul foaierului, iar ea îl observă.

Coborî treptele ca și cum ar fi făcut o singură mișcare, fără să poți sesiza pașii făcuți. Mâinile îi erau ascunse în mânecile largi.

Serge, cu ochii roșii, stătea într-o parte.

— Lady Murasaki, acești domni sunt de la poliție.

— Bună seara.

— Bună seara, doamnă. Scuze că vă deranjez atât de târziu. Doresc să vă pun o întrebare referitoare la… nepotul dumneavoastră?

— Nepotul. Pot să văd legitimațiile dumneavoastră? și mâna îi ieși lent din mânecă. Citi textul din legitimație și examină fotografia. Inspectorul POP-il?

— Po-PIL, doamnă.

— Purtați Legiunea de onoare în fotografie, domnule inspector.

— Da, doamnă.

— Vă mulțumesc că ați venit dumneavoastră personal.

Un parfum proaspăt și delicat ajunse la Popil când îi întinse legitimația înapoi. Ea îl privi drept în față, ca să prindă momentul, și observă cum adulmecă și cum i se schimbă privirea.

— Doamna…?

— Murasaki Shikibu.

— Doamna este contesa Lecter, și ne adresăm dumneaei cu Lady Murasaki, titlul japonez, spuse Serge, mândru că vorbește astfel unui polițist.

— Lady Murasaki, aș dori să vorbim între patru ochi, apoi să discut cu nepotul în aceleași condiții.

— Cu tot respectul datorat funcției dumneavoastră, mă tem că este imposibil, domnule inspector, spuse Lady Murasaki.

— O, doamnă, ba este perfect posibil, răspunse inspectorul Popil.

— Sunteți binevenit în casa noastră și puteți vorbi oricând cu noi toți.

— Bună seara, domnule inspector! se auzi glasul lui Hannibal din capul scărilor.

— Tinere domn, aș dori să mă însoțești, se întoarse inspectorul către Hannibal.

— Desigur, domnule inspector.

Lady Murasaki îi spuse lui Serge:

— Îmi aduci mantia?

— Nu este nevoie, doamnă, interveni Popil. Dumneavoastră nu veniți cu noi. O să vă interoghez aici, mâine-dimineață, doamnă. Și nu-i voi face niciun rău nepotului dumneavoastră.

— Este bine așa, doamnă, spuse Hannibal.

În interiorul mânecilor, pumnii încordați ai lui Lady Murasaki se relaxară puțin.

Capitolul 25

Camera pentru îmbălsămare era întunecată și cufundată în liniște, cu excepția unor picături rare în chiuvetă. Inspectorul stă în ușă cu Hannibal, iar pe umerii și pe încălțările lor se văd picături de ploaie.

Momund era deja acolo. Hannibal îi simțea mirosul. Așteptă ca Popil să aprindă lumina, curios să vadă ce considera inspectorul a fi o imagine șocantă.

— Crezi că ai putea să-l recunoști pe Paul Momund dacă l-ai vedea din nou?

— O să fac tot ce pot, domnule inspector.

Popil aprinse lumina. Cei de la pompele funebre scoseseră hainele lui Momund și le puseseră în saci de hârtie, așa cum primiseră instrucțiuni. Îi închiseseră abdomenul, acoperindu-l cu o bucată de impermeabil, și-i puseseră un prosop peste gâtul retezat.

— Îți amintești tatuajul măcelarului?

Hannibal dădu un ocol cadavrului.

— Da. Nu am citit ce scrie.

Băiatul se uită peste cadavru la inspectorul Popil. Și zări strălucirea inteligentă din ochii acestuia.

— Ce scrie acolo? întrebă inspectorul.

— „Ăsta-i al meu, unde-i al tău?”

— Poate ar fi fost mai bine să scrie „Ăsta-i al tău, unde-i al meu?” Asta este prima ta crimă, unde este capul meu? Ce crezi?

— Cred că toate astea nu sunt demne de dumneavoastră. Așa sper. Vă așteptați să sângereze în prezența mea?

— Ce a spus măcelarul doamnei de te-a înnebunit în așa hal?

— Nu m-a înnebunit, domnule inspector. Ce scotea pe gură ofensa pe toți cei din jur, inclusiv pe mine. Era un bădăran.

— Ce a spus, Hannibal?

— A întrebat dacă este adevărat că organul sexual feminin al japonezelor este pus de-a curmezișul, domnule inspector. Și i s-a adresat cu „Hei, japonezo!”

— De-a curmezișul. Inspectorul Popil indică linia cusăturii de pe burdihanul lui Paul Momund. De-a curmezișul, adică așa? Inspectorul îl scrută pe Hannibal. Dar nu descoperi

nimic. Cum nu primise niciun indiciu, continuă cu o altă întrebare. Cum te simți văzându-l mort?

Hannibal se uită la prosopul care acoperea gâtul.

— Detașat, spuse el.

•

Poligraful instalat în secția de poliție era primul pe care îl vedeau polițiștii de provincie și le stârnise curiozitatea. Operatorul, care sosise de la Paris împreună cu inspectorul Popil, făcea tot felul de reglaje, unele numai ca să-i impresioneze, pe măsură ce tuburile electronice se încălzeau și izolația adăuga mirosul ei de bumbac încins în atmosfera încărcată de mirosul transpirației și al țigărilor. Atunci, inspectorul, privindu-l pe Hannibal cum urmărește aparatul, îi goni pe toți ceilalți din încăpere, cu excepția băiatului și a operatorului. Operatorul poligrafului atașă captorii de Hannibal.

— Numele tău, spuse operatorul.

— Hannibal Lecter. Vocea băiatului era aspră.

— Vârsta?

— Treisprezece ani.

Acul indicator trecea liniștit peste hârtia aparatului.

— De cât timp te afli în Franța?

— De șase luni.

Acul indicator trecea liniștit peste hârtie.

— Unde l-ai cunoscut pe măcelarul Paul Momund?

— Nu mi-a fost prezentat.

Acul nu se mișcă.

— Dar știi cine era.

— Da.

— Te-ai certat, te-ai bătut cu Paul Momund în piață, în ziua de joi?

— Da.

— Mergi la școală?

— Da.

— Trebuie să mergi în uniformă la școală?

— Nu.

— Știi ceva prin care te faci vinovat de moartea lui Paul Momund?

— Să știu?

— Limitează-te la răspunsuri cu da și nu.

— Nu.

Liniile trasate pe tamburul poligrafului erau liniștite. Nicio creștere a tensiunii, nicio modificare în ritmul bătăilor inimii, respirația la fel de calmă și egală.

— Știi că măcelarul este mort.

— Da.

Operatorul făcu unele reglaje în măruntaiele mașinii.

— Ai studiat matematica?

— Da.

— Ai studiat geografia?

— Da.

— Ai văzut cadavrul lui Paul Momund?

— Da.

— L-ai ucis pe Paul Momund’?

— Nu.

Nicio modificare în liniile trasate. Operatorul își scoase ochelarii, un semnal pentru Popil că terminase examinarea.

Un cunoscut răufăcător din Orléans, cu un cazier bogat, luă locul lui Hannibal pe scaun. Spărgătorul așteptă cât timp inspectorul Popil și operatorul poligrafului schimbară câteva cuvinte afară.

Popil scoase hârtia de pe tambur.

— O varză.

— Băiatul nu răspunde la nimic, spuse operatorul. Este un amărât de orfan de război și are o extraordinară capacitate de autocontrol.

— Monstruos, spuse Popil.

— Doriți să-l interogați mai întâi pe spărgător?

— Nu mă interesează, dar vreau să te ocupi de el. Și o să-l cârpesc de câteva ori în fața băiatului. Ești atent?

•

Pe drumul în pantă care cobora spre sat, o bicicletă cu motor mergea cu luminile stinse, cu motorul oprit. Biciclistul purta haine negre și o mantie neagră. În tăcere, bicicleta luă curba din capătul pieței pustii, dispăru o clipă în spatele dubei poștei parcate în fața oficiului poștal, biciclistul pedalând din greu, evitând să pornească motorul înainte de a ieși din localitate.

Inspectorul Popil și Hannibal stăteau în biroul comandantului. Inspectorul Popil citea etichetele de pe sticlele comandantului și se gândea să tragă o dușcă.

Puse apoi rola de hârtie de la poligraf pe birou și o derulă cu degetul. Pe hârtie apărură linia cu vârfuri și văi. Vârfurile i se păreau conturul unui munte văzut prin ceață.

— Hannibal, l-ai omorât pe măcelar?

— Pot să vă pun o întrebare?

— Da.

— E cale lungă de la Paris. Sunteți specializat în decesele măcelarilor?

— Specializarea mea o reprezintă crimele de război, iar Paul Momund era suspect pentru mai multe. Crimele de război nu au încetat la terminarea războiului, Hannibal. Popil se opri pentru a citi reclamele de pe toate fețele laterale ale scrumierei. Poate că-ți înțeleg mai bine situația decât crezi.

— Care este situația mea, domnule inspector?

— Ai rămas orfan în timpul războiului. Ai trăit într-un orfelinat, te-ai închis în tine, cu familia dispărută. Iar într-un târziu frumoasa ta mătușă vitregă le-a luat locul. Jucându-se cu cătușele, Popil puse mâinile pe umerii lui Hannibal. Parfumul ei a îndepărtat duhoarea din orfelinat. Iar măcelarul s-a repezit la ea. Dacă l-ai ucis, pot să înțeleg asta. Spune-mi. Am putea ca, împreună, să ne adresăm judecătorului…

Hannibal se eliberă de atingerea lui Popil.

— „Parfumul ei a îndepărtat duhoarea”? Scrieți poezii, domnule inspector?

— L-ai ucis pe măcelar?

— Paul Momund s-a ucis singur. A murit de prostie și bădărănie.

Inspectorul Popil cunoștea bine partea întunecată a lumii și acela era glasul pe care îl aștepta. Avea un timbru diferit și era ciudat că poate ieși din trupul unui băiat.

Nu mai auzise această frecvență, dar o recunoscu a fi diferită. Demult timp nu mai simțise febra vânătorii, nu mai avusese parte de un adversar care să merite. O simțea în brațe și în cap. Trăia pentru asta.

O parte din el dorea ca spărgătorul de dincolo să fi săvârșit crima. O altă parte se întreba dacă Lady Murasaki nu va avea nevoie de companie cu băiatul internat într-o instituție de specialitate.

— Măcelarul pescuia. Avea sânge și solzi pe cuțit, dar nu era acolo niciun pește. Bucătarul mi-a spus că ai adus un pește grozav pentru cină. De unde îl aveai?

— Am pescuit, domnule inspector. Avem în permanență o undiță lăsată la apă în spatele debarcaderului. Pot să vă arăt. Domnule inspector, dumneavoastră ați dorit să vă ocupați de crimele de război?

— Da.

— Din cauză că v-ați pierdut familia în război?

— Da.

— Îmi puteți spune cum s-a întâmplat?

— Unii în luptă. Alții au fost deportați în Răsărit.

— Ați aflat cine este vinovatul?

— Nu.

— Dar erau cei de la Vichy, ca măcelarul.

— Da.

— Putem fi sinceri unul cu celălalt?

— Absolut!

— Vă pare rău că Paul Momund este mort?

•

În partea îndepărtata a pieței, bărbierul satului, Rubin, ieșea de pe o stradă lăturalnică, făcându-și plimbarea

nocturnă cu micul său terrier. Domnul Rubin, după ce că stătea de vorbă toată ziua cu clienții săi, noaptea continua să stea de vorbă cu câinele său. Trase câinele departe de treptele jegoase de la intrarea în secția de poliție.

— Trebuia să-ți faci nevoile în grădina lui Felipe, când nu se uita nimeni, spuse Rubin. Aici ai putea să iei o amendă. Și tu nu ai niciun ban. Eu o să plătesc.

În fața oficiului, o cutie poștală pe un stâlp. Câinele se duse direct acolo și își ridică piciorul.

Văzând un chip pe deasupra cutiei poștale, Rubin spuse:

— Bună seara, domnule, iar câinelui: Sa nu-l deranjezi pe domnul!

Câinele scânci și Rubin observă că nu se vedeau picioare în spatele cutiei poștale.

•

Bicicleta cu motor își continuă drumul, mult prea repede pentru cât era de întuneric. La un moment dat, când se apropie o mașină din sens contrar, biciclistul coborî și se ascunse printre tufișurile de pe marginea drumului până când mașina ieși din raza vederii.

În garajul castelului, farul bicicletei se stinse încet, iar motorul pocni în timp ce se răcea. Lady Murasaki își scoase mantia neagră și, pe pipăite, își aranjă părul.

•

Blitzurile aparatelor poliției erau toate orientate către capul lui Paul Momund aflat pe cutia poștală. Pe frunte, chiar sub linia părului, fusese scris: „*Boche*”. Bețivii și muncitorii din schimbul de noapte se strânseseră sa vadă.

Inspectorul Popil îl aduse pe Hannibal mai aproape și-l privi în lumina reflectată de căpățâna omului ucis. Nu observă nicio schimbare de expresie la băiat.

— Rezistența l-a ucis pe Momund până la urmă, spuse bărbierul și le explică tuturor cum îl descoperise, uitând povestea cu câinele.

Cineva din mulțime spuse că Hannibal nu ar trebui să se uite la așa ceva. O femeie mai în vârstă, o asistentă

medicală în drum spre casă, o spuse cu glas tare.

•

Popil îl trimise acasă cu mașina poliției. Hannibal sosi la castel când se iveau zorile trandafirii și rupse câteva flori înainte de a intra în casă, aranjându-le mai întâi în mâna lui. Poemul care să le însoțească îi veni în timp ce scurta o tulpină. Găsi încă umedă pensula lui Lady Murasaki din atelier și o folosi ca să scrie:

Bâtlanul nopții dezvăluit
de răsăritul lunii…
Care-i mai drag?

Hannibal dormi până ceva mai târziu. O visă pe Mischa în vara de dinaintea războiului, în cazanul de baie pus de dădacă în grădină, ca soarele să încălzească apa, cu fluturii zburând în jurul fetiței, aflată în apă. Rupsese un fir de pătlăgea, iar ea strânsese planta purpurie, încălzită de soare.

Când se trezi, lângă ușă se afla un bilet și un fir de glicină. Pe bilet scria: „Este bine să fii bâtlan, când ești asaltat de broaște”.

Capitolul 26

Chiyoh se pregătea pentru plecarea ei în Japonia băgându-i în cap lui Hannibal noțiuni elementare de japoneză, cu speranța că el va reuși să converseze cu Lady Murasaki, eliberând-o pe aceasta de efortul de a vorbi în engleză.

Descoperi că este un bun ucenic în tradiția Heian, a comunicării prin poeme, și se angajă cu el în schimbul de poeme, încrezătoare că așa va acoperi lipsurile viitorului partener de discuții. Îl făcu pe Hannibal să transpire

căutându-și cuvintele pentru Lady Murasaki, utilizând toate jurămintele pe care le credea a fi sacre pentru un occidental. Recurse și la angajamente luate în fața altarului din mansardă, ca și la un jurământ de sânge care presupunea să-și înțepe degetele cu un ac.

Dar nu puteau să țină timpul în loc prin voința lor. Când Lady Murasaki și Hannibal își făcură bagajele pentru Paris, Chiyoh se pregăti și ea de plecare în Japonia. Serge și Hannibal urcară cufărul lui Chiyoh în vagonul pentru bagaje în gara din Lyon, în timp ce Lady Murasaki stătea lângă ea în tren, ținând-o de mână până în ultima clipă. Cineva din afară, care le-ar fi privit, ar fi putut să se gândească la faptul că sunt lipsite de orice urmă de emoție, ca și cum ar fi fost vorba de o simplă strângere de mână.

Pe drumul spre casă, Hannibal și Lady Murasaki resimțiră dureros absența lui Chiyoh. Acum nu mai erau decât ei doi.

•

Apartamentul din Paris, lăsat liber de tatăl lui Lady Murasaki, înainte de război, avea un aer foarte japonez prin jocul subtil de umbre și suprafețe lăcuite. Dacă dezvelind mobila, piesă cu piesă, Lady Murasaki își adusese aminte de tatăl ei, ea nu lăsă să se vadă.

Ea și Hannibal traseră draperiile grele, lăsând soarele să intre. Hannibal privi jos, la Place des Vosges, toată în lumină, spațioasă și acoperită cu cărămizi roșii, ce dădeau senzația de căldură, una dintre cele mai frumoase piețe din Paris, în ciuda grădinii încă răvășite de război.

Aici, în acest loc, regele Henric al II-lea luase parte la turnir sub culorile Dianei de Poitiers și căzuse ucis de rana la ochi. Nici măcar Vesalius, aflat lângă el, nemaiputând să-l salveze.

Hannibal închise un ochi și încercă să ghicească locul exact în care căzuse Henric – probabil chiar acolo unde stătea acum inspectorul Popil, ținând un ghiveci cu flori și uitând-se la ferestre. Hannibal nu se clinti.

— Cred că ai un vizitator, doamnă, spuse el peste umăr.

Lady Murasaki nu întrebă despre cine este vorba. Când se auzi ciocănitul la ușă, ea așteptă o clipă înainte să deschidă.

•

Popil intră cu ghiveciul cu flori și cu o pungă cu dulciuri de la Fauchon. A urmat un moment hazliu în care încerca să-și scoată pălăria având ambele mâini ocupate. Lady Murasaki îl ajută cu pălăria.

— Bine ați venit la Paris, Lady Murasaki. Florarul mi-a spus că planta asta va da foarte bine pe terasa dumneavoastră.

— Terasă? Oare mă supravegheați, inspectore, știți deja că am o terasă.

— Nu numai asta. M-am convins că aveți un hol la intrare și bănuiesc că există și o bucătărie.

— Trebuie să treceți din cameră în cameră?

— Da, asta este metoda mea, trec dintr-o cameră în alta.

— Până când ajungeți unde?... Și văzu cum el roșește ușor, așa că-l lăsă în pace. Trebuie să o punem la lumină?

Hannibal despacheta armura, când cei doi ajunseră la el. Stătea lângă coș, cu masca de samurai în mâini. Nu-și întoarse corpul către inspectorul Popil, ci numai capul, ca un uliu, și se uită la polițist. Văzând pălăria lui Popil în mâinile lui Lady Murasaki, Hannibal estimă dimensiunea și greutatea capului acestuia la 19,5 cm și șase kilograme.

— Chiar porți masca aceea? întrebă inspectorul Popil.

— Încă nu mi-am câștigat acest drept.

— Sunt uimit.

— Purtați multele dumneavoastră decorații, domnule inspector?

— Atunci când o cere protocolul.

— Ciocolate de la Fauchon. Foarte inteligent, inspectore Popil. Vor îndepărta mirosul adus de la țară.

— Dar nu și parfumul de ulei de cuișoare. Lady Murasaki, trebuie să discutăm problema dreptului la rezidență.

Popil și Lady Murasaki începură să vorbească pe terasă. Hannibal îi privi prin fereastră, revizuindu-și estimarea făcută asupra pălăriei lui Popil la douăzeci de centimetri. Pe parcursul discuției, Popil și Lady Murasaki mutară de mai multe ori ghiveciul pentru a vedea cum stă planta în soare. Păreau să simtă nevoia de a-și ocupa mâinile cu ceva.

Hannibal nu continuă cu despachetatul armurii, ci îngenunche lângă coș și rămase cu mâna pe mânerul din piele al sabiei scurte. Îl privi pe polițist prin găurile măștii.

O putea vedea pe Lady Murasaki cum râde. Probabil că Popil spusese o frivolitate, iar ea râdea din politețe, bănui Hannibal. Când se întoarseră, Lady Murasaki îi lăsă singuri.

— Hannibal, în momentul morții sale, unchiul tău încerca să afle ce s-a întâmplat cu sora ta în Lituania. Pot să încerc și eu asta. Este greu acum în Țările Baltice – uneori sovieticii cooperează, dar de cele mai multe ori nu. Dar pot să încerc să iau urma.

— Mulțumesc.

— Ce-ți amintești?

— Locuiam într-o cabană. A urmat o explozie. Îmi amintesc cum am fost luat de soldați, pe un tanc, și dus în sat. Între aceste două momente nu știu. Încerc să-mi amintesc. Nu pot.

— Am vorbit cu doctorul Rufin. Nicio reacție la asta. Nu a dorit să discute amănuntele întâlnirilor voastre. Din nou nicio reacție. Dar mi-a spus că ești foarte îngrijorat în legătură cu ea, așa cum și este normal. Spune că memoria îți va reveni cu timpul. Dacă vreodată îți amintești ceva, te rog să-mi spui.

Hannibal se uită calm la inspector.

— De ce nu?…

Dori să audă un ceas. Ar fi fost bine să audă un ceas.

— Când vorbeam despre… incidentul cu Paul Momund, ți-am spus că mi-am pierdut rudele în război. Mi-a fost foarte greu să-ți vorbesc despre asta. Știi de ce?

— Spuneți-mi de ce, domnule inspector.

— Pentru că mă gândesc că le-aș fi putut salva, mi-e groază să descopăr lucrurile pe care nu le-am făcut, dar le-aș fi putut face. Dacă trăiești aceeași teamă, nu lăsa ascunse amintirile despre Mischa. Poți să-mi spui orice.

Lady Murasaki intră în cameră. Popil se ridică în picioare și schimbă subiectul.

— Liceul acela este o școală bună și meriți să mergi acolo. Dacă pot, o să te ajut. O să trec din când în când pe la școală ca să te văd.

— Dar ați prefera să veniți aici, spuse Hannibal.

— Unde sunteți binevenit, completă Lady Murasaki.

— La revedere, domnule inspector, rosti Hannibal.

Lady Murasaki îl conduse pe Popil și se întoarse furioasă.

— Inspectorul Popil te place, se vede pe mutra lui, afirmă Hannibal.

— Ce se poate vedea pe a ta? Este periculos să-l ispitești.

— O să descoperi că-i plicticos.

— Ești bădăran. Este exact opusul tău. Dacă vrei să fii nepoliticos cu un musafir, fă-o în casa ta, precizează Lady Murasaki.

— Lady Murasaki, eu aici vreau să stau.

Furia începu să o părăsească.

— Nu. O să ne petrecem sărbătorile împreună, și sfârșiturile de săptămână, dar trebuie să mergi la școală, așa cum se cuvine. Știi că o să stau cu mâna deasupra ta.

Și ea încheie discuția.

•

Deasupra lui. Mâna care ținuse pălăria lui Popil se afla deasupra lui. Mâna care ținuse cuțitul la gâtul fratelui lui Momund. Mâna care apucase capul măcelarului, îl aruncase într-o pungă și-l pusese pe cutia poștală. Mâna ei peste palmele sale. De nepătruns chipul ei.

Capitolul 27

Broaștele erau păstrate în formaldehidă încă de dinainte de război, iar culorile care le diferențiau organele dispăruseră demult. Era disponibilă una la fiecare șase elevi, în laboratorul urât mirositor al școlii. Câte un grup de elevi era adunat în jurul fiecărei tăvițe în care se afla micuțul cadavru, resturile acestuia împrăștiindu-se pe masă în timp ce-l disecau. Clasa era rece, cărbunii încă erau raționalizați, iar unii băieți purtau mănuși cu degetele tăiate.

Hannibal veni, se uită la broască, apoi se întoarse în banca lui ca să lucreze. Făcu două drumuri. Profesorul Bienville era suspicios, ca orice profesor, referitor la elevii care stăteau în fundul clasei. El se apropie dintr-o parte de Hannibal, iar suspiciunea lui fu împlinită atunci când descoperi că băiatul schițează un chip de om în loc de o broască.

— Hannibal Lecter, de ce nu desenezi exemplarul de broască?

— Am terminat, domnule.

Hannibal ridică prima coală de hârtie și apăru broasca, perfect schițată, în poziție anatomică și circumscrisă precum omul din celebrul desen al lui Leonardo. Organele interne erau hașurate și aveau umbre.

Profesorul se uită atent la fața lui Hannibal. Își aranjă proteza dentară cu limba și spuse:

— O să iau acest desen. Este cineva care trebuie să-l vadă. O să spun că este al tău. Apoi profesorul se întoarse la prima coală de pe planșeta lui Hannibal și privi chipul. Cine este?

— Nu sunt sigur, domnule. Un chip pe care l-am văzut cândva.

De fapt, era mutra lui Vladis Grutas, dar Hannibal nu-i cunoștea numele. Era mutra pe care o văzuse la lumina lunii și pe tavan.

•

În sfârșit, vacanța.

În această primă toamnă după moartea contelui și plecarea lui Chiyoh, Lady Murasaki slăbise rapid. Pe când soțul ei mai trăia, ea organiza mese la iarbă verde pe o pajiște în apropierea castelului, împreună cu contele Lecter, Hannibal și Chiyoh, pentru a vedea luna plină și a asculta insectele.

Acum, pe terasa locuinței din Paris, îi citea lui Hannibal o scrisoare de la Chiyoh referitoare la pregătirile de nuntă și privea cum luna se împlinește, dar nu se mai auzea niciun greiere.

Hannibal își strânse dis-de-dimineață patul din camera de zi și porni călare pe bicicletă dincolo de Sena, în Jardins des Plantes, acolo unde tot aștepta să sosească o veste prin mesagerie. Azi avea noutăți, un bilet și o adresă…

Peste zece minute, la sud de Place Monge și Rue Ortolan găsi magazinul: *Poissons Tropicaux, Petites Oiseaux et Animaux Exotiques*.

Hannibal luă o mapă din portbagajul bicicletei și intră.

Numeroase rânduri de cuști și acvarii se aflau în prima încăpere a magazinului, și totul era într-o continuă agitație: se auzea ciripitul păsărilor și zgomotul roților în care alergau hamsterii. Mirosea a grăunțe, a pene calde și a mâncare de pește.

Dintr-o colivie din spatele casei, un papagal uriaș i se adresă lui Hannibal în japoneză. Un japonez bătrân, cu un chip plăcut, apăru din spatele magazinului, unde gătea.

— *Gomekudasai,* domnule? spuse Hannibal.

— *Irasshaimase,* domnule, răspunse proprietarul.

— Aveți cumva greieri *suzumushi* la vânzare, domnule?

— *Non, je suis désolé,* domnule, zise proprietarul.

— *Non, je suis désolé,* domnule, repetă și papagalul.

Proprietarul se încruntă la pasăre și trecu pe engleză, ca să pună în dificultate pasărea băgăcioasă.

— Am câteva exemplare frumoase de greieri luptători. Luptători mândri, mereu victorioși, recunoscuți printre greierii de oriunde.

— Caut un dar pentru o doamnă din Japonia, care, în această perioadă a anului, suspină după cântecul greierilor *suzumushi,* spuse Hannibal. Alt fel de greiere nu ar fi potrivit.

— Niciodată nu v-aș propune un greiere din Franța, al cărui cântec place numai din cauza asocierii sale cu acest anotimp. Dar nu am greieri *suzumushi* de vânzare. Poate ar fi amuzată de un papagal cu un bogat vocabular japonez, care acoperă aproape toate situațiile uzuale.

— Poate că aveți un greiere *suzumushi* al dumneavoastră?

Proprietarul privi în zare o clipă. Legea referitoare la importul de insecte era încă neclară în noua republică.

— Ați dori să-l auziți?

— Aș fi onorat, spuse Hannibal.

Proprietarul dispăru în spatele unei draperii și se întoarse cu o colivie minusculă pentru greieri, cu un castravete și un cuțit. Puse colivia pe tejghea, sub privirea lacomă a papagalului, și tăie o felie subțire de castravete pe care o puse în colivie. Aproape imediat se auzi zgomotul de clopoțel al greierului *suzumushi.* Proprietarul ascultă fericit cântecul acestuia.

Papagalul imită cât putu de bine cântecul greierului, pe un ton mai gros, repetat de multe ori. Cum nu primi nimic, deveni atât de agresiv încât îi aminti lui Hannibal de unchiul Elgar. Proprietarul acoperi cușca.

— *Merde,* se auzi de sub acoperământ.

— Credeți că aș putea închiria un greiere *suzumushi,* să spunem cu o chirie săptămânală?

— La ce sumă v-ați gândit? spuse proprietarul.

— Mă gândesc la un schimb, răspunse Hannibal. Scoase din mapă un mic desen în peniță al unui cărăbuș pe un fir de iarbă.

Proprietarul, ținând cu grijă desenul, se întoarse către lumină. Îl puse apoi lângă mașina de încasat.

— Aș putea sa-i întreb pe colegii mei. Puteți reveni după prânz?

Hannibal se plimbă, cumpără o prună de la piețari și o mâncă. Erau pe acolo magazine cu articole sportive, cu trofee în vitrine, o capră neagră, un cerb. În colțul vitrinei se afla o frumoasă carabină cu țeavă dublă, Holland & Holland, uimitor de bine lucrată, lemnul părând că a crescut direct din metal, iar împreună, lemn și metal, aveau curburile unui șarpe.

Arma era elegantă și frumoasă în același fel în care Lady Murasaki era frumoasă. Se gândi că nu da bine sub trofee.

Proprietarul îl aștepta cu greierele.

— Veți înapoia colivia înainte de octombrie?

— Nu există nicio șansă să supraviețuiască toamnei?

— Ar putea rezista peste iarnă dacă îl țineți la cald. Să-mi aduceți colivia… la momentul potrivit. Îi dădu lui Hannibal și castravetele. Nu i-l dați pe tot odată, spuse el.

•

Lady Murasaki ieși pe terasă după ce își făcu rugăciunile, încă înnegurată la față.

Cinară la masa joasă de pe terasă, în lumina amurgului. Avea în față tăițeii când, premiat cu castravete, greierul o surprinse cu sunetul lui cristalin, cântând din întunericul din spatele florilor. Lady Murasaki părea să creadă că-l aude în vis. Dar se auzi din nou, sunetul de clopoțel al greierului *suzumushi.*

Ochii i se deschiseră și se trezi în prezent. Zâmbi către Hannibal.

— Tu și greierele cântați la unison cu inima mea.

— Inima mea speră să fie privită, să fie lăsată să cânte.

Luna răsări pe cântecul greierului. Terasa părea să se înalțe împreună cu ea, scăldată în lumină, ridicându-i deasupra pământului bântuit de umbre și le era suficient că sunt împreună.

•

Peste o vreme va spune că greierele fusese împrumutat, că trebuia dus înapoi înainte de sfârșitul lunii. Cel mai bine era să nu fie ținut mult prea târziu, toamna.

Capitolul 28

Lady Murasaki își trăia viața cu o certă eleganță, dată de înzestrările naturale și de gust, și o făcea cu fondurile infime rămase după ce fusese vândut castelul și fuseseră acoperite datoriile. I-ar fi oferit orice lui Hannibal, dar el nu cerea nimic.

Robert Lecter pusese deoparte bani pentru școala lui Hannibal, dar nu mai mulți.

Cel mai important lucru din averea lui Hannibal era o scrisoare scrisă de el însuși. Era semnată „Dr. Gamil Jolipoli, alergolog”, și atrăgea atenția celor de la școală că Hannibal are o reacție puternică la praful de cretă și trebuie să stea cât mai departe de tablă.

Cum notele lui erau foarte bune, știa că profesorilor nu le pasă ce face cât timp ceilalți elevi nu-l văd și nu-i urmează prostul exemplu.

Liber să stea de unul singur în fundul clasei, era în stare să realizeze desene de păsări în peniță și acuarelă, în stilul lui Musashi Miyamoto, în timp ce asculta numai pe jumătate lecțiile.

Lucrurile japoneze erau la modă în Paris. Desenele erau mici și se potriveau perfect în spațiul limitat al pereților din apartamentele pariziene, încăpând perfect și în bagajele turiștilor. Le semna cu o pecete, simbolul numit „Eternitatea din opt trăsături de penel”.

Exista o adevărată piață pentru aceste desene în Cartierul Latin, în micile galerii de pe Rue Saints-Pères și Rue Jacob, chiar dacă proprietarii galeriilor îi cereau să-și

aducă lucrările după terminarea programului, pentru ca eventualii clienți să nu vadă că sunt făcute de un copil.

Spre sfârșitul verii, cât timp, prin Grădinile Luxembourg, mai era lumină după ore, schița corăbiile de jucărie de pe helești, așteptând ora închiderii. Pe urmă pornea către Saint-Germain să lucreze în galerii – ziua de naștere a lui Lady Murasaki se apropia și pusese ochii pe o piesă de jad din Place Furstenberg.

Reușea să vândă schițele corăbiilor unui decorator din Rue Jacob, dar schițele în manieră japoneză le păstra pentru o galerie în care apăreau și lucruri de furat, din Rue Saints-Pères. Desenele erau mult mai impresionante învechite și înrămate și găsise un bun specialist în înrămat, care-i lucra și pe credit.

Pe urmă ducea totul, în spate, pe Boulevard Saint-Germain. Mesele scoase pe trotuar ale cafenelelor erau pline, iar clovnii îi sâcâiau pe trecători spre distracția mulțimii adunate la Café Flore. Pe străzile mai mici din apropierea fluviului, Rue Saint-Benoit și Rue de l'Abbaye, cluburile de jazz încă nu erau deschise, dar restaurantele te îmbiau.

Hannibal încerca să sară peste masa de la școală, o gustare poreclită „relicvele martirilor", și examina meniurile în timp ce se plimba. Spera ca, în curând, să aibă fondurile necesare pentru o petrecere, și caută un local cu fructe de mare.

Domnul Leet, de la Galeriile Leet, se bărbierea pentru o întâlnire programată pe seară, când Hannibal a sunat la ușă. Luminile încă mai erau aprinse în galerie, chiar dacă draperiile erau trase. Leet era intolerant cu francezii, ca orice belgian, și era gata să tragă în piept orice american, crezând că aceștia sunt dispuși să cumpere orice. Galeria expunea lucrările unor pictori bine cotați, sculptură mică și antichități, și era recunoscută pentru peisaje marine.

— Bună seara, domnule Lecter, spuse Leet. Încântat să vă revăd. Sper că sunteți bine. Vă rog să mă așteptați cât timp

ambalez un tablou, trebuie să plece în seara asta la Philadelphia, în America.

Experiența îi spunea lui Hannibal că o primire atât de călduroasă ascunde intenții mai puțin lăudabile. Îi oferi domnului Leet desenele, cu prețurile scrise clar.

— Pot să mă mai uit pe aici?

— Te rog!

Atât de plăcut era să fie departe de școală, privind niște pânze bune. După o după-amiază de schițat corăbii pe helește, Hannibal se gândea la apă, la problemele legate de reproducerea apei. Se gândea la ceața lui Turner și la culorile acestuia, imposibil de imitat, și trecea de la o lucrare la alta uitându-se la apă, la aerul de deasupra apei. Ajunse la o mică pictură expusă pe un șevalet, Canal Grande în plin soare, cu Santa Maria della Salute în fundal.

Era un Guardi din castelul Lecter. Hannibal o știu înainte să știe, o străfulgerare a memoriei îi aduse în fața ochilor tabloul familiar lui chiar în acea ramă. Poate că era o copie. Îl ridică și-l studie mai atent. Rama avea câteva pete maronii în colțul din stânga, sus. Când era mic de tot, îi auzise pe părinții săi spunând că pata se întinde ca o vulpe, și pierduse minute în șir încercând să descopere acolo o vulpe. Pictura nu era o copie. Rama îi frigea mâinile.

Domnul Leet se întoarse în încăpere. Și își exprimă nemulțumirea.

— Obiectele nu se ating decât atunci când suntem pregătiți să cumpărăm. Iată cecul dumneavoastră. Și râse. Este cam mult, dar oricum nu acoperă valoarea unui Guardi.

— Nu, nu astăzi. Data viitoare, domnule Leet.

Capitolul 29

Pierzându-și răbdarea la sunetul clopoțeilor, inspectorul Popil bătea la ușa Galeriilor Leet din Rue Saints-Pères. Primit de proprietarul galeriei, atacă direct subiectul.

— De unde aveți acel Guardi?

— L-am cumpărat de la Kopnik, când și-a închis afacerea, spuse Leet. Și se bosumflă gândindu-se cât de îngrozitor de francez arăta Popil în vesta lui. Spunea că îl are de la un finlandez, dar nu mi-a zis numele.

— Vreau să văd factura, insistă Popil. Aveți obligația să supuneți astfel de lucrări comisiei pentru obiecte de artă furate. Doresc să văd și hârtia de acolo.

Leet compară lista obiectelor furate cu propriul catalog.

— Priviți aici, este un Guardi, dar este descris diferit. Robert Lecter a trecut tabloul furat ca *Peisaj cu Santa Maria della Salute,* iar eu am cumpărat lucrarea drept *Peisaj cu Canal Grande.*

— Am mandat să sechestrez lucrarea, indiferent de numele ei. O să primiți un act justificativ. Găsiți-mi-l pe acest „Kopnik”, domnule Leet, și veți evita multe neplăceri.

— Kopnik a murit, domnule inspector. Era asociatul meu în această firmă. Se numea Kopnik și Leet. Leet și Kopnik ar fi sunat mai bine.

— Aveți registrele lui?

— Avocatul s-ar putea să le aibă.

— Căutați-le, domnule Leet, căutați-le bine! spuse Popil. Vreau să aflu cum a ajuns lucrarea aceasta din castelul Lecter în Galeriile Leet.

— Lecter, spuse Leet. Băiatul cu desenele?

— Da.

— Extraordinar, continua Leet.

— Da, extraordinar, îi răspunse Popil. Ambalați lucrarea, vă rog.

•

Leet apăru după două zile în Quai des Orfèvres, cărând după el un morman de hârțoage. Popil îi găsi pe coridor un loc în care să aștepte, lângă Sala de audieri 2, unde

interogatoriul zgomotos al unui suspect de viol era punctat de lovituri și de țipete. Înainte de a-l primi în biroul lui, Popil îl lăsă pe Leet un sfert de oră să fiarbă în suc propriu în această atmosferă.

Negustorul de artă îi întinse o recipisă. Ea dovedea că acel Kopnik cumpărase un Guardi de la Eppu Makinen, pentru opt mii de lire sterline.

— Considerați asta ca fiind convingătoare? întrebă Popil. Eu, nu.

Leet își drese glasul și privi podeaua. Trecură douăzeci de secunde lungi.

— Procurorul este gata să demareze ancheta împotriva dumneavoastră, domnule Leet. Este un calvinist din soiul cel mai sever, știți asta?

— Tabloul a fost…

Popil ridică mâna, îndemnându-l să tacă.

— Pentru moment, sa uităm de problema asta. Să vă gândiți că pot să intervin pentru dumneavoastră, dacă o să vreau. Aș dori să mă ajutați. Vă rog să vă uitați la asta. Și îi întinse lui Leet un teanc de foi îngălbenite, bătute la mașină. Este lista lucrărilor pe care Comisia pentru Artă le aduce la Paris din colecția münchenează Point. Toate sunt lucrări furate.

— Și vor fi expuse la Jeu de Paume.

— Da, cei care le revendică le vor putea vedea acolo. Pagina a doua, pe la jumătate. Este încercuit.

— *Puntea Suspinelor,* Bernardo Bellotto, treizeci și șase pe treizeci și trei de centimetri, ulei pe lemn.

— Cunoști lucrarea? întrebă Popil.

— Am auzit de ea, desigur.

— Dacă este originalul, a fost luată din castelul Lecter. Știi că este mereu comparată cu o altă *Punte a Suspinelor.*

— A lui Canaletto, da, pictată în aceeași zi.

— De asemenea luată din castelul Lecter, probabil furată în aceeași zi și de aceeași persoană, spuse Popil. Cât ai scoate vânzând lucrările împreună și nu separat?

— De patru ori mai mult. Niciun om cu capul pe umeri nu le-ar separa.

— Deci au fost separate din ignoranță sau din întâmplare. Două tablouri ale Punții Suspinelor. Dacă persoana care le-a furat ar deține una din ele, nu și-ar dori să o obțină și pe cealaltă? întrebă Popil.

— Foarte mult.

— O să se facă publicitate în jurul acestei picturi când va fi expusă la Jeu de Paume. O să mergem împreună la expoziție și o să încercăm să aflăm ce zvonuri apar în jurul ei.

Capitolul 30

Invitația pe care o avea la Jeu de Paume o aduse pe Lady Murasaki în fruntea mulțimii care se înghesuia în Tuileries, nerăbdătoare să vadă peste cinci sute de lucrări de artă furată, recuperate din colecția münchenezăPoint de Comisia Aliată pentru Monumente, Artă și Arhive, în încercarea de a-i găsi pe deținătorii de drept.

Câteva piese făcuseră a treia oară drumul între Franța și Germania, fiind mai întâi furate de Napoleon din Germania și aduse în Franța, apoi furate de germani și duse acasă, pentru a fi aduse încă o dată în Franța de Aliați.

Lady Murasaki descoperi la parterul de la Jeu de Paume un talmeș-balmeș de imagistică occidentală. Picturi religioase sângeroase acopereau întreg peretele din capăt, un fel de măcelărie a lui Hristos.

Spre ușurarea ei, se întoarse către o natură moartă, o pictură luminoasă a unui bufet somptuos, în care neașteptat era numai un copoi spaniol gata să fure o șuncă. Dincolo de el erau pânze mari, atribuite școlii lui Rubens, care reprezentau femei rumene, înconjurate de copilași durdulii, cu aripioare.

Acolo prinse inspectorul Popil privirea lui Lady Murasaki, îmbrăcată într-o copie de Chanel, zveltă și elegantă în fața nudurilor rozalii ale lui Rubens.

Popil îl remarcă și pe Hannibal, care urca scările de la celălalt nivel. Inspectorul nu îi ieși în întâmpinare, ci stătu la pândă.

Acum îi vedea pe amândoi, frumoasa japoneză și cel de care avea grijă. Popil era curios să vadă cum se salută; se opriseră la câțiva pași unul de celălalt și, fără să facă un gest, se recunoscură cu un zâmbet. Pe urmă se îmbrățișară. Ea îl sărută pe frunte pe Hannibal și-i atinse obrajii, apoi începură brusc să discute.

Deasupra locului în care se salutaseră atât de călduros, se afla o copie după *Judith și Holofern,* a lui Caravaggio. Popil s-ar fi amuzat înainte de război. Acum simți furnicături pe ceafă.

Popil prinse privirea lui Hannibal, apoi se îndreptă către un mic birou de lângă intrare, unde îl aștepta Leet.

— Cei din München spun că pictura a fost rechiziționată de la un contrabandist de la granița poloneză, acum un an și jumătate, spuse Popil.

— A spus mai multe? A spus care este sursa? întrebă Leet.

Popil negă.

— Contrabandistul a fost sugrumat în închisoarea militară americană din München, de un deținut german. Deținutul a dispărut în aceeași noapte, probabil pe filiera Draganovici. Am ajuns într-o fundătură.

— Lucrarea este expusă cu numărul optzeci și opt, lângă colț. Domnul Leet spune că pare adevărată. Hannibal, poți să-mi spui dacă este tabloul din casa ta?

— Da.

— Dacă este tabloul tău, Hannibal, freacă-ți bărbia. Te-ai apropiat și ești bucuros că îl vezi, numai în trecere te interesează cine l-a furat. Ești lacom, îl vrei înapoi și vrei să-l vinzi cât se poate de repede, dar ai dori să ai cât mai

repede și perechea lui. Fii dificil, Hannibal, egoist și răsfățat, mai spuse Popil, fără să-și ascundă ușurarea. Crezi că poți să te descurci? Ceartă-te puțin cu paznicul. Persoana cu pricina dorește să te contacteze, nu să fie contactată. Eu și Leet o să fim pe acolo, dă-ne câteva minute în avans. Hai, îi spuse Popil lui Leet. Tot ce facem este legal, nu trebuie să te ascunzi.

•

Hannibal și Lady Murasaki priveau un lung șir de picturi de mici dimensiuni.

Pe urmă, la nivelul privirii, *Puntea Suspinelor*. Vederea ei îl afectă pe Hannibal mai mult decât descoperirea lui Guardi; în pictura asta revedea chipul mamei sale.

Alți oameni îi înghesuiau acum, cu lista lucrărilor în mâini, cu documentele care dovedeau dreptul de proprietate strânse la piept. Printre ei se afla un om înalt, într-un costum atât de britanic încât haina părea că are eleroane.

Ținându-și lista în față, stătea suficient de aproape de Hannibal ca să audă.

— Acest tablou era unul din cele două aflate în budoarul mamei mele, spuse Hannibal. Când am părăsit pentru ultima dată castelul, ea mi le-a dat și m-a rugat să i le duc bucătarului. Mi-a spus să nu le pătez spatele.

Hannibal luă tabloul de pe perete și-l întoarse. Îi apărură aceleași scânteieri în fața ochilor. Acolo, pe spatele tabloului, era schița în cărbune a unei mâini de copil, aproape șterasă, doar degetul mare și arătătorul se mai vedeau. Desenul era protejat de o foaie de calc.

Hannibal se uită lung la el. În mintea lui văzu degetul mare și arătătorul mișcându-se, ca o vibrație fină.

Făcu un efort să-și amintească instrucțiunile lui Popil. „Dacă este tabloul tău, freacă-ți bărbia.”

Inspiră adânc și dădu semnalul.

— Este mâna lui Mischa, îi spuse lui Lady Murasaki. Când aveam opt ani, s-au făcut renovări. Tabloul și perechea lui

au fost puse pe un divan din camera mamei mele și acoperite cu o pânză. Eu și Mischa am intrat pe sub pânză; era cortul nostru, eram nomazii deșertului. Am luat un cărbune din buzunar și i-am trasat conturul mâinii, ca să țin departe duhurile necurate. Părinții au fost furioși, dar pictura nu a fost distrusă, așa că, până la urmă, cred că s-au amuzat.

Un bărbat cu pălărie de fetru se apropie în grabă, cu ecusonul atârnat de un fir în jurul gâtului.

„Reprezentantul Monumentelor va ridica tonul, ceartă-te puțin cu el”, îl instruise Popil.

— Te rog, nu face asta. Te rog, nu-l atinge, spuse funcționarul.

— Nu l-aș atinge dacă nu ar fi al meu, spuse Hannibal.

— Până când nu vei dovedi că ești proprietarul, nu-l atinge, sau voi pune să fii escortat în afara clădirii. Așteaptă să aduc pe cineva de la Registru.

Imediat ce funcționarul îl părăsi, bărbatul în costumul englezesc se lipi de el.

— Sunt Alec Trebelaux, spuse. Aș putea să-ți fiu de ajutor.

Inspectorul Popil și Leet priveau de la douăzeci de metri distanță.

— Îl cunoști? întrebă Popil.

— Nu, răspunse Leet.

•

Trebelaux îi invită pe Hannibal și pe Lady Murasaki la adăpostul oferit de cadrul unei ferestre. Avea spre cincizeci de ani, iar chelia și mâinile îi erau arse de soare. La lumina bună venită de afară, se vedea mătreața din sprâncenele lui. Hannibal nu-l mai întâlnise niciodată.

Cei mai mulți dintre bărbați erau bucuroși să o întâlnească pe Lady Murasaki. Trebelaux nu era, iar ea simțise imediat acest lucru, deși era plin de dulcegării.

— Sunt încântat să vă cunosc, doamnă. Se află sub tutela dumneavoastră?

— Doamna este consilierul meu, spuse Hannibal. Cu mine stați de vorbă.

„Fii lacom, spusese Popil. Lady Murasaki va tempera întreaga discuție.”

— Și mai este și problema tutelei, domnule, rosti Lady Murasaki.

— Dar este tabloul meu, contracară Hannibal.

— Trebuie să vă expuneți pretențiile în fața comisiei, iar aceasta are deja de lucru pentru un an și jumătate. Tabloul va fi sechestrat până atunci.

— Sunt la școală, domnule Trebelaux, și speram să…

— Aș putea să te ajut, spuse Trebelaux.

— Spuneți-mi cum, domnule.

— Am o audiere programată peste trei săptămâni.

— Sunteți și negustor de artă, domnule? întrebă Lady Murasaki.

— Aș fi colecționar, dacă aș putea, doamnă. Dar, ca să cumpăr, mai întâi trebuie să vând. O plăcere să țin în mâinile mele obiecte frumoase, chiar dacă este pentru scurt timp. Colecția familiei, de la castelul Lecter, era de mici dimensiuni, dar deosebită.

— Cunoașteți colecția? întrebă Lady Murasaki.

— Pierderile de la castelul Lecter au fost trecute în catalog chiar de regretatul Robert Lecter, așa cred.

— Și puteți prezenta cazul meu la următoarea audiere? întrebă Hannibal.

— Dacă ridicați pretențiile conform Convenției de la Haga, din 1907, dați-mi voie să vă explic cum…

— Da, articolul patruzeci și șase, am discutat despre el, spuse Hannibal privind-o pe Lady Murasaki și lingându-se pe buze, ca să pară și mai lacom.

— Dar am discutat despre multe alte opțiuni, Hannibal, mai spuse Lady Murasaki.

— Și dacă nu vreau să vând, domnule Trebelaux? dori să afle Hannibal.

— Va trebui să-ți aștepți rândul în fața comisiei. Vei fi adult până atunci.

— Acest tablou este o parte a unei perechi, așa mi-a explicat soțul meu, zise Lady Murasaki. Valorează mult mai mult împreună. Știți cumva unde se află cel al lui Canaletto?

— Nu, doamnă.

— Ar merita să aflați unde se află, domnule Trebelaux. Și-i caută privirea acestuia. Puteți să-mi spuneți unde vă pot găsi eu? mai întrebă ea subliniind acel „eu”.

El îi dădu numele unui mic hotel din apropiere de Gare de l’Este, dădu mâna cu Hannibal fără să-l privească, apoi dispăru în mulțime.

Hannibal se înregistră ca pretendent, apoi el și Lady Murasaki se plimbară prin talmeș-balmeșul lucrărilor de artă. Vederea urmei mâinii lui Mischa îl lăsase amorțit, cu excepția feței, pe care îi simțise atingerea, când îi mângâia obrajii.

Se opri în fața unei tapiserii intitulate *Jertfa lui Isaac* și o privi o vreme.

— Peretele coridorului de sus era acoperit cu tapiserii, spuse el. Dacă stăteam pe vârfuri, le puteam atinge marginea de jos. Întoarse colțul țesăturii și privi pe spatele ei. Întotdeauna mi-a plăcut partea asta a unei tapiserii. Nodurile și firele din care este alcătuită imaginea.

— Precum gândurile încâlcite, șopti Lady Murasaki.

Lăsă să cadă colțul tapiseriei și Avraam se înfioră, ținându-l de beregată pe fiul său, în timp ce îngerul întindea mâna să oprească cuțitul.

— Crezi că Dumnezeu voia să-l mănânce pe Isaac și de asta i-a spus lui Avraam să-l omoare? întrebă Hannibal.

— Nu, Hannibal. Desigur că nu. Îngerul a intervenit la timp.

— Nu întotdeauna, spuse Hannibal.

•

Când Trebelaux îi văzu părăsind clădirea, își udă batista în toaleta bărbaților și se întoarse la tablou. Se uită scurt în

jur. Niciun funcționar al muzeului nu se afla în preajmă. Emoționat, luă tabloul, ridică foaia de calc, iar cu batista udă șterse urma mâinii lui Mischa de pe spate. S-ar fi putut întâmpla și în timpul manipulării neatente a lucrării. Era suficient ca să îndepărteze valoarea sentimentală.

Capitolul 31

Ofițerul în civil René Aden aștepta în fața hotelului lui Trebelaux până când văzu că se stinge lumina în blocul de trei etaje, fără lift. Pe urmă se îndreptă către gară, pentru o gustare, și fu suficient de norocos să se întoarcă la post la timp ca să-l vadă pe Trebelaux ieșind din hotel și cărând după el o geantă sport.

Trebelaux luă un taxi din șirul aflat în fața la Gare de l'Este și traversă Sena până la baia de aburi din Rue de Babylone, unde și intră. Aden parcă mașina lui fără însemne în zona rezervată pompierilor, numără până la cincizeci, apoi intră și el. Aerul era dens și totul mirosea a frecție. Oameni în halate de baie citeau ziare tipărite în mai multe limbi.

Aden nu dorea să-și scoată hainele și să-l urmărească pe Trebelaux prin aburi. Era un om rațional, dar tatăl său murise după ce i se măcinase pielea picioarelor și nu dorea să-și scoată pantofii într-un astfel de loc. Luă un ziar cu suportul lui de lemn de pe raft și se așeză pe un scaun. Trebelaux se strecură prin camerele prea scunde pentru el, în care oamenii stăteau tolăniți pe lavițele de piatră și se lăsau pradă aburilor fierbinți.

Saunele individuale se puteau închiria pentru câte un sfert de oră. Se duse în cea de a doua. Intrarea lui fusese deja plătită. Aerul era umed și își șterse ochelarii pe prosop.

— Ce ai stat atâta? se auzi printre aburi glasul lui Leet. Mai e un pic și mă topesc.

— Portarul mi-a adus mesajul după ce mă urcasem în pat, spuse Trebelaux.

— Poliția te-a supravegheat azi la Jeu de Paume. Știu că acel Guardi pe care mi l-ai vândut frige.

— Cine i-a pus pe urma mea, tu?

— În niciun caz. Ei cred că știi cine are tablourile din castelul Lecter. Chiar știi?

— Nu. Poate clientul meu să o știe.

— Dacă faci rost de cealaltă *Punte a Suspinelor,* pot să le fac pași la amândouă, spuse Leet.

— Unde poți să le vinzi?

— Asta-i treaba mea. Un client important, din America. Să spunem că este vorba de o instituție. Știi ceva, sau transpir de pomană?

— Aflu și îți spun, zise Trebelaux.

•

A doua zi după-amiază, Trebelaux cumpără un bilet pentru Luxembourg din Gare de l'Este. Inspectorul Aden îl urmări cum se urcă în tren cu valiza. Hamalul păru dezamăgit de bacșișul primit.

Aden sună în graba pe Quai des Orfèvres și sări în tren în ultima clipă, arătând discret insigna, conductorului.

Noaptea începuse să se lase când trenul se opri la Meaux. Trebelaux își luă trusa de voiaj și porni către toaletă. Sări din tren când acesta se pusese în mișcare, abandonându-și bagajele.

O mașină îl aștepta la doua străzi de gară.

— De ce aici? întrebă Trebelaux imediat ce se urcă lângă șofer. Aș fi putut să vin la tine, la Fontainebleau.

— Aici avem treabă, spuse omul de la volan. O afacere deosebită.

Trebelaux îl cunoștea drept Christophe Kleber.

Kleber îl duse la o cafenea din apropierea gării, unde servi o cină copioasă. Trebelaux se jucă absent cu furculița într-o salată și își scrise inițialele din boabe de fasole.

— Poliția a confiscat lucrarea de Guardi, îi spuse Trebelaux lui Kleber când în fața acestuia sosi friptura înăbușită de vițel.

— Asta i-ai spus și lui Hercule. Nu ar trebui să spui la telefon astfel de chestii. Care-i problema?

— I-au spus lui Leet că a fost furat de undeva din Răsărit. Așa este?

— Desigur că nu. Cine întreba?

— Un inspector de poliție care avea lista de la Monumente. Spunea că a fost furat. Așa este?

— Te-ai uitat la timbru?

— Un timbru de la Comisariatul pentru Cultură, ce înseamnă asta? întrebă Trebelaux.

— Ți-a spus polițistul cui i-a aparținut acolo, în Răsărit? Dacă este vorba de un evreu, nu contează, Aliații nu înapoiază lucrările de artă luate de la evrei. Evreii sunt morți. Sovieticii păstrează totul.

— Nu era un polițist, ci un *inspector* de poliție, spuse Trebelaux.

— Mare lucru. Cum îl cheamă?

— Popil, nu-știu-cum și Popil.

— Aha, spuse Kleber în timp ce se ștergea la gură cu șervetul. Bănuiam eu. Atunci nu-i nicio problemă. Ani de zile a luat mită de la mine. Nu-i decât un șantajist. Ce i-a spus Leet?

— Încă nimic, dar Leet părea foarte nervos. Deocamdată a pus totul în cârca lui Kopnik, fostul lui partener, zise Trebelaux.

— Leet nu știe chiar nimic despre proveniența tabloului?

— Leet crede că am făcut rost de el la Lausanne, așa cum am stabilit să-i spun. Acum țipă să-i dau banii înapoi. Am spus că o să mă consult cu clientul meu.

— Îl am la mână pe Popil, am eu grijă de toate astea. Avem ceva mult mai important de discutat. Ai putea să faci un drum în America?

— Nu trec marfă peste graniță.

— Nu vama este problema aici, ci negocierea pentru care vei merge acolo. Trebuie să vezi niște lucruri înainte să plece acolo, apoi o să le revezi pe masa din sala de valori a unei bănci. Poți să zbori până acolo, să stai o săptămână.

— Despre ce lucruri este vorba?

— Niște vechituri. Câteva icoane, o solniță. Să aruncăm o privire, să-mi spui ce crezi despre ele.

— Și cu celelalte?

— Totul este ca și aranjat, spuse Kleber.

Kleber îl chema numai în Franța. Numele lui adevărat era Petras Kolnas și cunoștea numele inspectorului Popil, dar nu pentru că i-ar fi dat mită.

Capitolul 32

Nava *Christabel* era legată cu o singură parâmă la chei, pe Marna, la răsărit de Paris, și, după ce Trebelaux se urcă la bord, vasul se puse imediat în mișcare. Era un vas negru, de construcție olandeză, cu două prove și cabine joase, ca să poată trece pe sub poduri, iar pe punte se afla o adevărată gradină înflorită în ghivece.

Proprietarul vasului, un bărbat zvelt cu ochi albaștri, spălăciți, și un chip plăcut se afla lângă pasarelă ca să-i ureze bunvenit lui Trebelaux și să-l invite înăuntru.

— Sunt bucuros să vă întâlnesc, spuse omul în timp ce-i întindea mâna.

Părul îi creștea pe mână de la degete către încheietură, ceea ce i se păru scârbos elveținului.

— Urmează-l pe domnul Milko. Lucrurile sunt jos.

Proprietarul rămase pe punte împreună cu Kolnas. Pătrunseră împreună printre ghivecele de pământ ars și se opriră în fața singurului obiect urât din gradină, o canistră de benzină de cincizeci de litri, cu partea de sus tăiată cu aparatul de sudură și acoperită acum cu o rețea de sârmă.

Sub ea, pe punte, se afla o prelată. Proprietarul bărcii lovi toba de tinichea suficient de tare ca să o audă.

— Vino, spuse.

Sub punte, deschise o cabină destul de înaltă. Se aflau acolo tot felul de arme: o armă cu lunetă, un Dragunov, o mitralieră americană Thompson, două mitraliere germane Schmeisser, cinci rachete antitanc pe care le-ar fi putut folosi împotriva altor vase și tot felul de alte arme. Proprietarul alese un cârlig cu dinții ascuțiți. I-l dădu lui Kolnas.

— N-am de gând să fac prea multă mizerie, glumi proprietarul. Eva nu este aici ca să facă curat. O faci pe punte, după ce aflăm ce a spus. Să-l aranjezi bine, să nu ne trezim că plutește.

— Nu ar putea Milko…, începu Kolnas.

— A fost ideea ta, fundul tău e în joc, tu trebuie să o faci. Nu tai carne în fiecare zi? Milko ți-l aduce mort și te va ajuta să-l îndeși în butoi, după ce l-ai măcelărit. Ai grijă să găsești cheia și să-i controlezi camera. Dacă va fi nevoie, îi facem felul și negustorului Leet. Nu lăsăm urme. Și, o vreme, o lăsăm mai moale cu lucrările de artă, spuse proprietarul bărcii, al cărui nume, în Franța, era Victor Gustavson.

Victor Gustavson era un om de afaceri de succes, vânzând morfina de pe vremuri a SS și târfe proaspete, mai ales femei. Numele era pseudonimul lui Vladis Grutas.

•

Leet rămase viu, dar fără niciun tablou. Ele au zăcut timp de ani de zile într-un depozit guvernamental în timp ce curtea dezbătea problema dacă acordul croat referitor la despăgubirile de război se aplică sau nu Lituaniei, iar Trebelaux deveni invizibil în butoiul său de pe fundul Marnei, unde nu mai era chel, ci avea plete din alge verzi, care pluteau în curent așa cum arătase în tinerețea lui.

Timp de ani în șir nu mai ieși la iveală niciun tablou din castelul Lecter.

După intervențiile inspectorului Popil, Hannibal avu permisiunea să vadă din când în când tablourile sechestrate. Înnebunit de durere că trebuie să facă asta în tăcerea depozitului, sub privirea unui paznic astmatic.

Hannibal se uita la tabloul luat din mâinile mamei sale și știa că trecutul nu este numai trecut; bestia care lăsase o urmă grea pe pielea sa și a lui Mischa încă mai respira. Întoarse *Puntea Suspinelor* cu fața la perete și se uită lung la spatele tabloului – mâna lui Mischa fusese ștearsă, nu mai era decât un pătrat gol pe care își proiecta coșmarurile.

Creștea și se schimba, sau poate răzbătea la suprafață ceea ce fusese întotdeauna.

• PARTEA A DOUA

„Când spun că mila stă
Între pereți de lemn
Mă refer la fiara cu gheare
Și colții însângerați.”

LAWRENCE SPINGARN

Capitolul 33

Pe scena principală a Operei din Paris, doctorul Faust vedea cum se scurge timpul pactului semnat cu diavolul. Hannibal Lecter și Lady Murasaki priveau spectacolul dintr-o lojă privată aflată în stânga scenei, în timp ce Faust depunea toate eforturile să scape de flăcările ce izbucneau din plafonul colosalului teatru al lui Garnier.

La optsprezece ani, Hannibal se regăsea în Mefistofel și-l disprețuia pe Faust, dar asculta ușor neatent momentul culminant. O sorbea din ochi pe Lady Murasaki, în ținuta ei de operă. Licăriri de lumină veneau din lojele opuse, când domnii de acolo întorceau de la scenă binoclurile de teatru ca să o admire și ei.

Pe fundalul luminilor scenei, el îi vedea silueta așa cum o văzuse pentru prima dată la castel, pe când era un copil. Imaginile veneau în ordine: negrul lucios al unei ciori care bea apă din burlan, luciul părului lui Lady Murasaki. Mai întâi silueta, apoi deschisese fereastra și lumina îi căzuse pe față.

Hannibal străbătuse un drum lung pe puntea viselor. Crescuse suficient cât să poată purta hainele defunctului conte, în timp ce Lady Murasaki rămăsese neschimbată.

Mâna ei atinse materialul rochiei, iar el auzi foșnetul hainelor pe deasupra muzicii. Știind că ea poate să-i simtă privirea, se uită în altă parte, studie loja.

Loja avea caracteristicile ei particulare. În spatele fotoliilor, ascunse de privirile celor din partea opusă, se afla o banchetă joasă pe care îndrăgostiții se puteau retrage în timp ce orchestra își vedea de ale ei… În stagiunea trecută, un domn mai în vârstă suferise un atac de cord în acel loc, în timp ce se auzeau ultimele măsuri din *Zborul albinei*, așa cum aflase Hannibal de la serviciul de ambulanță.

Hannibal și Lady Murasaki nu erau singuri în lojă.

În primul rând stătea comisarul poliției Prefecturii Paris, împreună cu soția, ceea ce trăda sursa biletelor avute de Lady Murasaki. De la inspectorul Popil, evident. Ce ușurare că Popil însuși nu putuse ajunge și el… probabil reținut de anchetarea unei crime, putea spera că va fi o anchetă consumatoare de timp și cât mai periculoasă, în aer liber, poate pe cea mai cruntă vreme, sub amenințarea trăsnetului ucigător.

Luminile se aprinseră și tenorul Beniamino Gigli primi lungile aplauze pe care le merita, și asta din partea unei audiențe pretențioase. Comisarul de poliție și soția lui se întoarseră și strânseră mâinile celor din boxă, palmele tuturor fiind încă amorțite de la aplauze.

Soția comisarului era extrem de curioasă din fire. Ea îl abordă pe Hannibal, care atingea perfecțiunea îmbrăcat cu hainele contelui, și nu se putu abține să nu-i pună o întrebare.

— Tinere, soțul meu mi-a spus că ești cel mai tânăr om admis la o școală de medicină din Franța.

— Înregistrările nu sunt complete, doamnă. Poate că sunt ucenici ai chirurgilor care…

— Este adevărat că citești cursurile o singură dată și le înapoiezi la librărie până să se împlinească o săptămână, ca să-ți primești banii înapoi?

Hannibal zâmbi.

— Nu, doamnă, nu este chiar așa, spuse el. „Oare de unde are această informație? Din același loc ca și biletele.”

Hannibal se apropie de doamnă. Căutându-și drumul către ieșire, căută privirea comisarului și prinse mâna doamnei, șoptind:

— Asta-i o adevărată crimă.

Comisarul era în toane bune după ce-l văzuse pe Faust suferind pentru păcatele lui.

— O să închid ochii, tinere, dacă mărturisești totul soției mele.

— Adevărul, doamnă, este că nu-mi primesc toți banii înapoi. Librăria păstrează două sute de franci ca taxă pentru deranj.

Mai încolo, pe scările impozante ale operei, pe sub lampadare, Hannibal și Lady Murasaki coborau mai repede decât Faust ca să scape de mulțime, arcadele pictate zburând pe deasupra lor, peste tot aripi, pictate sau sculptate. Taxiurile din Piața Operei. Un vânzător de mangal împuțea aerul cu mirosul coșmarului faustian. Hannibal chemă un taxi.

— Mă miră că i-ai spus inspectorului Popil despre cursurile mele, spuse odată suit în mașină.

— A descoperit asta singur, replică Lady Murasaki. Apoi i-a spus comisarului și acesta i-a spus soției sale. Ea dorea să flirteze. Doar nu ești prostuț din naștere, Hannibal.

„Nu-i place să se afle cu mine în spații închise; se vede asta din nervozitatea ei.”

— Scuze.

Îl privi scurt când taxiul trecu pe sub un felinar.

— Ura îți întunecă judecata. Inspectorul Popil stă în preajma ta pentru că îl intrigi.

— Nu, doamnă, tu îl intrigi. Mă așteptam să te fi oripilat cu versurile lui…

Lady Murasaki nu satisfăcu curiozitatea lui Hannibal.

— Știe că ești primul din grupă, spuse ea. Este mândru de asta. Iar interesul lui este, în mare parte, benign.

— În mare parte benign nu este un diagnostic să te bucure.

Copacii înmuguriseră în Place des Vosges și mirosul lor se răspândea în noaptea de primăvară. Hannibal dădu drumul taxiului, simțind chiar și în întunericul logiei privirea scurtă aruncată de Lady Murasaki. Hannibal nu mai era un copil, nu mai înghițea orice.

— O plimbare pe jos, de o oră, o să-mi prindă bine, spuse el.

Capitolul 34

— Ai timp de un ceai, zise Lady Murasaki.

Îl invită pe terasă, preferând în mod evident să stea afară cu el. Nu știa ce să creadă despre asta. El se schimbase, ea nu. O briză de aer și lampa cu gaz străluci mai puternic. Când turna ceaiul verde, putu să-i vadă pulsul la încheietură, iar mirosul delicat al mânecii ei îl pătrunse ca și cum ar fi fost al lui.

— O scrisoare de la Chiyoh, spuse ea. Și-a terminat contractul. Diplomația nu o mai mulțumește.

— Este fericită?

— Așa cred. Toate s-au potrivit bine, dacă iei în considerare vechiul sistem de valori. Cum pot eu să o dezaprob – scrie că a făcut exact ce am făcut și eu – că urmează ce-i spune inima?

— Încotro?

— Un tânăr de la Universitatea Kyoto, facultatea de inginerie.

— Aș dori să o știu fericită.

— Aș dori să te știu fericit. Dormi bine, Hannibal?

— Când am timp. Mai trag câte un pui de somn pe canapea, când nu pot să dorm în camera mea.

— Știi la ce mă refer.

— Dacă visez? Da. Tu nu vizitezi Hiroshima ta în vis?

— Nu forțez astfel de vise.

— Trebuie să-mi aduc aminte, indiferent de metode.

La plecare, în fața ușii, ea îi dădu un pachet cu o gustare și un plic cu ceai de mușețel.

— Ca să dormi, spuse ea.

Îi sărută mâna lui Lady Murasaki, nu sărutul superficial impus de politețea franceză, ci un sărut cât să-i simtă gustul.

El spuse acel haiku pe care îl scrisese pentru ea cu mult timp în urmă, în noaptea cu măcelarul.

Bâtlanul nopții dezvăluit
de răsăritul lunii…
Care-i mai drag?

— Nu-i cel mai reușit, spuse ea, zâmbind, punându-i mâinile pe inima, așa cum o făcuse pe când el avea treisprezece ani.

Apoi își luă mâinile, iar locul de pe piept îl simți rece.

— Chiar înapoiezi cărțile?

— Da.

— Înseamnă că ții minte tot ce era în ele.

— Tot ce este important.

— Înseamnă că ții minte cât de important este să nu-l necăjești pe inspectorul Popil. Cât timp nu-l provoci, este inofensiv pentru tine. Și pentru mine.

•

„S-a enervat ca și cum ar fi pus pe ea un chimonou pentru iarnă. Dacă așa văd lucrurile, oare pot să mă opresc să mă mai gândesc la ea așa cum era în baia castelului, cu mult timp în urmă, cu fața și sânii precum nuferii? Precum crinii roz și catifelați din șanțul cu apă? Pot? Nu pot.”

•

Porni prin noapte, nemulțumit de cum i se auzeau pașii pe o stradă, pe a doua, apoi ieși de pe străzile înguste din

Marais pentru a traversa pe podul Louis Phillippe, cu Sena curgând pe sub pod și podul luminat de lună.

Văzută dinspre răsărit, Notre Dame părea un păianjen uriaș cu contraforturile asemănătoare unor picioare și numeroșii ochi ai ferestrelor sale rotunde. Hannibal văzu păianjenul-catedrală de piatră trecând pe deasupra orașului, în întuneric, înghițind trenul din Gare d'Orsay, ca pe un vierme, sau, și mai bine, un gustos inspector de poliție care ieșea din cartierul general din Quai des Orfèvres, la un salt distanță.

Traversă podul pietonal către Ile de la Cite și înconjură catedrala. Din Notre Dame se auzea repetiția unui cor.

Hannibal făcu o pauză sub arcadele intrării principale, privind Judecata de Apoi sculptată pe arcele de deasupra ușii. O considera un ecran în palatul memoriei sale, pentru a înregistra complexa disecție a gâtului: acolo, pe grinda de sus, Arhanghelul Mihail ținea o balanță ca și cum el însuși ar fi făcut o autopsie. Balanța Arhanghelului nu diferea cu mult de osul hioid și era înconjurat de sfinții mastoidieni. Grinda de jos, pe care condamnații erau duși în lanțuri, putea fi clavicula, iar succesiunea de arce putea modela învelișurile structurale ale gâtului, un catehism ușor de memorat, „sternohioid, omohioid, tirohioid/jugulara, Amin".

Nu, nu mergea. Problema era lumina. Ecranele din palatul memoriei trebuiau să fie bine luminate, cu spații generoase între ele. În plus, piatra murdară era de o singură culoare. Hannibal greșise o întrebare la un test din cauză că răspunsul era întunecat, iar în palatul minții îl plasase pe un fundal întunecat. Disecția complexă a triunghiului cervical programată pentru săptămâna viitoare avea nevoie de un ecran clar, spațios.

Ultimii coriști ieșiră din catedrală, ducându-și hainele pe braț. Hannibal intră. Notre Dame era toată în întuneric, cu excepția lumânărilor. Se duse la Sfânta Ioana d'Arc, sculptată în marmură în apropierea porții sudice. Înaintea ei, un rând de lumânări pâlpâiau în curentul de aer al ușii.

Hannibal se sprijini de un pilastru, în întuneric, și-i privi chipul printre flăcări. *Focul de pe hainele mamei sale.* Flăcările lumânărilor se reflectau roșietice în ochii lui.

Jocul flăcărilor pe chipul Ioanei d'Arc îi schimba mereu acesteia expresia, ca și cum s-ar fi aflat în bătaia vântului. Amintiri, amintiri. Hannibal se întrebă dacă Sfânta Ioana n-ar fi preferat alte ofrande decât focul. Știa că mama lui și-ar fi dorit.

Pașii paracliserului care se apropia, clinchetul cheilor care venea mai întâi ca ecou reflectat de zidul cel mai apropiat, apoi de boltă, pașii cu sunetul dublat, care răsunau pe podea, apoi veneau ca ecou din întuneric.

Paracliserul văzu mai întâi ochii lui Hannibal, reflectând lumina roșietică a flăcărilor, și simțul de conservare îi dădu o strângere de inimă. Simți furnicături pe ceafă și își făcu semnul crucii cu legătura de chei. Ah, era numai un om, ba chiar unul foarte tânăr. Paracliserul făcu să sune cheile în fața lui ca o cădelniță.

— Este timpul, spuse el și indică ieșirea cu o mișcare din bărbie.

— Da, este timpul, a trecut timpul, răspunse Hannibal și ieși în noapte prin ușa laterală.

Capitolul 35

Dincolo de Sena și de Pont au Double, în jos pe Rue de la Bûcherie, unde auzi saxofonul și râsetele care veneau dintr-un club de jazz aflat la subsol. O pereche fuma în ușă, o aromă de drog venind din direcția lor. Fata se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz pe tânăr, iar Hannibal simți clar sărutul pe fața lui. Fragmente de muzică amestecate cu acordurile ce se auzeau în mintea sa, păstrează ritmul, timpul. Timpul.

Pe Rue Dante și dincolo de Boulevard Saint-Germain, simțind lumina lunii pe capul lui, iar dincolo de Cluny, către Rue de l'Ecole de Médecine și intrarea de noapte în facultatea de medicină, acolo unde ardea o lumină slabă. Hannibal deschise ușa și intră înăuntru.

Singur în clădire, se schimbă într-un halat alb și luă lista cu temele pe care le avea de făcut. Mentorul și supraveghetorul lui Hannibal la medicină era profesorul Dumas, un anatomist înzestrat care optase pentru catedră în loc să practice pe ființe vii. Dumas era strălucitor, distrat și îi lipsea scânteia chirurgului. Solicita fiecărui student să scrie o scrisoare către cadavrele anonime pe care urmau să le disece, mulțumind donatorului pentru privilegiul de a-i studia trupul, inclusiv asigurarea că trupul îi va fi tratat cu respect și va fi acoperit în regiunile care nu sunt analizate în acel moment.

Pentru a doua zi, Hannibal avea de pregătit două teme: o imagine a cutiei toracice, cu pericardul intact, și o delicată disecție craniană.

Noaptea în enormul laborator de anatomie. Sala spațioasă cu ferestrele ei înalte și aerisirile enorme era suficient de rece pentru ca acele cadavre acoperite, conservate în formol, să rămână pe mesele de disecție peste noapte. Vara erau duse în frigider la sfârșitul zilei. Trupuri jalnice zăceau sub cearșafuri, cei nerevendicați, muritorii de foame găsiți înghesuiți prin tot felul de alei, unde stăteau unul lângă altul până se instala definitiv acea rigor mortis, apoi ajungeau în tancul cu formol împreună cu camarazii lor, fericiți că se duseseră până la urmă. Fragile ca păsările, erau zbârcite ca pasările înghețate și căzute în zăpadă, cu pielea celor morți de inaniție și dinții proeminenți.

Cu paisprezece milioane de oameni morți în război, lui Hannibal i se părea ciudat că studenții de la medicină trebuiau să lucreze pe cadavre păstrate în vase cu formol, care produsese decolorarea lor.

Uneori, școala avea norocul să obțină cadavrul unui criminal adus direct de la spânzurătoare sau din fața plutonului de execuție de la Montrouge sau Fresnes, sau de la ghilotina de la La Santé. Pentru disecția craniană, Hannibal avea norocul să lucreze pe capul unuia venit de la La Santé, care-l privea din baia de formol cu chipul mânjit de sânge și paie.

În timp ce ferăstrăul școlii aștepta un motor nou, comandat cu luni în urmă, Hannibal modificase o mașină de găurit electrică, americană, atașând o lamă rotativă axului acesteia, pentru a-i fi mai ușor la disecții. Avea un transformator de curent de dimensiunea unei cutii de pantofi care scotea un mormăit mai gros atunci când tăia.

Hannibal terminase disecția cutiei toracice când începu pana de curent și, așa cum se întâmpla mereu, se stinseră luminile. Lucră în tava de disecție la lumina unei lămpi cu gaz, curățând sângele și paiele de pe fața subiectului și așteptând pornirea curentului.

Când se aprinseră luminile, nu mai pierdu timpul și îndepărtă calota craniană pentru a deschide creierul. Injectă în vasele principale de sânge un gel colorat, încercând să înțepe cât mai puțin dura mater care acoperea creierul. Era mult mai dificil, dar profesorul, căruia îi plăceau lucrurile spectaculoase, dorea să preleveze el dura mater în fața clasei, luând-o ca pe o cortină de pe creier, așa că Hannibal o păstră cât de intactă posibil.

Își puse cu delicatețe mâna înmănușată pe creier. Obsedat de amintiri și de locurile goale din propria minte, își dorea ca, prin atingere, să poată citi visele mortului, ca prin forța voinței să-și poată explora și propriile vise.

Laboratorul, în timpul nopții, era un loc bun de stat pe gânduri, tăcerea fiind întreruptă numai de clinchetul instrumentelor și, arareori, de oftatul unui subiect pe care de abia începuse disecția, ale cărui organe interne încă mai conțineau aer.

Hannibal făcu o disecție parțială extrem de meticuloasă a părții stângi a feței, apoi schiță capul, atât partea disecată cât și aceea neatinsă, pentru a realiza ilustrațiile necesare temei la care lucra.

Dorea acum să păstreze permanent în minte structura mușchilor, a nervilor și a vaselor de sânge ale feței. Cu mâinile înmănușate pe capul subiectului, Hannibal porni către centru minții sale și către foaierul palatului memoriei. Alese muzica pentru coridoare, un cvartet de coarde de Bach, trecu rapid prin sala matematicilor, prin aceea a chimiei, printr-o încăpere adoptată recent din Muzeul Carnavalet și rebotezată sala craniului. Îi luă numai câteva minute să stocheze totul, asociind detaliile anatomice cu exponatele din Carnavalet, având grijă să nu pună venele albăstrui ale feței peste albastrul tapiseriilor.

Când termină cu sala craniului, se opri o clipă în sala matematicii, în apropierea intrării. Era una dintre cele mai vechi zone ale palatului minții sale. Dorea să retrăiască starea pe care o avusese la șapte ani când înțelesese ce-i arătase profesorul Jakov. Toate cursurile de la castel ale profesorului Jakov erau păstrate acolo, dar niciuna dintre discuțiile lor de la cabana de vânătoare.

Toate cele de la cabana de vânătoare se aflau în afara palatului memoriei, încă păstrate, dar în întunericul viselor, înnegrit precum cabana arsă, iar pentru a intra acolo trebuia să iasă afară din palatul memoriei. Trebuia să treacă peste zăpada pe care erau paginile din *Tratatul despre lumină* al lui Huyghens lângă creierii și sângele domnului Jakov, împrăștiate și înghețate pe zăpadă.

Pe aceste coridoare ale palatului putea să nu pună muzică, dar nu putea să controleze sunetele, iar un sunet anume îl ucidea.

Ieși din palatul memoriei înapoi în mintea lui, se întoarse în spatele ochilor trupului lui de optsprezece ani, care se afla lângă masa de disecție din laboratorul de anatomie, cu mâinile puse pe creier.

Mai desenă timp de o oră. În planșa finală, venele și nervii redau exact jumătatea disecată a feței subiectului. Partea cealaltă nu semăna deloc cu subiectul. Era un chip din baracă. Era chipul lui Vladis Grutas, deși Hannibal nu-l cunoștea decât sub numele de Ochi-albaștri.

•

În sus, pe cele cinci paliere înguste ale scării până în camera lui, deasupra școlii de medicină, și la somn.

Plafonul mansardei era într-o singură apă, iar partea mai joasă era îngrijită, armonioasă, în stil japonez, cu un pat scund. Biroul era amplasat în partea mai înaltă a încăperii. Zidurile din jurul biroului erau acoperite cu imagini, schițe ale disecțiilor, ilustrații anatomice în lucru. În fiecare caz, organele și vasele de sânge erau redate exact, dar chipurile erau acelea pe care le vedea în vis. Deasupra tuturor, un craniu de gibon își arăta colții de pe o etajeră.

Reușea întotdeauna să îndepărteze mirosul de formalină, iar izul de chimicale din laborator nu ajungea atât de sus în vechea clădire. Nu ducea cu el în somn imaginile grotești ale morților pe jumătate disecați, ale criminalilor decapitați sau spânzurați care erau aduși din închisoare. O singură imagine, un singur sunet l-ar fi putut trezi din somn. Și niciodată nu știa când o să apară.

•

Apus de lună. Lumina lunii, difuză prin sticla ondulată și plină de bule a ferestrei trece liniștită peste chipul lui Hannibal și urcă apoi pe perete. Atinge mâna lui Mischa din desenul atârnat deasupra patului, trece peste jumătățile de chip din desenele de anatomie, trece peste chipurile din visele lui, și ajunge, într-un târziu, la craniul de gibon, mai întâi strălucind pe colții albi, apoi deasupra găvanelor ochilor. Din întunericul craniului său, gibonul îl veghează pe Hannibal dormind. Chipul lui pare unul de copil. Face zgomot și se întoarce pe o parte, ferindu-și brațul de ceva nevăzut.

•

Stând cu Mischa în grajdul de lângă cabană, ținând-o strâns. Mischa tușind. Omul-strachină le pipăie carnea de pe brațe și vorbește, dar niciun sunet nu-i iese pe gură, numai aburii respirației sale se văd în aerul înghețat. Mischa își îngroapă capul la pieptul lui Hannibal pentru a se feri de respirația Omului- strachină. Ochi-albaștri spune ceva, cântă, ademenește. Vede strachina și toporul. Privirea îi fuge la Ochi-albaștri, gustul sângelui și barba aspră, iar ei o duc pe Mischa departe. Au toporul și strachina. Se eliberează și fuge după ei, picioarele mișcându-i-se cu încetinitorul către ușă, Ochi-albaștri și Omul- strachină ținând-o pe Mischa, de încheieturile mâinilor, deasupra pământului, ea răsucindu-și capul pentru a se uita disperată către el pe deasupra zăpezii însângerate, strigând…

•

Hannibal se scoală, simte cum se înăbușe, amintindu-și sfârșitul visului, strânge din ochi încercând să treacă peste momentul în care se trezise. Mușcă perna și se străduie să intre din nou în vis. Ce-și spuneau oamenii aceia? Care erau numele lor? Cum de dispăruse sunetul? Nu-și amintea cum se întâmplase asta. Dorea să știe cum își spuneau unul altuia. Trebuia să termine visul. Merse în palatul memoriei sale și încercă să treacă de vălul întunecat, de creierii domnului Jakov, împrăștiați pe zăpadă, dar nu reuși. Putea să îndure vederea hainelor în flăcări ale mamei sale, pe părinții săi, pe Berndt și pe domnul Jakov morți în curte. Putea să-i vadă pe jefuitori cum se mișcau sub el și sub Mischa în cabana de vânătoare. Dar nu putea să treacă de Mischa suspendată în aer, întorcând capul să-l privească. Nu-și mai amintea nimic după acel moment, ținea minte lucruri mult mai târzii, când se afla pe un tanc, găsit de soldați cu un lanț în jurul gâtului. Dorea să-și amintească. Trebuia să-și amintească. „Dinți într-un ceaun.” Imaginea nu revenea foarte des și-l făcu să încremenească. Se uită la craniul de gibon scăldat în lumina lunii. „Dinți mult mai mici

decât aceștia. Dinți de copil. Nu așa de îngrozitori. Ca ai mei. Trebuie să le aud vocile din spatele respirației lor împuțite, știu cum miros cuvintele lor. Trebuie să-mi amintesc numele lor. Trebuie să-i găsesc. Vreau. Cum aș putea să mă supun eu însumi unui interogatoriu?”

Capitolul 36

Profesorul Dumas scria cu litere mari, rotunde, ciudate pentru un doctor. În bilet scria: „Hannibal, ai dori să vezi ce poți face în cazul lui Louis Ferrat, la La Santé?”

Profesorul atașase o bucată de hârtie decupată dintr-un ziar în care se relata despre condamnarea lui Ferrat și se dădeau câteva detalii despre el: Ferrat, din Lyon, fusese un mic funcționar al guvernului de la Vichy, un colaboraționist neînsemnat în perioada ocupației germane, apoi fusese arestat de germani pentru falsificarea și comercializarea de bonuri pentru rație. După război, fusese acuzat de complicitate la crime de război, dar eliberat din lipsă de dovezi. Un tribunal francez îl condamnase pentru uciderea, din motive personale, a două femei, în anii 1949-1950. Era programat peste trei zile la executarea sentinței.

Închisoarea La Santé se afla în Arondismentul 14, nu departe de facultatea de medicină. Hannibal ajunse acolo după un sfert de oră de mers pe jos.

Muncitori care fumau aproape toți pipă reparau scurgerea în curte, locul execuțiilor prin ghilotinare după 1939, când publicului nu i se mai permisese să asiste. Paznicul de la poartă îl cunoștea din vedere pe Hannibal și-l lăsă să treacă. După ce semnă în registrul vizitatorilor, zări, mai sus pe pagină, semnătura inspectorului Popil.

Zgomotul de ciocane venea dintr-o cameră cu zăbrele aflată pe coridorul principal. Când trecu pe lângă ea, Hannibal zări o față pe care o recunoscu. Călăul statului,

Anatole Tourneau însuși, cunoscut de toți ca „Monsieur de Paris”, adusese ghilotina din garajul lui de pe Rue de la Tombe-Issoire pentru a o monta în interiorul închisorii. Ungea rotițele suportului lamei, numit *mouton,* care făceau ca lama să nu sară din ghidajul ei în timpul căderii.

Monsieur de Paris era un perfecționist. Spre cinstea lui, întotdeauna acoperea lama, în așa fel încât condamnatul să nu o vadă.

Louis Ferrat se afla în celula condamnaților la moarte, separat de un coridor de celelalte celule de la etajul al doilea din clădirea principală de la La Santé. Larma din pușcăria aglomerată ajungea în celula lui numai ca o undă de murmure, de strigate, de clinchete, dar putea auzi ciocanul lui Monsieur de Paris în timp ce lucra cu un etaj mai jos.

Louis Ferrat era zvelt, cu părul negru, de curând ras pe ceafă și pe gât. Părul din creștet fusese lăsat lung, pentru a oferi o priză mai bună ajutoarelor lui Monsieur de Paris decât aceea a urechilor lui Louis.

Ferrat stătea pe pat în chiloți, frecând între degete o cruce atârnată pe lanțul de la gât. Cămașa și pantalonii erau aranjate cu grijă pe un scaun, ca și cum o persoană așezată acolo s-ar fi evaporat, lăsându-și în urmă hainele. Pantofii se aflau de o parte și de alta a cătușelor de la picioare. Hainele reproduceau aproape perfect poziția anatomică. Ferrat îl auzi pe Hannibal, dar nu se uită către el.

— Domnule Louis Ferrat, bună ziua, spuse Hannibal.

— Domnul Ferrat este plecat din celulă, replică Ferrat. Sunt reprezentantul lui. Ce doriți?

Hannibal remarcă hainele fără să-și miște ochii.

— Aș dori să-l rog să lase cadou trupul său facultății de medicină, în interesul științei. Va fi tratat cu cel mai mare respect.

— O să iei oricum corpul ăsta. Dă-i drumul de aici.

— Nu pot și nici nu vreau să iau trupul fără permisiunea sa.

— Ah, clientul meu a revenit, spuse Ferrat. Se întoarse de la Hannibal și discută în tăcere cu hainele, ca și cum cineva tocmai ar fi intrat în celulă și s-ar fi așezat pe scaun. Ferrat se întoarse către gratii. Ar dori să știe de ce să-l dea.

— Cincisprezece mii de franci pentru rudele lui.

Ferrat se întoarse către haine, apoi din nou către Hannibal.

— Domnul Ferrat spune „Mă cac pe rudele mele. Să țină mâinile întinse ca să pot să fac în ele.” Ferrat coborî tonul. Iartă-mi vocabularul, este mâhnit, și, dată fiind gravitatea subiectului, trebuie să-l citez exact.

— Înțeleg perfect, replică Hannibal. Considerați că i-ar conveni să contribuie cu banii la o cauză pe care familia sa o disprețuiește, domnule…?

— Poți să-mi spui Louis, eu și domnul Ferrat avem același prenume. Nu. Este de neclintit. Domnul Ferrat trăiește cumva departe de lumea asta. Spune că are puțină influență asupra lui însuși.

— Văd asta. Nu este singurul.

— Nu văd cum ai putea să înțelegi asta, nu ești decât un co… nu ești decât un student.

— Ai putea să mă ajuți atunci. Fiecare student de la medicină scrie o scrisoare personală către donatorul implicat. Cunoscându-l atât de bine pe domnul Ferrat, m-ai putea ajuta să scriu această scrisoare de mulțumire? În caz că va fi de acord?

Ferrat se scărpină pe bărbie. Degetele lui păreau sa aibă încă un rând de articulații după ce fuseseră rupte și puse prost la loc cu ani în urmă.

— Cine ar citi scrisoarea în afară de domnul Ferrat însuși?

— Poate fi afișată la școală, dacă dorește. Toată facultatea ar vedea-o, oameni proeminenți și influenți. Ar putea să o trimită la *Le Canard Enchaîné* pentru a fi publicată.

— Ce lucruri ai pune acolo?

— L-aș descrie ca altruist, aș cita contribuția sa la știință, darul făcut poporului francez, modul în care a avansat medicina pentru a ajuta copiii.

— Lasă copiii.

Hannibal scrise rapid o formulă de adresare pe blocnotes.

— Consideri că este suficient de respectuoasă? și ținu hârtia suficient de sus pentru ca Louis Ferrat să se poată uita la ea, dacă își întindea gâtul.

„Nici măcar nu are gâtul suficient de lung. Dacă Monsieur de Paris taie prea sus, nu rămâne mult sub osul hioid și-l face inutil în expunerea triunghiului cervical.”

— Nu trebuie neglijat patriotismul lui, spuse Ferrat. Când Le Grand Charles transmitea de la Londra, cine-i răspundea? Ferrat era pe baricade! *Vive la France*!

Hannibal privi cum fervoarea patriotică se zbătea în arterele de pe fruntea trădătorului Ferrat și făcea proeminente jugulara și carotida – „un cap ușor de injectat”.

— Da, *vive la France*! rosti și Hannibal reluându-și eforturile. Atunci, în scrisoare trebuie să subliniem că, deși l-au acuzat că a ținut partea celor de la Vichy, el a fost de fapt un erou al Rezistenței?

— Desigur.

— A salvat aviatorii doborâți, așa să-mi imaginez?

— De mai multe ori.

— A întreprins acte de sabotaj?

— De nenumărate ori, fără să se gândească la viața lui.

— A încercat să-i protejeze pe evrei?

Pauză de o clipă.

— Fără să se gândească la riscurile pe care și le asuma.

— Poate că a fost și torturat, i-au fost frânte degetele pentru binele Franței?

— Dar a putut să le folosească pentru a-l saluta pe Le Grand Charles când s-a întors, spuse Ferrat.

Hannibal termină de scris.

— Am scris aici doar ideile principale, crezi că poți să i le arăți?

Ferrat se uită pe foaia de hârtie, atingând fiecare punct cu vârful degetelor, murmurând ca pentru sine:

— Poate că ar trebui să pui și câteva mărturii ale colegilor din Rezistență, pot să ți le ofer eu. Un moment, te rog. Ferrat îi întoarse spatele lui Hannibal și se aplecă spre hainele sale. Apoi se întoarse decis. Clientul meu spune: „*Merde.* Spune-i că mai degrabă o să-mi văd ceafa decât o să semnez”. Scuze, dar este exact ceea ce a spus. Ferrat luă un aer tainic și se apropie de bare. Unii de pe acest coridor i-au spus că poate face rost de suficient laudanum, suficient cât să nu-i mai pese de cuțit. Ca să viseze și să nu mai urle, așa cum a reușit la tribunal. Școala de medicină St. Pierre oferă laudanum în schimbul… acordului. Tu dai laudanum?

— O să mă întorc să te văd, cu un răspuns pentru el.

— Să nu aștept prea mult, spuse Ferrat. O să apară și cei de la St. Pierre. Ridică glasul și își băgă degetele prin bretelele maioului, ca și cum ar fi fost un orator. Sunt împuternicit să negociez și cu cei de la St. Pierre. Pe urmă, aproape de zăbrele. Încă trei zile și bietul domn Ferrat va fi mort, iar eu voi intra în doliu și mă voi ocupa de alt client. Te ocupi de medicină. Crezi că doare? Îl va durea pe domnul Ferrat când…?

— Chiar deloc. Partea cea mai neplăcută este acum. Înainte. Cât despre acel moment în sine, absolut deloc. Nici măcar o clipă.

Hannibal se depărtase deja, când Ferrat îl strigă și se apropie iar de zăbrele.

— Studenții vor râde de el, de organul lui.

— Absolut deloc. Subiectul este întotdeauna acoperit, cu excepția părții disecate.

— Chiar dacă este… cumva unic?

— În ce sens?

— Chiar dacă are un organ, să spunem, infantil?

— Este un lucru obișnuit și niciodată nu se fac glume pe tema asta, spuse Hannibal. „Iată un candidat pentru muzeul de anatomie, unde donatorii nu au un renume bun.”

Lovitura de ciocan a călăului provocă un spasm al pleoapei lui Louis Ferrat, așa cum stătea pe pat cu mâna pe mâneca tovarășului său, costumul de haine. Hannibal îl văzu imaginându-și adunarea, toate cele la locul lor, lama acoperită de o husă în lăcașul ei, vasul din față.

Cu așa un imbold, în mintea lui, Hannibal realiză ce era cu acel vas. Era un *cazan de baie pentru copii.* Precum căderea lamei, mintea lui Hannibal tăie gândurile și, în tăcerea de după, chinul lui Louis îi deveni la fel de familiar ca și venele din fața lui. Ca și arterele din a lui.

— O să-i aduc laudanum, spuse Hannibal.

Dacă nu făcea rost de laudanum, putea cumpăra dintr-un gang niște opium.

— Dă-mi formularul de acord. Îl iei când aduci drogul.

Hannibal se uită la Louis Ferrat, citindu-i fața la fel de intens cum îi studiase gâtul, mirosindu-i frica, și zise:

— Louis, să-i spui ceva clientului tău. Toate războaiele, toate suferințele și durerile care au fost provocate în secolele dinainte de nașterea lui, înainte de viața lui, îl preocupă oare?

— Deloc.

— Atunci de ce l-ar preocupa ce se întâmplă după moarte? Este un somn netulburat. Singura diferență este că nu se va trezi din el.

Capitolul 37

Originalul din lemn al gravurii pentru marele atlas de anatomie al lui Vesalius, *De Fabrica*, fusese distrus la München în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Pentru doctorul Dumas, gravurile erau niște relicve sfinte,

iar de necaz și de furie se decisese să realizeze un nou atlas de anatomie. Urma să fie cel mai bun pe linia atlaselor care îi succedaseră celui al lui Vesalius în cei patru sute de ani de la *De Fabrica.*

Dumas descoperise că desenele erau mai bune decât fotografia în ilustrarea anatomiei și de-a dreptul esențiale în domeniul cețoaselor radiografii. Doctorul Dumas era un mare anatomist, dar nu era și un artist. Spre marele lui noroc, văzuse desenul unei broaște făcut de Hannibal Lecter în timpul școlii, îi urmărise progresele și îi asigurase o bursă la medicină.

Seara, devreme, în laborator. Pe parcursul zilei, profesorul Dumas disecase urechea interioară în timpul orelor și i-o lăsase lui Hannibal, care acum desena cu cărbune oasele cochleare, la o scară de cinci ori mai mare.

Se auzi clopoțelul. Hannibal aștepta o livrare de la Departamentul de pompieri din Fresnes. Luă o brancardă pe roți și o împinse în lungul coridorului, către intrarea de noapte. O roată a brancardei păcănea pe podeaua de piatră și își notă mental să o repare.

Lângă corp se afla inspectorul Popil. Doi brancardieri transferară trupul fără vlagă de pe targa lor pe brancardă și plecară.

Lady Murasaki remarcase odată, spre disperarea lui Hannibal, că Popil semăna cu frumosul actor Louis Jourdan.

— Bună seara, inspectore.

— Vreau să-ți spun ceva, spuse inspectorul Popil, care nu arăta deloc ca Louis Jourdan.

— Te deranjează dacă vorbim în timp ce lucrez?

— Nu.

— Să mergem.

Hannibal împinse brancarda pe coridor, iar păcănitul se auzea acum și mai tare. Probabil că era vorba de un rulment.

Popil ținu deschise ușile batante ale laboratorului.

Așa cum se aștepta Hannibal, rănile masive din piept provocate de puștile de la Fresnes drenaseră bine trupul. Era gata de pus în tancul pentru cadavre. Procedura ar fi putut aștepta, dar Hannibal dorea să știe dacă Popil arăta și mai puțin ca Louis Jourdan în camera în care se afla tancul cu cadavre și dacă mediul îi schimba culoarea din obraji.

Era o încăpere cu pereții din beton, în apropiere de laborator, în care se ajungea prin uși duble batante, cu chedere din cauciuc. Un tanc rotund cu formalină, cu diametrul de șase metri, fusese săpat în podea și acoperit cu tablă zincată. Capacul avea o serie de deschizături, acoperite cu capace cu balamale. Într-un colț al încăperii, un incinerator ardea resturile de peste zi, de data asta o adevărată colecție de urechi.

O macara cu lanț stătea deasupra bazinului. Cadavrele, etichetate și numărate, purtând un harnașament, erau priponite de o bară care înconjura bazinul. Un ventilator cu elicea prăfuită era incastrat în perete. Hannibal porni ventilatorul și deschise ușile grele din metal ale tancului. Etichetă cadavrul, îi puse harnașamentul și, cu ajutorul macaralei, îl ridică deasupra bazinului și îl coborî în formalină.

— Ai venit cu el de la La Fresnes? întrebă Hannibal când începură să se ridice bule de aer.

— Da.

— Ai asistat la execuție?

— Da.

— De ce, inspectare?

— Eu l-am arestat. Dacă eu l-am trimis în acel loc, particip.

— O problemă de conștiință, inspectore?

— Moartea este una dintre consecințele activității mele. Cred în consecințe. I-ai promis laudanum lui Louis Ferrat?

— Laudanum obținut perfect legal.

— Dar nu prescris în mod legal.

— Este o practică uzuală printre condamnați, în schimbul acordului lor, sunt sigur că știi asta.

— Da. Nu-i da.

— Ferrat este unul dintre ai tăi? Îl preferi conștient?

— Da.

— Dorești ca el să simtă toate consecințele, inspectore? Îl vei ruga și pe Monsieur de Paris să ia husa de pe ghilotină, ca să poată vedea treaz lama și să-și poată imagina totul?

— Am motivele mele. Tu nu trebuie decât să nu-i dai laudanum. Dacă îl găsesc sub influența laudanumului, nu o să obții niciodată licența de a practica medicina în Franța: imaginează-ți toate consecințele.

Hannibal observă că încăperea nu-l deranja pe Popil.

Popil se îndepărtă și îi spuse:

— Ar fi o rușine, pentru că i-ai promis. Te felicit pentru notele tale remarcabile, spus Popil. Faci plăcere… familia trebuie să fie, și este, foarte mândră. Noapte bună.

— Noapte bună, inspectore. Mulțumesc pentru biletele la operă.

Capitolul 38

Noaptea în Paris, ploaia ușoară și dalele din piatra strălucind. Vânzătorii, închizând magazinele, urmăreau cum apa se scurge către canale ducând cu ea tot felul de scame de pe covoare.

Micul ștergător de parbriz de pe duba facultății era acționat pneumatic și Hannibal trebuia să crească din când în când turația pentru a șterge parbrizul pe parcursul scurtului drum către închisoarea La Santé.

Intră în marșarier pe poartă, în curte, cu ploaia curgându-i rece pe ceafă când scotea capul afară din dubă ca să vadă drumul, deoarece gardianul din post nu ieșea să-l dirijeze.

Înăuntru, pe principalul coridor de la La Santé, ajutorul lui Monsieur de Paris îi făcu semn să intre în încăperea cu mașinăria. Omul purta un șorț impermeabil și ținea deasupra capului o pânză din același material, ca să se apere de ploaie. Amplasase un ecran de protecție în fața lamei, pentru a-și proteja mai bine pantofii și manșetele.

Un coș de nuiele căptușit cu tablă zincată stătea lângă ghilotină pentru ca trupul să fie basculat în el.

— Nu este voie cu niciun sac aici, spuse acesta. Trebuie să iei coșul cu totul și să-l aduci înapoi. Încape în dubă?

— Da.

— Ai o altă soluție?

— Nu.

— Atunci îl iei cu totul. Acum sunt dincolo.

Într-o cameră văruită, cu zăbrele la ferestre, Louis Ferrat zăcea pe o brancardă în lumina crudă a becurilor.

Platforma basculantă a ghilotinei se afla sub el. Avea o intravenoasă în mână.

Inspectorul Popil stătea aplecat deasupra lui Louis Ferrat, vorbindu-i calm, ferindu-i ochii cu mâna de lumina becurilor. Medicul închisorii introduse o seringă hipodermică în intravenoasă și injectă o cantitate de lichid limpede.

Când Hannibal intră în încăpere, Popil nu se uită la el.

— *Amintește-ți,* Louis, spuse Popil. Vreau să-ți reamintești.

Privirea lui Louis se roti și îl descoperi imediat pe Hannibal.

Popil îl văzu atunci și el pe Hannibal și îi făcu semn cu mâna să stea deoparte. Popil se apropie și mai mult de fața transpirată a lui Louis Ferrat.

— Spune-mi.

— Am pus cadavrul lui Cendrine în doi saci. I-am îngreunat cu niște fiare și așa s-a terminat…

— Nu Cendrine, Louis. *Amintește-ți.* Cine i-a spus lui Klaus Barbie unde sunt ascunși copiii, ca să-i poată deporta

în est? Vreau să-ți amintești!

— Am rugat-o pe Cendrine, i-am spus „Doar atinge-o”, dar a râs de mine și mi s-a suit sângele la cap…

— Nu! Nu Cendrine, spuse Popil. Cine le-a spus naziștilor despre copii?

— Nu pot să mă gândesc la asta.

— Nu trebuie decât să te mai gândești o dată. Asta te va ajuta. Doctorul mai injectă încă puțin drog în venele lui Louis, masându-i brațul, ca drogul să circule mai rapid.

— Louis, trebuie să-ți amintești. Klaus Barbie a trimis copiii la Auschwitz. Cine i-a spus unde sunt ascunși copiii? Tu i-ai spus?

Fața lui Louis era cenușie.

— Gestapoul a pus mâna pe mine pentru bonurile de rație falsificate, spuse. Când mi-au rupt degetele, l-am dat pe Pardou… Pardou știa unde sunt ascunși orfanii. L-a dus mintea și a rămas cu degetele întregi. Acum este primar în Trent-la-Forêt. L-am văzut, dar nu l-am ajutat. Se uitau din bena camionului la mine.

— Pardou, aprobă Popil dând din cap. Mulțumesc, Louis.

Popil era gata să plece când Louis spuse:

— Inspectore?

— Da, Louis.

— Când naziștii urcau copiii în camioane, unde era poliția?

Popil închise ochii pentru o clipă, apoi făcu semn cu capul unui gardian, care deschise ușa către sala ghilotinei. Hannibal putu zări un preot și pe Monsieur de Paris stând lângă ghilotină. Ajutorul călăului scoase lanțul și crucea de la gâtul lui Louis și i le puse în mână. Louis se uită la Hannibal. Își ridică fruntea și deschise gura. Hannibal merse lângă el și Popil nu-l opri.

— Banii, Louis?

— Saint-Sulpice. Nu în cutia milei, ci în aceea pentru sufletele din Purgatoriu. Unde-i drogul?

— Așa cum ți-am promis.

Hannibal avea în haină o fiolă cu tinctură de opium diluată. Gardianul și ajutorul călăului se uitară în altă parte. Popil nu se uită în altă parte. Hannibal duse fiola la gura lui Louis și acesta o bău. Louis făcu semn către mâna lui și deschise gura iar. Hannibal puse crucea și lanțul în gura lui Louis înainte ca acesta să fie întins pe planșă și dus la cuțit.

Hannibal privi cum inima lui Louis se zbate în piept. Brancarda fu trecută dincolo de pragul încăperii cu ghilotina, iar gardianul închise ușa.

— A dorit să-i rămână crucea împreună cu capul, nu cu inima, spuse Popil. Știi ce dorea, nu-i așa? Ce mai aveți în comun tu și Louis?

— Curiozitatea noastră referitoare la unde se afla poliția atunci când naziștii aruncau copiii în camioane. Asta avem în comun.

Popil s-ar fi repezit la el. Dar momentul trecuse. Popil își închise carnetul de notițe și părăsi încăperea.

— Doctore, ce era acel drog?

— O combinație de thiopental de sodiu și alte două somnifere. Siguranța le folosea la interogatorii. Uneori eliberează amintirile reprimate. În condamnat.

— Trebuie să știm de ele când o să facem analiza sângelui în laborator. Pot să am o mostră?

Doctorul îi arătă fiola.

— Formula și cantitățile sunt pe etichetă.

Din camera alăturată se auzi o bufnitură.

— În locul tău aș aștepta câteva minute, spuse doctorul. Lasă-l pe Louis să se liniștească.

Capitolul 39

Hannibal stătea întins pe patul jos din mansarda lui. Flăcările lumânărilor străluceau pe chipurile pe care le desenase după visele sale, iar umbrele dansau pe craniul de

gibon. Se holbă în găvanele ochilor și își puse limba în spatele dinților, ca să semene cu colții de gibon. Lângă acesta se afla un fonograf cu arc, cu o pâlnie de mici dimensiuni. În mână avea înfipt acul hipodermic al unei seringi pline cu cocktailul de hipnotice utilizate la interogatoriul lui Louis Ferrat.

— Mischa, Mischa, vin. *Flăcările de pe hainele mamei sale, lumânările aprinse în fața statuii Ioanei d'Arc. Paracliserul spunând*: „*Este timpul*".

Învârti platanul și lăsă acul pe o placă cu cântece pentru copii. Înregistrarea era plină de zgomote parazite, suna spart și subțire, dar îl pătrundea.

Sagt, wer mag das Mannlein sein
Das da steht im Walde allein

Apăsă pe seringă un centimetru și simți cum îl arde drogul în venă. Își masă brațul, ca să-l facă să circule mai rapid. Hannibal stă la lumina lumânărilor în fața chipurilor din vis și încearcă să le facă gurile să se miște. Poate că vor cânta mai întâi, apoi, pe urmă, își vor spune numele. Hannibal începu să cânte ca să le stârnească și pe ele să cânte.

Nu putea să determine acele chipuri să se miște așa cum nu putea pune carne pe craniul gibonului. Dar gibonul fu acela care rânji din spatele colților neacoperiți de buze, *apoi zâmbi și Ochi-albaștri, expresia părându-i năucitoare lui Hannibal. Apoi veni în cabană mirosul fumului de la un foc de lemne, firul de fum în încăperea rece, respirația cadaverică a oamenilor strânși în jurul lui și a lui Mischa. O iau și o duc în grajd. Haine de copil împrăștiate prin grajd, pătate și străine lui. Nu-i putea auzi pe oameni cum vorbesc, nu putea auzi cum își spun unul altuia, apoi veni vocea distorsionată a Omului-strachină*: „*Luați-o pe ea, oricum o să moarăăă. El o să stea proaspăăăt încă o vreme*". *Luptându-se, mușcând tot ce apuca, ajunse la*

punctul dincolo de care nu mai vedea, Mischa ținută de mâini, pași pe zăpada însângerată, ea zbătându-se, UITÂNDU-SE ÎN URMA LA EL. Și vocea ei: *„Anniba*!!!”…

Hannibal se ridică în capul oaselor, în pat. Mâna liberă apăsă seringa până la capăt.

Grajdul năpădi totul în jurul lui.

„Anniba!!!”

Hannibal eliberându-se și fugind pe ușă după ei, ușa grajdului trântită peste brațul lui, oasele pârâind, Ochi-albaștri aplecându-se să ridice un lemn de foc, aruncându-i-l în cap, sunetul toporului în curte și binevenitul întuneric.

Hannibal se ridică de pe patul scund, viziunea topindu-se în timp ce chipurile alunecau pe perete.

Trecuse. De lucrul la care nu se putea uita, de momentul pe care nu-l putea auzi și retrăi. Trezit în cabană cu sângele uscat pe o parte a capului și o durere cruntă în braț, înlănțuit de balustradă și acoperit cu carpeta. Tunete… nu, tirul artileriei printre copaci, oamenii strânși lângă șemineu cu traista bucătarului, aruncând în ea toate mărunțișurile furate, toate hârtiile, actele din portofelele lor, apoi punându-și brasardele de Crucea Roșie. Apoi șuieratul și lumina strălucitoare a proiectilului cu fosfor lângă carcasa tancului încremenit afară și cabana arzând, arzând. Criminalii grăbindu-se să fugă în noapte cu camioneta lor și bucătarul oprindu-se la ușă. Ținând traista în dreptul feței, ca să se apere de căldură, pescui de prin buzunare o cheie de lacăt și i-o aruncă lui Hannibal în timp ce sosea următorul proiectil, al cărui șuier nu-l auziră niciodată, dar simțiră cum casa se îngreunează, balconul pe care se afla Hannibal se înclină, iar el alunecă pe lângă balustradă drept lângă bucătar. Hannibal auzi cum pârâie în flăcări părul acestuia, apoi ajunse afară, camioneta dispărând în pădure, rugul din jurul său arzând înăbușit, proiectilele zguduind pământul și schijele ocolindu-l ca prin minune. Stingând carpeta cu zăpadă și târându-se, târându-se, cu brațul atârnând.

•

Zorii cenușii peste acoperișurile Parisului. În mansardă, platanul fonografului își încetinise rotirea și se oprise, iar lumânările arseseră aproape în întregime. Ochii lui Hannibal se deschid. Chipurile de pe pereți stau încremenite. Sunt din nou simple schițe în cărbune. Gibonul își reluase expresia uzuală. Se ridica ziua. Peste tot apărea lumina. O nouă lumină peste tot.

Capitolul 40

Sub cerul cenușiu din Vilnius, Lituania, o mașină de poliție Skoda coti de pe aglomeratul Sventaragio pe o stradă îngustă de lângă Universitate, gonindu-i pe pietoni din fața ei, făcându-i să o înjure în barbă. Se opri în fața unei clădiri rusești noi ce arăta cam necioplită printre vechile clădiri din jur. Un bărbat înalt, în uniformă de milițian sovietic, coborî din mașină și, trecând rapid cu degetul peste șirul de sonerii, apăsă butonul în dreptul căruia scria *Dortlich.*

Soneria se auzi la etajul al treilea, unde un om zăcea în pat, cu un pumn de medicamente adunate pe noptieră. Deasupra patului era o pendulă elvețiană. Un fir cobora de la pendulă până pe plapumă. Era un bătrân viguros, dar noaptea, când era cuprins de spaime, putea să tragă de fir și să audă din nou bătaia orelor, semn că încă nu murise. Minutarul se mișca în salturi. Considera că pendulul va decide momentul morții sale.

Bătrânul confundă soneria cu șuieratul respirației sale. Auzi vocea servitoarei în hol, apoi capul ei se strecură prin crăpătura ușii, acoperit cu o bonetă.

— Fiul dumneavoastră, tovarășe.

Ofițerul Dortlich o mătură din calea lui și intră în încăpere.

— Bună, tată.

— Încă nu am murit. Este prea devreme pentru jefuitorii de cadavre.

Bătrânului i se păru ciudat cum furia se aprinde numai în mintea lui și nu-i mai afectează inima.

— Ți-am adus niște ciocolată.

— Dă-i-o lui Bergid la plecare. Nu o viola. La revedere, ofițer Dortlich.

— E prea târziu ca să ne mai dondănim așa. Ești pe moarte. Am venit să văd dacă ai nevoie de ceva, altceva decât ai prin casă.

— Ai putea să-ți schimbi numele. De câte ori ai trecut dintr-o tabără în alta?

— De atâtea ori de câte a fost nevoie ca să rămân în viață.

Dortlich purta uniforma verde-închis a miliției de frontieră sovietice. Își scoase o mânușa și merse în dreptul patului. Încercă să prindă mâna bătrânului, ca să-i simtă pulsul, dar tatăl îi dădu deoparte mâna plină de cicatrice. Vederea mâinii lui Dortlich aduse o lacrimă în ochii tatălui său. Cu efort, bătrânul ridică mâna și atinse medaliile care atârnau de pieptul lui Dortlich, așa cum stătea aplecat peste pat. Printre decorații se aflau aceea de milițian de frunte, aceea de absolvent al cursului de conducere a lagărelor și închisorilor, ca și aceea de genist de frunte. Ultima decorație era un abuz, Dortlich construise câteva pontoane, dar pentru naziști, în batalionul de muncă. Dar era un obiect frumos și, dacă ar fi fost întrebat, cunoștea destul despre acel subiect.

— Astea ți le-au dat din coșul cu vechituri?

— Nu am venit după binecuvântarea ta, am venit doar să văd dacă ai nevoie de ceva și să-mi iau la revedere.

— E suficient de trist că te văd în uniformă sovietică.

— Douăzeci și șapte, infanterie, spuse Dortlich.

— A fost și mai trist să te văd în uniforma naziștilor care au ucis-o pe mama ta.

— Am fost mai mulți, nu eram singurul. Am rămas în viață. Stai într-un pat în loc să zaci într-un șanț. Ai cărbuni.

Asta-i tot ce-ți datorez. Trenurile către Siberia sunt tixite. Oamenii se înghesuie unul în altul și își fac nevoile în pălării. Bucură-te de așternuturile tale curate.

— Grutas era mai rău decât tine și știai asta. Făcu o pauză ca să șuiere astmatic. De ce l-ai urmat? Ai prădat împreună cu criminalii și huliganii, ai jefuit casele și ai dezbrăcat morții.

Dortlich îi răspunse ca și cum nu și-ar fi auzit tatăl.

— Când eram mic și m-am ars, ai stat lângă patul meu și ai sculptat un titirez pentru mine. Mi l-ai dat și, când l-am putut ține de vârf, mi-ai arătat cum să-l învârtesc. Un titirez frumos, cu animale sculptate pe el. Încă îl mai am. Îți mulțumesc pentru titirez.

Puse ciocolatele pe pat, la picioare, într-un loc în care bătrânul nu putea ajunge ca să le dea pe jos.

— Du-te la secția de miliție, scoate-mi dosarul și scrie pe el: „Fără urmași”, spuse tatăl lui Dortlich.

Dortlich scoase o foaie de hârtie din buzunar.

— Dacă vrei să te trimit acasă când mori, semnează asta și las-o pentru mine. Bergid te va ajuta și va semna ca martoră.

În mașină, Dortlich stătu tăcut până când intrară în circulația de pe Radvilaites.

Sergentul Svenka, aflat la volan, îi oferi o țigară lui Dortlich și îl întrebă:

— E greu să te vezi cu el?

— Nu-i tocmai o fericire, răspunse Dortlich. Nemernica aia de servitoare, trebuie să trec pe la el când Bergid este la biserică. Biserica! Își riscă pielea ducându-se acolo. Și ea crede că nu știu. Tatăl meu va muri într-o lună. O să-l trimit în orașul lui natal din Suedia. O să avem cam trei metri cubi de spațiu sub corpul lui, trei metri foarte buni.

Locotenentul Dortlich încă nu avea biroul lui separat, dar avea un birou în încăperea comună a secției de miliție, unde rangul era apreciat după apropierea fața de sobă. Acum, primăvara, soba era rece și în ea erau înghesuite hârtiile.

Dosarele care acopereau biroul lui Dortlich erau pe jumătate niște absurdități birocratice, iar cealaltă jumătate era numai bună de aruncat.

Nu exista o bună comunicare între secțiile de miliție de aici și cele din Letonia și Polonia. Milițiile din statele satelite sovieticilor erau organizate în jurul sovietelor centrale de la Moscova precum spițele unei roți.

Ăsta era lucrul pe care-l căuta: lista oficială, transmisă telegrafic, a străinilor care dețineau o viză de intrare în Lituania. Dortlich o compară cu lista mai lungă a celor căutați și cu lista suspecților politic. Al optulea deținător de viză era Hannibal Lecter, de curând membru al organizației tinerilor de pe lângă Partidul Comunist Francez.

Dortlich își conduse singur Wartburgul cu motor în doi timpi până la Telefoane, unde avea treabă cam o dată pe lună. Așteptă afară până când îl văzu pe Svenka intrând pentru a-și începe schimbul. În scurt timp, cu Svenka la controlul centralei, Dortlich se afla într-o cabină telefonică având o legătură, care pârâia, cu Franța. Puse un amplificator de semnal pe telefon și fu atent la indicatorul acestuia, pentru a sesiza dacă este ascultat.

•

În subsolul unui restaurant din apropiere de Fontainebleau, Franța, un telefon sună în noapte. Sună cinci minute înainte ca să răspundă cineva.

— Vorbește.

— Am nevoie de răspunsuri rapide, așa cum stau aici și-mi pun fundul la bătaie. Am nevoie de un aranjament în Suedia, niște prieteni care să primească un sicriu, spuse Dortlich. Iar tânărul Lecter se întoarce. Cu o viză de student prin Internaționala Comunistă.

— Cine?

— Gândește-te. Am discutat despre asta ultima dată când am luat masa împreună, zise Dortlich. Se uită la lista din mâna lui. Scopul vizitei: catalogarea în numele poporului a bibliotecii de la Castelul Lecter. Ceea ce-i o glumă, rușii s-au

șters la fund cu cărțile lui. S-ar putea să fie nevoie să punem capăt la toate astea. Știi cui trebuie să-i spui despre asta.

Capitolul 41

La nord-vest de Vilnius, în apropiere de râul Neris, se află ruinele unei vechi centrale electrice, prima din regiune. În vremurile bune, alimenta orașul cu ceva electricitate și mai multe joagăre și o fabrică aflate pe mal. Mergea în toate anotimpurile, deoarece putea fi aprovizionată cu cărbune polonez adus pe calea ferată îngustă, sau cu barjele pe râu.

Luftwaffe bombardase clădirea în primele cinci zile ale invaziei germane. După ce apăruseră liniile electrice sovietice, nu mai fusese reconstruită.

Drumul către centrală era blocat de un lanț legat de doi stâlpi din beton. Lacătul era ruginit pe dinafară, dar era bine uns în interior. Un anunț în rusă, lituaniană și poloneză spunea: OBUZE NEEXPLODATE, INTRAREA INTERZISĂ.

Dortlich coborî din camion și lăsă lanțul la pământ. Sergentul Svenka trecu cu mașina peste el. Pietrișul drumului era acoperit cu tufișuri care zgâriau caroseria cu un sunet înăbușit.

— Aici este locul în care întreaga echipă… spuse Svenka.

— Da, replică Dortlich, tăindu-i vorba.

— Chiar crezi că sunt mine pe aici?

— Nu. Iar dacă mă înșel, să știi asta pentru tine, spuse Dortlich.

Nu-i stătea în fire să facă altora confesiuni, iar faptul că avea nevoie de Svenka îl enerva.

O baracă de tablă, ruginită pe o latură, se afla în apropierea fundației crăpate și înnegrite a centralei electrice.

— Mergi până la dâmbul de colo. Dă jos lanțul din spate, indică Dortlich.

Dortlich legă lanțul de cârligul de remorcare al camionului, scuturând zalele ca să fie sigur că legătura este bună. Dispăru prin tufișuri ca să găsească un palet de lemn și să prindă lanțul de acesta, apoi porni cu camionul înainte până când paletul acoperit cu tufișuri se mișcă suficient pentru a lăsa în urmă ușile din metal ale unui adăpost antiaerian.

— După ultimul lor raid aerian, germanii au trimis parașutiști care să controleze vărsarea râului Neris, spuse Dortlich. Personalul centralei s-a adăpostit aici. Un parașutist a bătut la ușă și, când i s-a deschis, a aruncat înăuntru o grenadă incendiară. A fost greu de curățat locul. Îți ia un minut să te obișnuiești.

În timp ce vorbise, Dortlich descuiase trei lacăte de la ușă.

Ușile săriră în lături și aerul stătut îi dădu lui Svenka senzația de pârjol. Dortlich aprinse lanterna electrică și coborî pe treptele metalice. Svenka luă o gură de aer și-l urmă. Interiorul fusese văruit și se afla acolo un șir întreg de cufere din lemn. În ele erau obiecte de artă. Icoane învelite în zdrențe și un rând lung de tuburi din aluminiu, numerotate și sigilate cu ceară. Dincolo de cufere se aflau rame goale de tablou, unele cu sforile atârnând, altele cu resturi ale tablourilor care fuseseră tăiate în grabă.

— Adu tot ce este pe rândul ăsta și pe cele din capăt, spuse Dortlich.

Luă și el câteva colete învelite în pânză de cort și-l conduse pe Svenka la magazia de tablă. Înăuntru, pe capre, se afla un sicriu din stejar pe care era sculptat simbolul Asociației Mării Klaipeda și al Sindicatului Muncitorilor Portuari. Sicriul avea o bară decorativă de jur împrejur, iar partea inferioară era de culoare mai închisă, ca sub linia de plutire a unui vapor, un element decorativ extrem de elegant.

— Vasul în care va pleca sufletul tatălui meu, spuse Dortlich. Adu-mi cutia cu câlți. Cel mai important lucru este să nu se audă nimic.

— Dacă s-ar auzi ceva, ar crede că sunt ciolanele lui.

Dortlich îl pocni pe Svenka peste bot.

— Fii mai respectuos. Adu-mi șurubelnița.

Capitolul 42

Hannibal Lecter coborî fereastra murdară a compartimentului privind lung cum trenul șerpuia printre teii și pinii înalți de pe ambele părți ale căii ferate, apoi, când trecu la mai puțin de doi kilometri de el, văzu turnurile castelului Lecter. Câțiva kilometri mai încolo, trenul se opri scârțâind și șuierând în halta Dubrunst, unde urma să se aprovizioneze cu apă. Câțiva soldați și o mână de muncitori coborâră să se ușureze pe terasament. O vorbă aspră aruncată de conductor îi determină să se întoarcă în vagoane. Hannibal coborî odată cu ei, cu bagajele în spate. Când conductorul urcă în tren, Hannibal păși în pădure. Rupsese în bucăți o foaie de ziar, în caz că mecanicul l-ar fi văzut de pe locomotivă. Așteptă în pădure până când auzi pufăitul trenului și locomotiva cu aburi îndepărtându-se. Acum era singur în pădurea tăcută. Era obosit, dar hotărât.

Pe când Hannibal avea șase ani, Berndt îl dusese în spate în timp ce urcase pe scările de pe tancul cu apă și-l lăsase să se uite dincolo de marginea acoperită cu mușchi în apa care reflecta o porțiune rotundă de cer. Exista și o scară interioară, de asemenea. Berndt o folosea ca să înoate în bazin împreună cu o fată din sat, ori de câte ori avea ocazia. Berndt era acuma mort, departe, în adâncurile pădurii. Fata probabil că murise și ea.

Hannibal se spălă rapid în bazin. Se gândi la Lady Murasaki în apă, se gândi cum ar fi fost să înoate cu ea în bazin.

Porni iar în lungul căii ferate, intrând în pădure când auzi o drezină. Doi unguri negricioși acționau sistemul de propulsie al acesteia având cămășile înnodate în jurul mijlocului.

La un kilometru de castel, o linie electrică de înaltă tensiune, sovietică, traversa calea ferată. Buldozerele îi tăiaseră cale prin pădure. Hannibal putu simți încărcătura de electricitate statică când trecu pe sub fire și părul i se ridică pe brațe. Se îndepărtase suficient de linia electrică și de aceea de cale ferată ca să caute cu binoclul tatălui său un loc unde ar putea să-și pună tabăra. Erau două drumuri până la cabana de vânătoare, dacă aceasta mai era acolo. Linia de înaltă tensiune mergea de-a dreptul către orizont. Dacă ar fi continuat în acea direcție, ar fi trecut la câțiva kilometri de cabana de vânătoare.

Luă din bagaj o rație de la armata americană, aruncă țigaretele îngălbenite și mâncă toată carnea din conservă în timp ce medita. *Scările prăbușindu-se peste bucătar, grinzile venind peste ei.*

Era posibil să nu mai existe cabana de vânătoare. Dacă mai era acolo, tot ce ar mai fi fost în ea ar fi fost lucrurile prea grele pentru a fi luate de jefuitori. Pentru a face ceea ce nu putuseră să facă jefuitorii, avea nevoie de putere. Spre castel, atunci.

Chiar înainte de apus, Hannibal ajunse, prin pădure, lângă castelul Lecter. În timp ce se uita la căminul lui, rămăsese indiferent și lipsit de emoții; nu-i sănătos să-ți vezi locurile copilăriei, dar te ajută să vezi cât de la pământ ești, presupunând că vrei să știi adevărul.

Hannibal văzu castelul negru în lumina slabă a apusului, ca și cum ar fi fost decupat, bidimensional, castelul în care trăiau păpușile din hârtie ale lui Mischa. Castelul ei de hârtie însemna mai mult pentru el decât acesta din piatră.

Păpușile din hârtie se curbau când ardeau. *Flăcări pe hainele mamei sale.*

Dintre pomii din spatele grajdului putea auzi limpede zgomotul cinei și pe orfani cântând *Internaționala.* O vulpe lătră în pădure în spatele lui.

Un bărbat cu cizmele murdare ieși din grajd cu un hârleț și o găleată și trecu prin grădină către bucătărie. Se așeză pe Piatra Judecății și își scoase cizmele, apoi intră în bucătărie.

Bucătarul zăcea pe Piatra Judecății, spunea Berndt. Împușcat pentru că era evreu și-l scuipase pe omul din trupele auxiliare care-l împușca. Berndt nu rostise niciodată numele acestuia. „Mai bine să nu-l știi până când nu se va termina războiul", spusese strângându-și pumnii.

Întuneric deplin acum. Electricitatea mai funcționa cel puțin într-o parte a castelului Lecter. Când lumina se aprinse în biroul directorului, Hannibal luă binoclul de câmp. Prin deschizătura ferestrei putea să vadă că tavanul în stil italian al mamei sale fusese văruit în stil stalinist pentru a fi acoperite personajele mitologiei burgheze. Imediat apăru și directorul în cadrul ferestrei, cu o sticlă în mână. Era greoi și gârbovit. Supraveghetorul-șef apăru în spatele lui și-i puse mâna pe umăr. Directorul plecă de la fereastră și, peste câteva momente, lumina se stinse.

Nori zdrențuiți treceau peste lună, umbra lor acoperind ca un văl clădirile și odihnindu-se pe acoperiș. Pe urmă, mișcându-se odată cu umbra unui nor, traversă către grajd. Putea auzi cum calul uriaș fornăia în întuneric.

Cesar se trezi și hârâi să-și curețe gâtul, iar urechile i se ciuliră către intrare pentru a-l auzi pe Hannibal pătrunzând în boxă. Hannibal îi suflă în nas și-l frecă pe coamă.

— Trezește-te, Cesar, spuse el la urechea calului.

Urechea lui Cesar se îndreptă către fața lui Hannibal. Trebui să-i pună degetul sub nas ca să-l împiedice să fornăie de bucurie. Își puse mâinile cupă în fața lanternei și o aprinse cât să se uite la cal. Cesar era țesălat și potcovit.

Trebuie să fi avut treisprezece ani acum, născut fiind când Hannibal avea cinci.

— Ai mai pus pe tine o sută de kile, spuse Hannibal.

Cesar îl împinse prietenește cu botul și Hannibal se feri în colțul boxei. Îi puse frâul și șaua și le prinse bine. Atârnă o desagă cu grăunțe de șa, iar Cesar întoarse capul spre ea, dorind să le mănânce pe loc.

Hannibal se duse la magazia în care fusese închis pe când era copil și luă un colac de frânghie, niște unelte și un felinar. Apoi duse de frâu calul pe pietriș și pe pământul moale spre pădure și spre cornul lunii.

Nu se dădu alarma la castel. Supraveghind din turnul crenelat de la apus, sergentul Svenka luă microfonul stației radio portative cărată cu greu pe cele două sute de trepte.

Capitolul 43

La liziera pădurii, un copac fusese doborât de-a latul potecii, iar de el fusese atârnat un indicator cu PERICOL, BOMBE NEEXPLODATE.

Ca să intre în pădurea copilăriei, Hannibal fu nevoit să ocolească copacul doborât. Lumina palidă a lunii filtrată prin bolta de frunziș a pădurii lăsa pete gri pe potecă. Cesar păși cu grijă în întuneric. Intraseră bine în pădure înainte ca Hannibal să aprindă felinarul. Mergea înainte, iar copitele calului atingeau marginea cercului de lumina dat de felinar. Lângă potecă, în pădure, se vedea un femur de om ieșind din pământ precum o ciupercă.

Din când în când, vorbea cu calul.

— De câte ori ai tras trăsura pe poteca asta, Cesar? Pe Mischa, pe mine, pe doică și pe domnul Jakov?

După trei ore prin hățișuri, ajunseră la marginea poienii.

Cabana mai era acolo. Nu i se părea mai mică acum. Și nu părea bidimensională, precum castelul, ci exact așa cum

o vedea în vise. Hannibal se opri la liziera pădurii și privi lung. Acolo se curbaseră în foc păpușile din hârtie. Cabana era pe jumătate arsă, cu acoperișul în parte căzut; zidurile din piatră împiedicaseră prăbușirea ei definitivă. În poiană crescuseră ierburi și tufișuri mai înalte decât un stat de om.

Tancul ars din fața cabanei fusese acoperit cu viță sălbatică, iar o viță înfloritâ îi atârna de tun, iar coada avionului prăbușit se vedea ca o velă din iarba înaltă. Fasolea din grădină se cățărase pe toate tufișurile din jur. Nu se vedea nicio cărare prin iarbă.

Acolo, în grădinița din fața bucătăriei, doica o pusese pe Mischa în cazan și îi spălase mâinile în timp ce zburau fluturi în jurul ei. Odată rupsese o floare de pătlăgea vânătă și i-o dăduse când stătea în cazan pentru că ei îi plăcea culoarea, purpurie în lumina soarelui, iar ea sărutase floarea caldă.

Iarba din fața ușii nu era călcată. Pe scări și la colțul ușii fuseseră îngrămădite frunze. Hannibal supraveghe cabana de vânătoare cât timp lumina lunii parcurse o distanță de un deget.

Timpul, era timpul. Hannibal ieși de sub adăpostul copacilor ducând de frâie, prin lumina lunii, enormul cal de povară. Merse la pompă, o amorsă cu apă din burduf, apoi pompă până când pistonul care scârțâia scoase apă rece din pământ. Mirosi și gustă apa și îi dădu lui Cesar, care bău mai bine de trei litri și ronțăi doi pumni de grăunțe din desagă. Scârțâitul pompei străbătu pădurea. O bufniță țipă și Cesar își roti urechile către sunet.

•

Aflat la o sută de metri în pădure, Dortlich auzi scârțâitul pompei și profită de el ca să înainteze mai repede. Putea trece în tăcere printre ferigile înalte, dar pașii i se auzeau când călca pe ghindă și rupea crenguțele. Înghețâ când liniștea cuceri poiana, apoi auzi o pasăre țipând pe undeva, între el și cabană, și luându-și zborul, ca să o vadă imediat pe cer când trecu pe deasupra lui, cu aripile deschise mai

larg decât ar fi putut să creadă că este posibil, pentru a ateriza pe urmă fără niciun zgomot pe craca unui copac.

Pe Dortlich îl trecu un fior rece și își ridică gulerul. Se așeză printre ferigi și așteptă.

•

Hannibal se uita la cabană, iar cabana se uita la el. Toate ferestrele fuseseră sparte. Găurile negre îl priveau exact cum o făceau găvanele gibonului. Cu pereții înclinați, aproape de prăbușire, mai scundă din cauza ierburilor înalte din preajmă, cabana de vânătoare a copilăriei sale devenise o umbră întunecată a aceleia din visele sale. Se apropia acum printre buruienile înalte.

Acolo zăcea mama lui, cu hainele în flăcări, iar mai târziu, în zăpadă, își pusese capul la pieptul ei, iar sânii îi înghețaseră. Acolo era Berndt, iar dincolo domnul Jakov, cu creierii înghețați pe zăpadă, printre paginile împrăștiate. Tatăl lui cu fața în jos, în apropiere de trepte, ucis de propria decizie.

Nu mai era nimic pe pământ.

Ușa din față era făcută țăndări și atârna într-o balama. Urcă treptele și o împinse în întuneric. Înăuntru, un mic animal fugi să se ascundă. Hannibal ridică lanterna și intră.

Încăperea era pe jumătate carbonizată și se afla în parte sub cerul liber. Scările erau rupte, iar grinzile acoperișului din lemn căzuseră peste ele. Masa era și ea zdrobită. În colț, pianina stătea răsturnată, cu clapele descoperite ca un rând de dinți. Câteva cuvinte în rusă erau mâzgălite pe pereți. LA NAIBA CU PLANUL CINCINAL și CĂPITANUL GRENKO ESTE UN GĂOZAR. Două animale săriră pe fereastră.

Încăperea îl amuți pe Hannibal. Temător, făcu zgomot cu o zăbrea curățând șemineul ca să pună felinarul pe el. Cuptorul era gol, ușile lui dispăruseră, luate probabil împreună cu oalele, pentru ca hoții să le folosească atunci când făceau focul pe câmp.

Lucrând la lumina felinarului, Hannibal îndepărtă cât mai multe resturi era posibil din jurul scării. Celelalte erau țintuite de grinzile grele, un uriaș joc de Maroco.

Zorii apărură în ferestrele goale în timp ce lucra, iar ochiul unui trofeu pârlit, aflat pe perete, prinse o rază roșiatică a răsăritului.

Hannibal studie mormanul de lemne timp de mai multe minute, legă o sfoară în două în jurul unui lemn din mijlocul grămezii și o trase după el în timp ce ieși cu spatele pe ușă.

Hannibal îl trezi pe Cesar, care ba sforăia, ba păștea. Apoi îl plimbă câteva minute ca să se dezmeticească. O picătură de transpirație îi curse pe picior și căzu în iarbă de unde se împrăștie pe pielea din aluminiu a bombardierului. În lumina zilei putu să vadă o viță-de-vie care făcuse rădăcini în carlingă, iar acum se întindea peste tot. Pilotul încă stătea cuminte înăuntru, cu trăgătorul în spate, iar vița crescuse prin el și în jurul lui, încolăcită pe ciolane și trecându-i prin craniu.

Hannibal legă sfoara de șa și îl duse la pas pe Cesar până când acesta simți greutatea. Scoase un plescăit din buze la urechea lui Cesar, sunet cunoscut încă din copilărie. Cesar se opinti, mușchii i se încordară și începu să înainteze. Un trosnet din interiorul cabanei. Praful și cenușa ieșiră pe fereastră și se întinseră printre pomi ca un întuneric zburător.

Hannibal opri calul bătându-l pe crupă. Nerăbdător, nu mai așteptă ca praful să se așeze și, cu o batistă legată la gură, intră înăuntru, cățărându-se peste mormanul de dărâmături, tușind, smucind ca să elibereze sforile pentru a le lega din nou. Încă două opinteli și cele mai grele grinzi erau îndepărtate din locul în care căzuseră peste scară. Îl lăsă priponit pe Cesar și, cu o pârghie și o lopată, intră printre dărâmături, aruncând bucățile de mobilă, pernele pe jumătate arse, un dop de termos. Luă de pe jos și un trofeu, un cap de mistreț pe jumătate ars.

Glasul mamei sale: *Nu strica orzul pe gâște.*

Căpățâna de mistreț scoase un sunet când o scuturǎ. Hannibal prinse limba vierului și trase. Limba ieși din locașul ei. Scuturǎ căpățâna cu botul în jos și bijuteriile mamei sale se împrăștiarǎ pe mașina de gătit. Nu se opri ca să le studieze, ci se întoarse la săpat.

Când văzu cazanul de baie al lui Mischa, curățǎ fundul de cupru cu mâinile goale, apoi se opri și se ridicǎ. Încăperea se văzu ca prin ceațǎ o clipă și se ținu de colțul rece al sobei, apoi își puse fruntea pe metalul rece. Ieși afarǎ și se întoarse cu un braț de viță-de-vie înfloritǎ. Nu se uitǎ în cazan, ci strânse vița și o puse în el, apoi îl puse pe sobǎ, dar nu putu să suporte imaginea, așa cǎ-l duse afarǎ, pe tanc.

Zgomotul săpăturilor și al rostogolirii grinzilor îi permiseserǎ lui Dortlich să înainteze mai ușor. Pândea din pădurea întunecatǎ și nu se vedea din el decât jumătate din binoclul pe care îl ridica atunci când auzea sunetul lopeții și trasul grinzilor.

Lopata lui Hannibal lovi și scoase la iveală mâna unui schelet, apoi craniul bucătarului. Vești bune îi dădea rânjetul craniului – dintele din aur demonstra cǎ jefuitorii nu trecuserǎ pe acolo apoi descoperi, încă strânsă de mâna cadavrului, traista din piele a bucătarului. Hannibal o desprinse din mâna lui și o duse la mașina de gătit. Conținutul se răspândi pe placa de fier când o rostogoli: tot felul de brasarde militare, insigne ale poliției lituaniene, brasarde naziste, ale diviziei SS Totenkopf, însemne din aluminiu ale poliției lituaniene, brasarde ale Crucii Roșii și, în sfârșit, șase tăbliție de identificare din oțel.

Cea de deasupra era a lui Dortlich.

•

Cesar băga în seamă două categorii de obiecte aflate în mâinile oamenilor: merele și traistele cu grăunțe formau prima categorie, iar biciurile și bețele o formau pe a doua. Nimeni nu se putea apropia de el cu un bâț în mânǎ ca urmare a bătăilor pe care le luase pe când era gonit din

grădina de legume de bucătarul furios, pe când era doar un mânz. Dacă Dortlich nu ar fi ținut în mână un baston atunci când ieșise din pădure, Cesar l-ar fi ignorat. Dar așa, calul fornăi și porni către el, trăgând, pe trepte, funia care ieșea din cabană, pentru a-l privi în față.

Dortlich se înapoie printre copaci și dispăru în pădure. Ocoli cabana la o sută de metri distanță, printre ferigile înalte, pline de rouă, departe de vederea ferestrelor goale. Își scoase pistolul și îl armă. O latrină se afla la circa patruzeci de metri în spatele cabanei, iar cimbrul plantat cândva în apropierea ei crescuse acum sălbatic și înalt și se unise cu gardul viu care venea dinspre cabană, acoperind poteca. Dortlich cu greu putea trece pe acolo, crengile i se agățau de guler, îi zgâriau gâtul, dar erau suficient de elastice ca să nu se frângă. Își ținu bastonul în față și împinse în tăcere. Cu bastonul pregătit într-o mână și cu pistolul în cealaltă, mai avea de făcut doi pași până la o fereastră laterală a cabanei când coada unei lopeți i se lipi de spinare și picioarele i se înmuiară. Trase un foc în pământ, apoi picioarele i se îndoiră, iar latul lopeții i se izbi de ceafă, fiind conștient de iarba care i se lipea de obraji înainte ca totul să se cufunde în întuneric.

•

Ciripit de păsărele, ortolani zburând în stoluri, cântând prin copaci, și lumina aurie a soarelui scăldând iarba înaltă când era îndoită de trecerea lui Hannibal și a lui Cesar.

Hannibal îngenunche lângă carcasa arsă a tancului, stând cu ochii închiși timp de cinci minute. Se îndreptă către cazanul de baie și dădu la o parte cu degetele vița-de-vie ca să vadă resturile lui Mischa. În mod ciudat, faptul că mai avea toți dinții îl liniști – fusese împrăștiată o altă viziune îngrozitoare. Luă o frunză de dafin din cazan și o aruncă departe.

Dintre bijuteriile de pe șemineu alesese o broșă pe care și-o amintea purtată la piept de mama lui, un șirag de diamante împletite ca o bandă Möbius. Luă lanțul unui

medalion și legă broșa acolo unde Mischa purtase o panglică în păr.

Săpă un mormânt pe versantul cu fața la răsărit aflat deasupra cabanei și îl căptuși cu toate florile sălbatice pe care le putu găsi. Puse cazanul de baie în mormânt și-l acoperi cu grinzi din acoperiș.

Stătu la capul mormântului. Auzind glasul lui Hannibal, Cesar se opri din păscut.

— Mischa, știm bine că nu există niciun Dumnezeu. Că nu ești o sclavă în Ceruri, făcută să-l slujească pe vecie. Ce ai tu este mai bun decât Paradisul. O neuitare binecuvântată. Îmi lipsești în fiecare zi.

Hannibal acoperi mormântul și bătători pământul cu mâinile. Acoperi apoi cu ace de pin, frunze și crengi până când nu se mai deosebi de restul pădurii.

Într-un mic luminiș aproape de mormânt, Dortlich era legat de un pom și avea căluș în gură. Hannibal și Cesar se apropiară de el. Stând pe pământ, Hannibal examină conținutul raniței lui Dortlich. O hartă, cheile unei mașini, un briceag de armată, un sandviș într-o pungă cerată, un măr, o pereche de ciorapi și un portofel. Din portofel scoase o carte de identitate și o compară cu tăblițele de identificare din cabană.

— Herr… Dortlich. În numele meu și al fostei mele familii, îți mulțumesc pentru faptul că ai venit azi aici. Faptul că te afli aici înseamnă foarte mult pentru noi, mai ales pentru mine personal. Mă bucur că am șansa de a vorbi serios cu tine despre faptul că mi-ai mâncat sora.

Scoase călușul și Dortlich începu imediat să vorbească.

— Sunt un milițian din oraș, calul a fost raportat ca furat, spuse Dortlich. Asta este tot ce doresc, promite-mi numai că înapoiezi calul și o să uităm de toate astea.

Hannibal clatină din cap.

— Îmi amintesc de mutra ta. Am văzut-o de multe ori. Ca și laba ta de rață, cu pielițele între degete, care ne pipăia să

vadă care este mai gras. Îți amintești de cazanul de baie care clocotea pe sobă?

— Nu, din război nu țin minte decât că era frig.

— Azi plănuiseși să *mă* mănânci, Herr Dortlich? Ai o gustare chiar aici. Hannibal examină conținutul sandvișului. Prea multă maioneză, Herr Dortlich.

— Vor sosi în curând să mă caute, spuse Dortlich.

— Ne pipăiai brațele, și Hannibal pipăi brațul lui Dortlich. Ne ciupeai de obraji, Herr Dortlich, și Hannibal îl ciupi de obraji pe Dortlich. Îți spun eu „Herr”, dar nu ești german, nu-i așa? Ești lituanian, sau rus, sau altceva? Ești propriul cetățean – un cetățean din Dortlich. Știi unde sunt ceilalți? Mai ții legătura?

— Toți sunt morți, morți în război.

Hannibal îi zâmbi și dezlegă nodul batistei. Era plină cu ciuperci.

— Zgârciobul este o sută de franci sutimea de gram la Paris, iar aici cresc pe toate cioturile!

Luă una și se duse la cal.

Dortlich se zbătu în legături când atenția lui Hannibal se îndreptă în altă parte.

Pe spinarea calului se afla un colac de frânghie. Hannibal legă un capăt de șa. Celălalt era deja legat ca laț de spânzurătoare. Hannibal apucă de laț și se întoarse la Dortlich. Desfăcu sandvișul lui Dortlich și unse funia cu maioneză și întinse maioneză și pe gâtul lui Dortlich.

Ferindu-se de mâinile lui, Dortlich spuse:

— Unul mai este în viață! În Canada – Grentz –, uită-te la tăblițele de identificare. Aș dori să depun mărturie.

— Pentru ce anume, Herr Dortlich?

— Pentru ceea ce spui! Nu am făcut-o eu, dar o să spun ce am văzut.

Hannibal fixă lațul în jurul gâtului lui Dortlich și îl privi în ochi.

— Par a fi supărat pe tine?

Și se întoarse la cal.

— Ăsta-i singurul, Grentz, care a prins un vas de refugiați din Bremerhaven, pot să depun mărturie…

— Bine, atunci ești gata să cânți?

— Da, o să cânt.

— Să cântam atunci pentru Mischa, Herr Dortlich. Cunoști cântecul, lui Mischa îi plăcea enorm. Îl întoarse pe Cesar cu fundul la Dortlich. Nu vreau să vezi asta, șopti el în urechea calului.

Apoi începu să cânte:

— *Ein Mannlein steht im Walde ganz still und stumm…* Plescăi la urechea lui Cesar și porni înaintea lui. Cântă mai cu vlagă, Herr Dortlich. *Es hat von lauter Purpur ein Mantlein um.*

Dortlich întorcea de colo-colo capul în lațul uns cu grăsime, privind cum funia se întinde prin iarbă.

— Nu cânți, Herr Dortlich.

Dortlich deschise gura și cântă dintr-o suflare:

— *Sagt, wer mag das Mannlein sein.*

Apoi cântară împreună:

— *Das da steht im Walde allein…*

Funia se ridicase din iarbă, făcând încă o burtă, iar Dortlich urlă:

— Porvik! Numele lui era Porvik! Îi spuneam Fluierici. Este mort în cabană. L-ai găsit acolo.

Hannibal opri animalul și se întoarse la Dortlich, se aplecă deasupra lui și îl privi în ochi.

— Leagă calul, leagă calul, l-ar putea înțepa o albină, spuse Dortlich.

— Da, sunt destule prin iarbă, recunoscu Hannibal și se uită la tăblițele de identificare. Milko?

— Nu știu, nu știu. Jur!

— Și am ajuns la Grutas.

— Nu știu, nu știu. Lasă-mă să plec și o să depun mărturie împotriva lui Grentz. O să-l găsim în Canada.

— Mai sunt câteva versuri, Herr Dortlich.

Hannibal conduse mai departe calul, în timp ce funia era acum aproape întinsă.

— *Das da steht im Walde allein…*

Și se auzi urletul sugrumat al lui Dortlich:

— Este Kolnas! Cu Kolnas trebuie să vorbești.

Hannibal opri calul și se întoarse la Dortlich.

— Unde-i Kolnas?

— La Fontainebleau, în apropiere de Place Fontainebleau, din Franța. Are o cafenea. Îi las mesajele, este singura modalitate de a comunica cu el. Dortlich se uită în ochii lui Hannibal. Jur în fața Domnului că era moartă. Era oricum moartă, o jur!

Privindu-l drept în față pe Dortlich, Hannibal plescăi către cal. Funia se întinse și picăturile de rouă stropiră în jur. Strigătul sugrumat al lui Dortlich, apoi Hannibal cântându-i cântecul drept în față.

Das da steht im Walde allein
Mit dem purporroten Mantelein…

Un scârțâit și fântâna arteziană a sângelui arterial. Capul lui Dortlich fu smuls de laț și aruncat șase metri în sus, apoi căzu cu ochii îndreptați către cer.

Hannibal fluieră și calul se opri, cu urechile ciulite în urmă.

— *Dem purporroten Mantelein,* desigur.

Hannibal răsturnă conținutul raniței lui Dortlich și îi luă cheile de la mașină și actele. Făcu un rug din crengi verzi și se căută prin buzunare de chibrituri.

În timp ce focul transforma totul în cărbuni folositori, Hannibal îi dădu lui Cesar mărul lui Dortlich. Nu mai avea nevoie de cal, așa că nu avea rost să-l țină în pădure și îl conduse la poteca spre castel. Îl sărută pe coamă, apoi îl bătu pe crupă.

— Du-te acasă, Cesar, du-te acasă.

Cesar cunoștea drumul.

Capitolul 44

Ceața se adunase în zona despădurită prin care trecea linia de înaltă tensiune, iar sergentul Svenka îi spuse șoferului să încetinească de teamă să nu lovească un butuc. Se uită pe hartă și verifică numărul unui pilon.

— Aici.

Urmele mașinii lui Dortlich se vedeau în continuare, dar aici stătuse mai mult timp și lăsase o pată de ulei pe pământ.

Din cabina camionului coborâră milițienii și câinii, doi ciobănești germani fremătând de nerăbdare să intre în pădure și o potaie mai liniștită. Sergentul Svenka le dădu să amușine pijamaua lui Dortlich, apoi îi eliberă. Sub cerul încărcat, pomii păreau cenușii, cu contururi neclare, iar ceața se ridica de prin luminișuri.

Câinii se învârtiră în jurul cabanei de vânătoare, acoperind tot perimetrul poienii, intrând și ieșind de prin pădure, până când un milițian îi chemă din pădure. Cum ceilalți nu-l auziră imediat, suflă în fluier.

Căpățâna lui Dortlich era pusă pe o buturugă, iar pe ea se așezase un corb. Când milițienii se apropiară, corbul își luă zborul luând cu el ce putea căra.

Sergentul Svenka inspiră adânc și dădu un exemplu oamenilor săi apropiindu-se de căpățâna lui Dortlich. Obrajii lui Dortlich lipseau, tăiați cu mare îndemânare, iar dinții erau vizibili pe ambele părți. Gura era ținută deschisă de tăblița lui de identificare, fixată între dinți.

Găsiră vatra focului și frigăruia. Sergentul Svenka pipăi cenușa din vatră. Rece.

— O frigăruie, falcă de om și zgârciobi, spuse.

Capitolul 45

Inspectorul Popil mergea de la sediul central, de pe Quai des Orfèvres, către Place des Vosges, ducând un dosar subțire. Când se opri la un bar pentru un espresso, simți mirosul de calvados și își dori să fi fost deja seară.

Popil se plimba înainte și înapoi pe pietrișul din curte, privind ferestrele apartamentului lui Lady Murasaki. Draperiile erau trase. Din când în când pânza se mișca în curentul de aer.

Portăreasa de zi, o grecoaică bătrâna, îl recunoscu.

— Doamna mă așteaptă, spuse Popil. Tânărul a trecut aici?

Cu al cincilea simț, portăreasa prinse tremurul vocii lui și spuse ceva sigur.

— Nu l-am văzut, domnule, dar am avut câteva zile libere.

Și îl primi pe Popil înăuntru.

•

Lady Murasaki stătea întinsa în baia aromată. Patru gardenii și mai multe portocale pluteau pe apă. Chimonoul favorit al mamei sale era imprimat cu gardenii. Acum era cenușă. Amintindu-și, stârni un val care schimbă poziția florilor. Mama ei fusese aceea care înțelesese căsătoria ei cu Robert Lecter. Rarele scrisori de la tatăl ei erau pline de răceală. În loc de flori presate sau ierburi frumos mirositoare, ultima scrisoare primită conținea o nuia înnegrită de la Hiroshima.

Se auzea clopoțelul de la ușă? Zâmbi, gândindu-se: „Hannibal”, și se aplecă după chimono. Dar el suna întotdeauna, sau trimitea un bilet înainte să vină și suna înainte să-și folosească cheile. Nu se auzi nicio cheie în broască, doar clopoțelul, din nou.

Ieși din baie și se îmbrăcă în grabă cu rochia de bumbac. Ochiul ei în dreptul vizorului de la ușă. *Popil.* Popil în cadrul vizorului.

Lady Murasaki mai luase din când în când masa cu Popil. Prima dată, la Le Pré Catalan, în Bois de Boulogne, fusese o întâlnire rigidă, dar celelalte, la Chez Paul, în apropiere de

locul lui de muncă, fuseseră mai ușor de suportat, mai relaxate. El trimisese și invitații la cină, întotdeauna printr-un bilet, unul acompaniat de un haiku cu prea multe referințe de sezon. Respinsese întâlnirile la cină, tot în scris.

Descuie ușa. Părul îi era strâns, dar era în picioarele goale.

— Inspectore.

— Iartă-mă că am venit neanunțat, dar am încercat să sun.

— Am auzit telefonul.

— Din baie, cred.

— Intră.

Urmărindu-i privirea, îl văzu cum se uită imediat la armele din fața dulapului: pumnalul tanto, katana scurtă, katana lungă și securea de război.

— Hannibal?

— Nu-i aici.

Fiind atât de atrăgătoare, Lady Murasaki era un vânător tăcut. Se lipi cu spatele de draperie, își vârî mâinile în mâneci și așteptă să vadă jocul celuilalt. Instinctul îi spunea lui Popil să facă prima mișcare, să grăbească jocul.

Se așeză în spatele unui divan, atingând stofa cu mâna.

— Trebuie să-l găsesc. Când l-ai văzut ultima dată?

— Câte zile au trecut? Cinci. S-a întâmplat ceva rău?

Popil ajunse lângă armură. Șterse suprafața lăcuită a pieptarului.

— Știi unde este?

— Nu.

— Un indiciu despre unde ar fi plecat?

Indiciu. Lady Murasaki îl supraveghe pe Popil. Urechile îi erau ciulite acum. El se mișca de colo-colo, punând întrebări și atingând lucrurile. Îi plăcea alternanța texturilor, atingea ceva neted, apoi ceva pufos. Ea îl urmări cum se duce la masă. Aspru, apoi neted. Precum vârful și baza limbii. Știa că-l putea electriza cu acea imagine și-i putea goli creierul de sânge.

Popil înconjură un ghiveci cu plante. Când se uită la ea printre frunze, ea îi zâmbi și îi strică ritmul.

— A ieșit pe undeva, nu știu exact unde.

— Da, o ieșire, spuse Popil. O ieșire în care vânează criminali de război, presupun. O privi în față. Îmi pare rău, dar trebuie să vezi asta.

Popil puse pe măsuța de ceai o poză neclară, încă umedă și cutată de la faxul termic al ambasadei sovietice. Era imaginea căpățânii lui Dortlich pe o buturugă, înconjurată de milițieni și de doi lupi alsacieni și de încă un câine. O altă fotografie a lui Dortlich era dintr-o legitimație de miliție sovietică.

— A fost găsit în pădurea pe care familia lui Hannibal o deținea înainte de război. Știu că Hannibal era prin apropiere – trecuse granița cu Polonia cu o zi înainte.

— De ce trebuie să fie Hannibal? Omul ăla probabil că avea mulți dușmani, spui că era un criminal de război.

Popil împinse fotografia din legitimație.

— Așa arăta când era viu. Popil luă o schiță din dosar, prima dintr-o serie. Așa l-a desenat Hannibal și l-a pus pe peretele camerei sale.

O jumătate a feței din schiță era disecată, cealaltă era clar a lui Dortlich.

— Nu ai fost invitat în camera lui.

Popil deveni brusc furios.

— Șarpele pe care îl ții la sân a omorât un om. Probabil că nu este primul, așa cum o știi mult mai bine decât mine. Aici sunt ceilalți, spuse el și scoase celelalte schițe. Era în camera lui, și asta, și asta. Mutra asta o știu de la Procesul de la Nürnberg, mi-o amintesc. Sunt fugari și îi va ucide, dacă va putea.

— Și poliția sovietică?

— Fac și ei pe tăcute o anchetă în Franța. Prezența unui nazist precum Dortlich în poliția sovietică este stânjenitoare. Au acum dosarul lui de la Stasi, din RDG.

— Dacă pun mâna pe Hannibal…

— Dacă pun mâna pe Hannibal în Răsărit, o să-l împuște. Dacă scapă de acolo, s-ar putea să lase cazul nerezolvat și să uite de el dacă-și ține gura.

— Vei lăsa și tu cazul nerezolvat?

— Dacă se întoarce în Franța, ajunge la închisoare. S-ar putea să rămână fără cap.

Popil se opri din plimbare. Umerii i se lăsară în jos. Își puse mâinile în buzunare.

Lady Murasaki își scoase mâinile din mânecile chimonoului.

— Și vei fi deportată, spuse el. O să fiu nefericit, îmi făcea plăcere să te văd.

— Crezi numai în ceea ce vezi cu ochii tăi, inspectore?

— Oare și Hannibal? Ai face orice pentru el, nu-i așa?

Ea începu să spună ceva, ceva să se apere, apoi spuse numai:

— Da.

Și așteptă.

— Ajută-l. Ajută-mă. Pascal. Nu-i mai spusese până atunci pe numele mic.

— Trimite-l la mine.

Capitolul 46

Râul Essonne, domol și întunecat, curgea pe lângă depozit și pe lângă pontonul plutitor ancorat de un chei din apropiere de Vert le Petit. Hublourile cabinelor erau acoperite. Pontonul era legat la telefon și la curent. Frunzele din grădina de pe punte erau umede și strălucitoare.

Gurile ventilatoarelor erau deschise pe punte. Un țipăt se auzi venind dinspre ele. Fața unei femei agonizând apăru la un hublou, cu obrazul lipit de sticlă, apoi o mână păroasă o îndepărtă și trase perdeaua. Nimeni nu văzu nimic.

Luminile de pe chei făceau halouri în ceață, dar chiar deasupra se vedeau câteva stele pe cer. Lumina lor era mult prea slabă ca să-ți dai seama care erau.

Pe drum, un gardian de la poartă lumină cu lanterna duba pe care era scris *Café de l'Este* și, recunoscându-l pe Petras Kolnas, îl lăsă să intre în parcarea înconjurată cu gard de sârmă.

Kolnas intră repede în depozitul unde un muncitor scria etichetele de pe cutiile marcate U.S. POST EXCHANGE, NEUILLY. Depozitul era ticsit cu cutii, iar Kolnas își croi drum printre ele ca să iasă pe chei.

Un paznic stătea lângă pasarela vasului, la o masă făcută din resturile unor cutii din lemn. Tăia cu briceagul și mânca un cârnat în timp ce fuma. Își șterse mâinile pe un ștergar, gata să se repeadă, apoi îl recunoscu pe Kolnas și îl lăsă să treacă făcându-i semn cu capul.

Kolnas nu se întâlnea foarte des cu ceilalți, având viața lui. Stătea toată ziua în bucătăria restaurantului său, cu strachina în mână, și gusta din toate, drept care luase în greutate după război.

Zigmas Milko, zvelt ca întotdeauna, îl primi în cabină.

Vladis Grutas stătea pe o banchetă de piele și o femeie cu o vânătaie pe obraz îi făcea pedichiura. Era îndobitocită și prea bătrână să mai facă trotuarul. Grutas avea o privire deschisă, plăcută, adeseori un semn al furtunii la el. Căpitanul vasului juca o carte la masa de joc cu un individ butucănos, Mueller, din fosta Brigadă SS Dirlewanger, ale cărui ceafă și mâini erau acoperite cu tatuaje din închisoare până sub mâneci, unde nu se mai vedeau. Când Grutas își întoarse ochii spălăciți către jucători, aceștia aruncară cărțile pe masă și părăsiră cabina.

Kolnas nu pierdu vremea cu formule de politețe.

— Tăblița de identificare a lui Dortlich a fost găsită între dinții lui. Oțel german, bun, nu ruginește, nu se topește. Băiatul probabil că o are și pe a ta, și pe a mea, și pe a lui Grentz.

— I-ai spus acu’ patru ani lui Dortlich să cotrobăie prin cabană, spuse Milko.

— S-a învârtit degeaba pe acolo, un nemernic leneș, replică Grutas.

O împinse pe femeie cu piciorul, fără să se uite la ea, iar aceasta fugi din cabină.

— Unde-i otrava asta mică de l-a ucis pe Dortlich? întrebă Milko.

Kolnas ridică din umeri.

— Student în Paris. Nu știu cum de a primit viza. Dar așa a intrat. Nu mai am nicio informație despre el. Nimeni de acolo nu știe unde se află.

— Dacă se duce la poliție?

— Cu ce? întrebă Grutas. Cu amintirile din copilărie, cu coșmarele, cu tăblițele de identificare vechi?

— Poate că Dortlich i-a spus cum îmi telefonează ca să ia legătura cu tine, spuse Kolnas.

— Băiatul o să încerce să ne facă neplăceri.

— *Neplăceri*? hohoti Milko. Cred că i-a făcut destule neplăceri lui Dortlich. Nu cred că a fost ușor să-l omoare pe Dortlich, probabil că l-a împușcat pe la spate.

— Ivanov îmi este dator, interveni Grutas. Securitatea de la Ambasada Sovietică îl va descoperi pe micul Hannibal, iar noi o să ne ocupăm de restul. Kolnas, nu-ți face griji.

Țipete înăbușite se auziră din celălalt capăt al vasului. Cei doi nu dădură atenție.

— Svenka ar putea să preia sarcinile lui Dortlich, afirmă Kolnas, ca să demonstreze că nu este îngrijorat.

— Îl vrem noi pe el? întrebă Milko.

Kolnas ridică din umeri.

— Trebuie să-l luăm pe el. Svenka lucra de doi ani cu Dortlich. Are lucrurile noastre. Este singura legătură pe care o mai avem cu tablourile. Are contact și cu deportații, poate să-i aleagă pe cei potriviți să meargă la Bremerhaven. De acolo le putem lua noi.

Speriat de potențialul Planului Pleven de reînarmare a Germaniei, Iosif Stalin curăța Europa de Est prin deportări în masă. Trenuri pline porneau în fiecare săptămână, către moarte în lagărele de muncă din Siberia, sau către o viață de mizerie în taberele pentru refugiați din Vest. Deportații disperați erau o sursă importantă de femei și tineri pentru Grutas. El se ocupa de marfa asta. Iar morfina lui era de producție germană. El furniza marfă pentru piața neagră a aparaturii casnice și făcea toate schimbările necesare în psihologia mărfii umane pentru a putea fi exploatată.

Grutas căzu pe gânduri.

— A fost pe front acest Svenka?

Nu considerau a fi de încredere o persoană care rămăsese neprihănită pe Frontul de Est.

Kolnas ridică din umeri.

— Părea tânăr la telefon. Dortlich aranjase lucrurile.

— Scoatem totul de acolo, acum. Este prea devreme să vindem, dar trebuie să le scoatem. Când sună iar?

— Vineri.

— Spune-i să o facă acum.

— Vrea să iasă și el de acolo. Vrea acte.

— Putem să-l aducem la Roma. Nu știu dacă îl vrem aici. Promite-i orice, înțelegi?

— Tablourile alea frig, avertiză Kolnas.

— Du-te înapoi la restaurant, Kolnas. Continuă să-i hrănești pe gratis pe curcani, iar ei îți vor acoperi spatele. Și adu niște profiterol când mai vii pe aici să te plângi.

— E în regulă cu el, îl asigură Grutas pe Milko, după ce Kolnas plecă.

— Sper să fie așa, spuse Milko. Nu vreau să conduc un restaurant.

•

— Dieter! Unde este Dieter?

Ca să o deschidă, Grutas dădu de perete ușa cabinei de pe puntea de jos.

Două tinere femei speriate stăteau pe priciurile lor, fiecare legată cu cătușe de marginea priciului. Dieter, de douăzeci și cinci de ani, o ținea de păr pe una din ele.

— Dacă le umpli mutra de vânătăi și le spargi buzele, rămânem fără bani, spuse Grutas. Iar aceea este a mea acum.

Dieter dădu drumul la părul femeii și căută cheia prin talmeș-balmeșul din buzunarele lui.

— Eva!

Femeia mai în vârstă intră în cabină și se lipi de perete.

— Îngrijește-te de ea, iar Mueller să o ducă mai târziu acasă, spuse Dieter.

•

Grutas și Milko traversară depozitul în drum spre mașină. Mai ales în zona separată printr-o frânghie se aflau colete inscripționate APARATURĂ CASNICĂ. Grutas zări printre aparate un frigider englezesc.

— Milko, știi de ce beau englezii berea caldă? Pentru că au frigidere Lucas. Astea să nu le văd în casa mea. Vreau Kelvinator, Frigidaire, Magnavox, Curtis-Mathis. Vreau numai lucruri din America. Grutas ridică capacul unei pianine verticale și cântă câteva note. Este un pian de doi bani. Nu-l vreau. Kolnas, găsește-mi un Bösendorfer. Cel mai bun. Ia-l de la Paris, Milko… când te ocupi de celelalte lucruri.

Capitolul 47

Știind că el nu va veni până când nu va fi spălat perfect, ea îl așteptă în cameră. Nu o mai invitase acolo, așa că nu-și băgase niciodată nasul peste tot. Se uită la desenele de pe pereți, la ilustrațiile medicale care acopereau jumătate din cameră. Se întinse pe patul lui aflat într-o desăvârșită ordine japoneză. Pe o poliță de deasupra patului era o

pictură înrămată și acoperită cu un văl de mătase. Culcându-se pe o parte, Lady Murasaki ajunse la ea și ridică pânza. Acoperea o superbă imagine a ei, goală în baia de la castel, realizată în peniță și cărbune și colorată cu acuarele. Era semnată cu ștampila „Eternității din opt trăsături de penel” și cu un simbol japonez nu tocmai corect pentru „floare de apă”.

Se uită o vreme la tablou, apoi o acoperi și închise ochii în timp ce în minte îi răsuna un poem de Yosano Akiko:

Printre notele de pe koto
este una misterioasă
un sunet care vine
direct din pieptul meu.

A doua zi, la scurt timp după ivirea zorilor, auzise sunetul pașilor pe trepte. O cheie în broască, apoi Hannibal stătea lângă ea, murdar și obosit, cu o raniță în mână.

Lady Murasaki se ridicase în picioare.

— Hannibal, vreau să-ți ascult inima, spusese. Inima lui Robert a tăcut. Inima ta s-a oprit în visele mele. Se dusese la el și își lipise urechea de pieptul lui. Miroși a fum și a sânge.

— Tu miroși a iasomie și a ceai verde. Miroși a pace.

— Ești rănit?

— Nu.

Fața ei se lipise de tăblițele de identificare pe care Hannibal le avea atârnate la gât. I le scosese din cămașă.

— Ai luat astea de la morți?

— Despre ce morți vorbești?

— Poliția sovietică știe că este vorba de tine. Inspectorul Popil m-a vizitat. Dacă te duci direct la el, o să te ajute.

— Oamenii ăștia nu sunt morți. Ba chiar sunt prea vii.

— Sunt în Franța? Predă-i atunci inspectorului Popil.

— Să-i dau pe mâna poliției franceze? De ce? Scutură din cap. Mâine este duminică, pot să mă bucur de ziua asta?

— Da, e duminică.

— Vino cu mine mâine. Trec să te iau. Vreau să ne uităm împreună la bestie și să-mi spui dacă se teme cumva de poliția franceză.

— Inspectorul Popil…

— Când o să-l vezi pe inspectorul Popil, spune-i că ai corespondență pentru el.

— Unde te speli?

— Dușul de serviciu din laborator, spusese. Cobor chiar acum acolo.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc.

— Atunci să te culci pe urmă, spuse ea. O să vin cu tine mâine. Și în toate zilele care vor urma.

Capitolul 48

Motocicleta lui Hannibal era un BMW cu motor boxer lăsată în urmă de armata germană care se retrăgea. Fusese revopsită în negru, avea ghidonul jos și două locuri. Lady Murasaki stătea în șa în spatele lui, bentița și cizmele dându-i aerul de gangster parizian. Se ținea de Hannibal, mâinile ei înconjurându-i cu delicatețe pieptul.

Plouase peste noapte, iar pavajul era acum curat și uscat, aderent când luau curbele pe drumul spre pădurea Fontainebleau, sclipind printre umbrele lăsate de copacii din pădure, iar aerul era rece, apoi cald când treceau prin poieni.

Poziția pe șaua motocicletei i se păruse exagerată, așa că Hannibal o simțise cum încerca să-l corecteze pe primii kilometri, apoi căpătase și ea gustul, se aplecase și deveniseră una în timp ce goneau prin pădure.

Trecură pe lângă o pajiște cu caprifoi, iar aerul fu suficient de dulce ca să simtă gustul pe buze. Asfalt și

caprifoi.

Café de l’Este se afla pe malul vestic al Senei, la un kilometru de satul Fontainebleau, având în față peisajul plăcut al pomilor aplecați peste apă. Motocicleta tăcu și începu să ticăie pe măsură ce motorul se răcea. În apropierea intrării, pe terasa cafenelei, era o volieră, iar înăuntru erau numai ortolani, ingredientul principal al unei specialități servite. Ordonanțele împotriva consumului de ortolani veneau și treceau. În meniu erau trecuți drept ciocârlii. Ortolanii în general cântau frumos, iar aceștia chiar se bucurau de razele soarelui.

Hannibal și Lady Murasaki făcură o pauză să se uite la ei.

— Atât de mici, atât de frumoși, spuse ea, încă îmbujorată de pe drum.

Hannibal își lipi fruntea de colivie. Păsărelele întoarseră capetele să se uite la el, folosindu-și ba un ochi, ba pe celălalt. Cântecul lor era în dialectul baltic pe care el îl cunoștea din pădurea copilăriei.

— Sunt exact ca noi, spuse el. Simt cum fierb tovarășele lor, dar tot mai doresc să cânte. Vino.

Trei sferturi din mesele de pe terasă erau ocupate, o amestecătură de orășeni și de săteni în straie de duminică, luând prânzul mai devreme. Ospătarul găsi un loc și pentru ei.

La o masă din apropiere, la care erau așezați doar bărbați, se comandaseră numai ortolani. La sosirea păsărelelor fripte, își lăsară privirile în farfuriile lor, se apropiară de ele și se acoperiră cu șervete, să păstreze toată aroma.

Hannibal mirosi vinul aflat la masa lor și stabili că avea miros de dop. Privi fără nicio expresie pe chip cum ei îl băură oricum.

— Vrei o înghețată?

— Perfect.

Hannibal intră în restaurant. Se opri în fața specialităților scrise cu cretă pe tabla neagră în timp ce citi licența

restaurantului, afișată lângă casă.

Pe coridor era o ușă pe care scria *Privé.* Coridorul era gol. Ușa nu era încuiată. Hannibal o deschise și coborî treptele spre subsol. Într-o cutie deschisă pe jumătate se afla o mașină de spălat vase americană. Se aplecă să citească eticheta.

Hercule, un picolo, coborî scările cărând după el un coș cu fețe de masă murdare.

— Ce faceți aici, partea asta nu este pentru clienți.

Hannibal se întoarse și vorbi în engleză.

— *Well, where is it then*? *The door says* privy, *doesn't it*? Am coborât aici și este numai beciul. Closetul, pisoarul, toaleta, unde sunt? Vorbește în engleză. Înțelegi ce înseamnă closet? Spune-mi repede, că de abia mă țin!

— *Privé*, *privé*! și Hercule gesticulă în susul scării. *Toilette*! și, odată ajunși sus, îl îndrumă pe Hannibal în direcția bună.

Se întoarse la masă când sosiră înghețatele.

— Kolnas folosește numele de „Kleber". Așa scrie pe licență. Monsieur Kleber, care locuiește pe Rue Juliana. Ah, privește!

Petras Kolnas sosi pe terasă cu familia îmbrăcată ca pentru biserică.

Toate conversațiile din jurul lui Hannibal se topiră într-un zumzet în timp ce îl privea pe Kolnas și îi apăreau frânturi întunecate din amintire.

Costumul lui Kolnas era din postav de culoarea cernelii și avea o insignă Rotary la rever. Soția și cei doi copii erau drăguți, cu aer de nemți. În soare, părul scurt, roșcat, și favoriții lui Kolnas păreau a fi ai unui porc mistreț. Kolnas merse direct la casă. Îl urcă pe fiul lui pe un scaun de bar.

— Kolnas cel Prosper, spuse Hannibal. Proprietarul de restaurant. Gurmandul. A venit să verifice încasările în drum spre biserică. Ce ordonat este.

Șeful de sală luă registrul de lângă telefon și i-l prezentă lui Kolnas la inspecție.

— Să nu ne uitați în rugăciunile dumneavoastră, domnule, spuse șeful de sală.

Kolnas aprobă printr-o mișcare a capului. Acoperindu-și, cu trupul lui masiv, mișcarea fața de clienți, el lua un Webley de calibrul 0,455 de la betelia pantalonilor și îl puse pe o poliță cu perdea în spatele registrului de casă, apoi își îndreptă vesta. Alese apoi câteva monede strălucitoare din sertar și le șterse cu batista. Una o dădu băiatului cocoțat pe scaunul de bar.

— Asta o dai la biserică, pune-o în buzunar.

Se aplecă și dădu o alta fetiței sale mai mici.

— Pe asta o dai tu, *liebchen.* Nu o băga în gură. Pune-o bine în buzunar!

Câțiva consumatori de la bar îl abordară pe Kolnas și trebui să-i salute. Îi arătă și fiului cum să strângă mâna bărbătește. Fetița începu să alerge nesigură printre mese, adorabilă cu zulufii și boneta ei dantelată, consumatorii zâmbind către ea.

Hannibal luă vișina din vârful înghețatei sale și o ținu la nivelul mesei. Copilul veni să o ia, cu mâna întinsă, cu degetele gata să o apuce. Ochii lui Hannibal străluceau. Pentru o clipă i se văzu limba, apoi începu să-i cânte copilei.

— *Ein Mannlein steht im Walde ganz still und stumm,* știi cântecelul ăsta? Cât timp mâncă vișina, Hannibal îi strecură ceva în buzunar. *Es hat von lauter Purpur ein Mantlein um.*

Deodată, Kolnas fu lângă masă. O luă de acolo pe fiica lui.

— Nu știe cântecul ăsta.

— Dumneavoastră ar trebui să-l cunoașteți, nu-mi păreți a fi francez.

— La fel gândesc și eu, domnule, spuse Kolnas. Bănui că nici dumneavoastră și nici soția nu sunteți francezi de origine. Dar acum cu toții suntem francezi.

Hannibal și Lady Murasaki priviră cum Kolnas își înghesuie familia într-un Citroën Traction Avant.

— Adorabili copii, spuse ea. Superbă fetiță.

— Da, fu de acord Hannibal. Poartă brățara lui Mischa.

•

Deasupra altarului Bisericii Mântuirii se află o ciudată reprezentare a lui Isus pe cruce, extrem de sângeroasă, jefuită prin secolul al XVII-lea de prin Sicilia. Sub Cristul atârnat, preotul ridică cupa cu împărtășania.

— Beți, spuse, acesta este sângele meu, care pentru mulți se varsă pentru iertarea păcatelor. Ridică hostia. Acesta este trupul meu, care se frânge pentru voi.

Kolnas, ducându-și copiii în brațe, primi hostia în gură, apoi se întoarse lângă soția sa. După ce statură cu toții la coadă, începu să circule tava pentru colectă. Kolnas îi șopti fiului său. Copilul scoase moneda din buzunar și o puse pe tavă. Kolnas șopti fiicei sale, care, uneori, șovăia să pună pomana.

— Katerina…

Fetița simți ce avea în buzunar și puse pe tavă o tăbliță de identificare cu numele *Petras Kolnas.* Kolnas nu o zări până când diaconul nu o luă de pe tavă ca să i-o înapoieze, așteptând de la el zâmbitor să înlocuiască tăblița de identificare cu o monedă.

Capitolul 49

Pe terasa lui Lady Murasaki se afla un vișin cu crengile plecate deasupra mesei, crengile lui cele mai joase ciufulind părul lui Hannibal așa cum stătea în fața ei. Deasupra umărului ei, Sacré Coeur plutea pe cerul nopții ca și cum ar fi fost o picătură scursă din lună.

Ea cânta la lungul și elegantul koto *Marea în primăvară,* de Miyagi Michio. Părul îi era despletit, iar lumina lămpii îi încălzea pielea. În timp ce cânta, se uita la Hannibal fără să clipească.

Era dificil să-i citești gândurile, o calitate pe care Hannibal o aprecia de cele mai multe ori. În timp, învățase

cum să rezolve asta, nu cu prudență, ci cu grijă.

Muzica se stinse treptat. Ultima notă răsună lung. Un greiere *suzumushi* răspunse din cușca lui sunetelor scoase de koto. Ea puse o felie de castravete între bare și greierele o trase înăuntru. Părea să privească prin Hannibal, la un munte îndepărtat, apoi el simți cum se pogoară asupra lui întreaga ei atenție în timp ce-i vorbea pe un ton familiar.

— Văd cum tu și greierele cântați la unison cu inima mea.

— Inima mea speră când te vede, cine o fi învățat-o să cânte?

— Dă-l pe mâna inspectorului Popil. Pe Kolnas ca și pe ceilalți.

Hannibal termină de băut sake-ul și puse paharul jos.

— E vorba de copiii lui Kolnas, nu? Din cauza copiilor îți faci griji.

— Din cauza ta îmi fac griji, Hannibal. Te-ai cufundat în întuneric.

— Nu cufundat. Când nu puteam să vorbesc, nu eram cufundat în tăcere, tăcerea mă capturase.

— Ieșit din tăcere, ai venit la mine și ai vorbit cu mine. Te cunosc, Hannibal, nu-i un lucru ușor. Ești atras spre limanuri întunecate, dar ești atras și de mine.

— Pe tărâmul viselor.

Lăuta scoase un sunet când fu așezată jos. Întinse mâna către el. El se sculă în picioare, cu crengile vișinului în jurul gâtului, apoi ea îl conduse către baie. Apa era fierbinte. Lumânările ardeau în jurul apei. Îl invită să se așeze pe un tatami. Stăteau îngenuncheați, unul în fața celuilalt, cu fețele la o palmă distanță.

— Hannibal, vino cu mine în Japonia. Ai putea să practici medicina în casa de la țară a tatălui meu. Sunt multe de făcut. O să fim acolo împreună. Se apropie de el. Îl sărută pe frunte. În Hiroshima, mlădițele verzi își croiesc drum către lumină prin cenușă. Îi atinse fața. Dacă ai fi pământul uscat de secetă, aș fi o ploaie caldă.

Lady Murasaki luă o portocală din bolul de lângă cadă. Își înfipse unghiile în ea, apoi atinse cu mâinile ei parfumate buzele lui Hannibal.

— O atingere reală este mai bună decât tărâmul viselor.

Stinse lumânarea de lângă ei cu paharul de sake, lăsând paharul să acopere lumânarea, ținând mâna pe lumânare mai mult decât ar fi fost nevoie.

Împinse cu degetele portocala până când se rostogoli peste dale în cada îngropată. Îl cuprinse cu mâinile pe Hannibal și îl sărută pe gură, un început de sărut, în grabă.

Cu fruntea lipită de buzele lui, începu să-și descheie cămașa. El o ținu la lungimea brațului și îi privi fața atrăgătoare, strălucirea. Erau aproape și erau departe unul de celălalt, așa cu este o lampă pusă între două oglinzi.

Hainele ei căzură. Ochii, sânii, lumina de pe buzele ei, simetria simetriei, respirația ei accelerată.

— Hannibal, promite-mi!

O trase către el, o strânse în brațe, închizând ochii. Buzele ei, suflul respirației ei pe ceafa lui, pe scobitura gâtului, *pe claviculă. Balanța Arhanghelului Mihail.*

Vedea portocala săltând în apă. Pentru o clipă, fu tigva căprioarei în cazanul de baie, săltând în ritmul inimii sale, ca și cum ar fi încercat cu disperare să evadeze din moarte. Condamnații în lanțuri care urcau deasupra diafragmei pentru a ajunge la claviculă, la sternohioid, omohioid, tirohioid/jugulară, Amin.

Acum era momentul și ea știa.

— Hannibal, promite-mi!

Trecu o secundă, apoi el răspunse:

— I-am promis deja lui Mischa.

Ea rămase lângă cadă până când auzi ușa închizându-se. Își puse un halat și legă cu grijă cordonul. Luă lumânările din baie și le așeză în fața altarului. Străluceau pe chipurile morților, pe armura care supraveghea totul în jur, iar pe masca lui Date Masamune zări apropierea morții.

Capitolul 50

Doctorul își puse pe un umeraș halatul de laborator și își încheie nasturele de la gât cu degetele lui grăsuțe, rozalii. Rozalii îi erau și obrajii, iar hainele lui rămâneau apretate întreaga zi. Un fel de veselie nesănătoasă îl urmărise peste zi. Câțiva studenți mai rămăseseră în laborator, curățându-și mesele de disecție.

— Hannibal, mâine, în aulă, o să am nevoie de un subiect cu toracele deschis, cu coastele evidențiate și principalele vase pulmonare injectate, ca și principalele artere cardiace. Din culoarea pielii, bănui că numărul optzeci și opt a murit în urma unei ocluzii coronariene. Ar fi interesant de văzut, spuse el voios. Colorează cu galben latura anterioară descendentă. Dacă există un blocaj, injectează din ambele părți. Îți las instrucțiunile. Este mult de muncă. Dacă dorești, pot să-i spun lui Gravey să stea și să te ajute.

— Lucrez singur, profesore Dumas.

— Așa mă gândeam și eu. Vești bune, Albin Michel ne-a trimis primele gravuri. Le putem vedea mâine! Nu mai am niciun pic de răbdare.

Cu săptămâni în urmă, Hannibal predase desenele sale editorului din Rue Huyghens. Vederea numelui străzii îi amintise de domnul Jakov și de *Tratatul despre lumină* al lui Christiaan Huyghens. O oră după aceea stătuse în Grădină Luxembourg, privind corăbiile de jucărie pe helești, determinând mental o furtună pe jumătate din suprafața acoperită cu flori. Desenele din noua carte de anatomie vor fi semnate Lecter-Jakov.

Ultimul student ieși din laborator. Clădirea era acum pustie și întunecată, cu excepția luminii strălucitoare la care lucra Hannibal în laboratorul de anatomie. După ce opri fierăstrăul electric, singurele zgomote mai erau geamătul vântului în coșul de aerisire, clinchetul

instrumentelor și bolborositul retortelor unde erau încălzite substanțele colorate de injectat.

Hannibal cântări subiectul, un om de vârstă medie, îndesat, acoperit, cu excepția toracelui deschis, cu coastele ridicate precum cele ale unei corăbii. Acolo erau zonele pe care doctorul Dumas dorea să le prezinte în timpul cursului, urmând să facă singur ultimele incizii și expunerea unui plămân. Pentru ilustrațiile lui, Hannibal avea nevoie de imaginea posterioară a plămânului, scos din cadavru. Porni pe coridor, către Muzeul de Anatomie, pentru a se documenta, aprinzând luminile pe măsură ce înainta.

•

Zigmas Milko, stând într-un camion, vizavi, putea să vadă prin ferestrele înalte ale facultății de medicină și să-l urmărească pe Hannibal cum înaintează pe coridor. Milko avea o rangă în mâneca hainei și un pistol cu amortizor în buzunar.

Se uită bine în jur când Hannibal aprinse luminile din muzeu. Buzunarele halatului de laborator purtat de Hannibal erau plate, nu părea să fie înarmat. Ieși din muzeu ducând un recipient, iar luminile se stinseră treptat pe măsură ce se întorcea în laboratorul de anatomie. Acum numai laboratorul mai era luminat, geamul mat și cerul strălucind de stele.

Milko nu se gândi că ar fi nevoie de mai multă pândă, dar, pentru orice eventualitate, se decise să fumeze o țigară mai întâi – numai să-i mai fi lăsat una omul de legătură de la ambasadă, înainte să o șteargă. Părea că șmecherul ăla nenorocit nu văzuse în viața lui o țigară bună. O fi luat cu el întregul pachet? La naiba, cel puțin cincisprezece țigări mai erau în pachetul de Lucky Strike. Să termine treaba, va găsi el țigarete americane la un bar de mahala. Pe Grutas îl prindea dimineața atunci când se desfășura în fața fetelor din bar, cu amortizorul pistolului în buzunarul de la pantaloni, privindu-le drept în față când se lipea de ele, ca să-l simtă.

Băiatul ăsta îl omorâse pe Dortlich. Milko își aminti că Dortlich, cu o rangă în mânecă, își scosese singur un dinte când încercase să-și aprindă o țigară. „*Scheisskopf,* ar fi trebuit să vii cu noi”, îi spuse lui Dortlich, oriunde ar fi fost acesta, probabil în iad.

Milko, ducând după el o scară de sfoară într-o găleată, drept acoperire, traversă strada și intră în magazia grădinarului de lângă facultatea de medicină. Puse piciorul pe prima treaptă și bombăni: „Tu-i ferma”. Era mantra lui atunci când fugea de acasă după miezul nopții.

Hannibal termină injecțiile cu albastru, în vene, apoi schiță cu creioane colorate, pe o planșetă de desen de lângă cadavru, munca lui, uitându-se și la plămânul păstrat în alcoolul din recipient. Câteva hârtii de pe planșetă fluturară ușor, apoi se așezară la loc. Hannibal ridică privirea de la munca lui, se uită în lungul culoarului, în direcția aerisirii, apoi termină de colorat vena.

Milko închise în urma lui fereastra Muzeului de Anatomie, își scoase ghetele și, în ciorapi, trecu printre vitrinele din sticlă, pe lângă exponatele cu sistemul digestiv, apoi se opri în fața unor picioare enorme, aflate într-un recipient. Era suficientă lumină ca să meargă. Nu dorea să-l împuște aici și să facă mizerie peste tot. Își ridică gulerul. Încetul cu încetul scoase capul pe coridor, uitându-se cu coada ochiului, cu urechea încă ascunsă.

Deasupra planșetei de desen, nările lui Hannibal fremătară, iar lumina la care lucra se reflectă roșie în ochii lui.

Privind în lungul coridorului și prin ușa laboratorului, Milko putu vedea spatele lui Hannibal, așa cum lucra deasupra cadavrului, injectând trasorii colorați cu o seringă mare. Era puțin prea departe ca să tragă, deoarece amortizorul bloca sistemul de ochire al pistolului. Dar nici nu dorea să-l alerteze și să fie nevoit să-l alerge prin tot locul, dând lucrurile peste cap. Dumnezeu știe ce putea să cadă pe tine din toate vasele alea.

Milko își reglă bătăile inimii, așa cum făcea mereu înainte să ucidă.

Hannibal ieși din raza vederii lui și Milko nu-i mai văzu decât mâna continuând să deseneze pe planșetă, desenând, desenând, ștergând ceva.

Brusc, Hannibal puse jos creionul, veni pe coridor și aprinse lumina. Milko se retrase în muzeu, apoi lumina se stinse iar. Milko apăru de după tocul ușii. Hannibal lucra deasupra cadavrului acoperit.

Milko auzi fierăstrăul pentru autopsie. Când se uită iar, Hannibal era din nou în afara razei vederii. „Desenează iar. Să-l ia naiba. Mergi acolo și împușcă-l. Spune-i să-l salute pe Dortlich când o ajunge în iad.” Pășind pe coridor, în șosete, fără să facă zgomot pe podeaua din piatră, supraveghind mâna care desena pe planșetă, Milko ridică pistolul și păși prin cadrul ușii, văzu mâna și mâneca, halatul de laborator pus pe un scaun – „Unde o fi restul?” –, iar Hannibal sări în spatele lui Milko și înfipse seringa plină cu alcool în gâtul lui, prinzându-l când picioarele acestuia cedară și își dădea ochii peste cap, ca să-l așeze încet pe podea.

Să facă lucrurile în ordine. Hannibal puse mâna cadavrului la loc și o fixă cu câteva copci în piele.

— Scuze, îi spuse. O să includ mulțumiri pentru asta în notă.

•

Arsuri, tuse, iar acum fața înghețată în timp ce Milko își revenea, camera dansându-i în fața ochilor, apoi oprindu-se. Începu să-și lingă buzele și să scuipe. Apa curgându-i pe față.

Hannibal puse ulciorul cu apă rece pe marginea tancului cu cadavre și se așeză, gata de discuție. Milko purta harnașamentul de la scripetele pentru cadavre. Fusese cufundat până la gât în formalină. Ceilalți ocupanți roiau în jurul lui, privindu-l cu ochii tulburi prin soluția pentru

îmbălsămare, iar el încerca să le îndepărteze mâinile zbârcite.

Hannibal cercetă portofelul lui Milko. Luă din buzunarul său o tăbliță de identificare și o puse lângă cartea de identitate a lui Milko, pe marginea bazinului.

— Zigmas Milko. Bună seara.

Milko tuși și gâfâi.

— Am discutat despre asta. Ți-am adus bani. Să facem o înțelegere. Dorim să ai acești bani. I-am adus cu mine. Lasă-mă să ți-i dau.

— Sună ca un plan venit de sus. Ai omorât mulți oameni, Milko. Mult mai mulți decât sunt aici. Îi simți în bazin? La picioare, ai un copil scos dintr-un incendiu. Mai bătrân decât sora mea și în parte copt.

— Nu înțeleg ce vrei.

Hannibal își puse o mânușa de cauciuc.

— Să aud ce ai de spus despre faptul că ai mâncat-o pe sora mea.

— Nu am făcut-o!

Hannibal îl cufundă pe Milko în fluidul de îmbălsămare. După câteva secunde lungi, prinse lanțul scripetelui și îl trase afară, îi stropi fața cu apă, spălându-l la ochi.

— Să nu mai spui asta, spuse Hannibal.

— Ne-am simțit rău, foarte rău, șopti Milko imediat ce putu vorbi. Ne înghețau mâinile și ne degerau picioarele. Orice am făcut, am făcut ca să supraviețuim. Grutas era repezit, ea niciodată… pe tine te-am ținut în viață, noi…

— Unde este Grutas?

— Dacă îți spun, mă lași să te duc la bani? Sunt mulți, dolari. Sunt foarte mulți bani acolo, putem să-i șantajăm cu ce știm, cu dovezile tale.

— Unde este Grentz?

— Canada.

— Corect. Primul adevăr. Unde este Grutas?

— Are o casă în apropiere de Milly-le-Forêt.

— Ce nume folosește acum?

— Numele firmei cu care a intrat în afaceri este Satrug.

— Mi-a vândut tablourile?

— Unul, mai demult, ca să cumpere un lot de morfină. Nu-l putem lua înapoi.

— Ai încercat mâncarea de la restaurantul lui Kolnas? Înghețata nu-i rea.

— Am banii în camion.

— Ultimele cuvinte? Ceva la despărțire?

Milko deschise gura să vorbească, dar Hannibal trânti cu zgomot capacul greu. Mai puțin de trei centimetri de aer rămâneau între capac și suprafața lichidului de îmbălsămare. Părăsi încăperea în timp ce Milko se zbătea ca un homar în oală. Închise ușa în urma lui, puse sigiliul.

•

Inspectorul Popil stătea în spatele biroului, privind desenul.

Hannibal întinse mâna după întrerupător și ventilatorul cel mare porni cu un zăngănit.

Popil căută cu privirea ventilatorul, sursa zgomotului. Hannibal nu știa ce altceva mai auzise. Arma lui Milko se afla între picioarele cadavrului, acoperită de cearșaf.

— Inspectore Popil, spuse Hannibal luând o seringă cu colorant și injectând cadavrul. Te rog să mă scuzi o clipă, trebuie să fac asta înainte să devină din nou rigid.

— L-ai ucis pe Dortlich în pădurea familiei.

Expresia de pe fața lui Hannibal nu se schimbă. Rupse vârful acului de la seringă.

— Fața i-a fost mâncată, afirmă Popil.

— I-aș bănui pe corbi. Pădurile alea sunt pline de așa ceva. Furau și mâncarea câinilor de cum se întorceau aceștia cu spatele.

— Corbii nu fac frigărui.

— I-ai spus asta lui Lady Murasaki?

— Nu. Canibalismul a fost întâlnit pe Frontul de Răsărit, și nu numai o dată, pe când erai copil. Popil îi întoarse spatele lui Hannibal, supraveghindu-l în ușa de sticlă a unui

dulap. Dar tu știi asta, nu-i așa? Ai fost acolo. Și ai mai fost în Lituania acum patru zile. Ai plecat cu o viză în regulă, dar te-ai întors pe altă cale. Cum? Popil nu mai așteptă răspunsul. Îți spun eu cum, ai cumpărat acte false de la un nemernic din Fresnes, iar asta este o infracțiune.

În încăperea cu tancul, scripetele se ridică ușor și degetele lui Milko apărură sub capac. Își lipi buzele de metal sugând aerul din cei câțiva centimetri, un val îl înecă, apoi își apropie iar capul de crăpătura capacului și trase o gură serioasă de aer.

În laboratorul de anatomie, privind spatele lui Popil, Hannibal puse ceva sub plămânul cadavrului, provocând un gâlgâit și un gâfâit mulțumitor.

— Scuze, spuse. Mai fac asta.

Aprinse un bec Bunsen sub o retortă ca să sporească și zgomotul bulelor.

— În desenul ăsta nu este fața subiectului. Este fața lui Vladis Grutas. Ca și în cele de acasă. L-ai ucis și pe Grutas?

— În niciun caz.

— L-ai găsit?

— Dacă îl voi găsi, ai cuvântul meu că o să ți-l predau.

— Nu mă prosti! Știi că a tăiat capul rabinului din Kaunas? Că a împușcat copii de țigani în pădure? Că a scăpat de la Nürnberg când un martor s-a trezit cu acid pe gât? Din când în când îi prind urma, dar dispare. Dacă află că-l vânezi, te va ucide. El ți-a ucis familia?

— Mi-a ucis sora și a mâncat-o.

— Ai văzut asta?

— Da.

— Poți să depui mărturie?

— Desigur.

Popil se uită lung la Hannibal.

— Hannibal, dacă îl ucizi în Franța, o să-ți văd căpățâna într-un coș. Lady Murasaki va fi deportată. O iubești pe Lady Murasaki?

— Da. Tu?

— Există fotografii de-ale lui în arhivele de la Nürnberg. Dacă sovieticii le pun în circulație, dacă îl găsesc, Siguranța va avea pe cineva să dea la schimb. Dacă pun mâna pe el, am nevoie de mărturia ta. Mai există și alte dovezi?

— Urme de dinți pe oase.

— Dacă mâine nu te prezinți în biroul meu, pun să fii arestat.

— Noapte bună, inspectore.

În tanc, mâinile bătătorite, de țăran, ale lui Milko, căzură în lichid, undele îl acoperiră, iar el își rosti ultimele cuvinte unei fețe zbârcite: „Tu-i ferma…”

•

Noaptea, în laboratorul de anatomie, Hannibal lucrând singur. Era aproape gata cu schițele, lucrând lângă cadavru. Pe masă era o mănușă de cauciuc umflată, plină cu un fluid și legată la gură. Mănușa era suspendată deasupra unui pahar cu pudră. Un cronometru ticăia lângă ea.

Hannibal acoperi desenul cu o foaie de calc. Acoperi cadavrul și îl duse în aulă. Din Muzeul de Anatomie aduse ghetele lui Milko și le puse lângă hainele acestuia pe o brancardă de lângă incinerator, cu tot cu conținutul buzunarelor: un pumnal, cheile și portofelul. Portofelul era plin cu bani și conținea un prezervativ rupt pe care Milko îl folosea pentru a păcăli femeile în semiîntuneric. Hannibal scoase banii. Deschise incineratorul. Căpățâna lui Milko se vedea în flăcări. Arăta ca un pilot de bombardier cuprins de flăcări. Hannibal aruncă și ghetele, iar una din ele lovi capul și îl rostogoli în afara razei vederii.

Capitolul 51

Un camion din stocurile armatei, cu prelată nouă, era parcat vizavi de laboratorul de anatomie, blocând jumătate din stradă. În mod surprinzător, nu era niciun tichet de

amendă pus la parbriz. Hannibal încercă cheia lui Milko la ușa șoferului. Se deschise. Un plic de hârtie era pus pe parasolarul din partea șoferului. Îl cercetă în grabă.

O rampă din carcasa camionului îi permise să-și urce motocicleta sub prelată. Conduse camionul la Porte de Montempoivre, în apropiere de Bois de Vincennes, și puse camionul într-o parcare aflată în apropierea căii ferate. Încuie numerele de înmatriculare în cabină, sub banchetă.

•

Hannibal Lecter stătea călare pe motocicletă într-o livadă din vârful dealului, mâncând șuncă și câteva smochine africane foarte gustoase, descoperite în piața din Rue de Buci. Putea să vadă cum drumul cobora dealul și, la jumătate de kilometru mai departe, intrarea în casa lui Vladis Grutas.

Livada era plină de albine și mai multe bâzâiseră în jurul smochinelor până le acoperise cu un șervet. Garcia Lorca, care se bucura din nou de succes la Paris, spunea că inima este ca o livadă. Hannibal se gândea la imaginea asta și se gândea, ca orice tânăr, la formele piersicilor și perelor, când camionul unui zidar trecu pe lângă el și se opri la poarta lui Grutas.

Hannibal ridică binoclul militar al tatălui său.

Casa lui Vladis Grutas era un conac în stil Bauhaus, ridicat în 1938 pe terenul unei ferme, având vederea către râul Essonne. Fusese părăsită în anii de război și, fără streșini, apa se infiltrase în șiroaie cenușii pe pereții albi. Întreaga fațadă principală și una din cele laterale fuseseră revopsite într-un alb strălucitor, iar pe celelalte erau înălțate schelele. În timpul Ocupației, servise germanilor drept sediu de stat-major, iar ei o protejaseră suplimentar.

Cubul din sticlă și beton fusese înconjurat cu un gard de sârmă. Intrarea era supravegheată dintr-o gheretă care arăta ca o cazemată. Vizorul gheretei fusese acum mascat cu un ghiveci cu flori. Prin fereastră, o mitralieră putea acoperi drumul, spulberând totul până departe.

Doi bărbați ieșiră din gheretă, unul blond, celălalt brunet și acoperit de tatuaje. Foloseau o oglindă cu un mâner lung pentru a vedea ce-i sub camion. Zidarii fură nevoiți să coboare și să-și arate actele. Au urmat strângeri de mână și bătăi pe umeri. Paznicii lăsară camionul să intre.

Hannibal merse cu motocicleta până la un pâlc de copaci și o ascunse în tufișuri. Făcu praf aprinderea cu un fir de sârmă bine ascuns și puse un bilet pe șa, în care spunea că e plecat după piese de schimb. Merse o jumătate de oră pe drumul de coastă, apoi făcu autostopul până la Paris.

•

Rampa de încărcare de la Gabrielle Instrument Co. se află pe Rue de Paradis, între un negustor de corpuri de iluminat și un atelier de reparat cristale. În ultima lor sarcină pe ziua în curs, oamenii încărcau un Bösendorfer în camionul lui Milko, împreună cu un scaun ambalat separat. Hannibal semnă factura Zigmas Milko, rostind numele încetișor în timp ce scria.

Camioanele companiei de aparatură de măsură soseau și ele la sfârșitul zilei. Hannibal așteptă până când o șoferiță coborî dintr-un camion. Nu arăta rău în salopetă și avea mersul nervos al franțuzoaicelor. Ea intră în clădire și reapăru peste câteva minute în niște pantaloni largi și o bluză, ducându-și salopeta sub braț. O puse pe aceasta în portbagajul unei biciclete cu motor. Simți privirea lui Hannibal asupra ei și își întoarse fața de fetiță către el. Ea își alese o țigară din pachet, el o aprinse.

— *Merci,* domnule… Zippo.

Femeia era o franțuzoaică de viață, animată, care-și rotea tot timpul ochii în cap și fuma cu gesturi exagerate.

Colegii care încărcau camionul se apropiară sa audă conversația, dar nu-i auziră decât râsetul. În timp ce vorbeau, ea se uită la Hannibal și, treptat, cochetăria se potoli. Părea fascinată de el, aproape hipnotizată. Porniră împreună în lungul străzii, spre un bar.

•

Mueller era de serviciu la poartă împreună cu un german, Gassmann, care tocmai își încheiase contractul cu Legiunea Străină. Mueller încerca să-i vândă un tatuaj când apăru pe drum camionul lui Milko.

— Uite minune, Milko se întoarce de la Paris, spuse Mueller.

Gassmann avea vederea mai bună.

— Ăsta nu-i Milko.

Ieșiră afară.

— Unde-i Milko? o întrebă Mueller pe femeia de la volan.

— De unde să știu eu? Mi-a plătit să vă aduc pianul ăsta. Spunea că va fi plecat câteva zile. Musculoșilor, dați-mi jos motoreta din spate.

— Cine te-a plătit?

— Domnul Zippo.

— Vrei să spui Milko.

— Corect, Milko.

O mașină de aprovizionare se opri în spatele camionului de cinci tone și așteptă, în timp ce șoferul bătea darabana pe volan.

Gassmann ridică prelata camionului. Văzu cutia unui pian și încă un colet mai mic pe care scria: PENTRU PIVNIȚA DE VINURI – PASTRAȚI LA LOC RECE. Motoreta era legată de aripa camionului. Camionul avea și o rampă mobilă, dar îi era mai ușor să o ia pe sus.

Mueller sosi să-l ajute pe Gassmann cu motoreta. Se uită la femeie.

— Bei ceva?

— Nu aici, spuse ea, încălecând pe motoretă.

— Motoreta aia parcă scoate vânturi, strigă Mueller după ea, în timp ce se îndepărta.

— O să o cucerești sigur cu așa cuvinte drăguțe, spuse celălalt neamț.

•

Acordorul de piane era un bărbat scheletic, cu dinții rari și un rictus pe față așa cum avea Lawrence Welk. Când

termină de acordat Bösendorfer-ul negru, se schimbă în costumul lui alb, demodat, și cântă la el în timp ce soseau oaspeții lui Grutas. Sunetul pianului părea fragil așa cum stătea pe podeaua de gresie și era înconjurat de suprafețele vitrate mari ale clădirii. Rafturile de sticlă și oțel ale unei biblioteci din apropierea pianului bâzâiau la si bemol până când mută cărțile, apoi bâzâiră la si. Cât timp făcuse acordajul, folosise un scaun de bucătărie, dar nu dori să stea pe el atunci când cântă.

— Unde să stau? Unde este scaunul pianului? întrebă el o servitoare, care îl întrebă pe Mueller.

Mueller îi găsi un scaun de înălțimea potrivită, dar care avea brațe.

— O să cânt cu coatele pe sus, spuse acordorul.

— Taci și cântă muzică americană, îl repezi Mueller. Muzică pentru cocktail vrea, solo.

La bufet se aflau treizeci de oaspeți, epave ale războiului. Ivanov, de la ambasada sovietică era și el acolo, mult prea bine îmbrăcat pentru un funcționar al statului. Vorbea cu un sergent american care ținea contabilitatea la depozitul armatei americane în Neuilly. Sergentul purta un mufti, un fel de robă într-o culoare ce-i scotea în evidență tumoarea în formă de păianjen de pe nas. Iar episcopul din Versailles era însoțit de un acolit care-și rodea unghiile.

În lumina neiertătoare, costumul negru al episcopului strălucea verzui, observă Grutas când îi sărută inelul. Vorbiră câteva clipe despre cunoștințele comune din Argentina. Mulți dintre musafiri păreau veniți direct de la Vichy.

Pianistul zâmbi scheletic publicului și începu să aproximeze câteva melodii ale lui Cole Porter. Nu prea știa engleza și de multe ori era obligat să improvizeze.

— *Night and day, you are the sun. Only you beneese the moon, you are the one.*

•

Subsolul era cufundat în întuneric. Un singur bec lumina lângă scări. Se auzea încet muzica de sus.

Un perete al beciului era acoperit de un stelaj cu vinuri. În apropiere erau mai multe colete, unele deschise, cu talașul ieșit pe afară. O chiuvetă din inox zăcea pe jos lângă un tonomat cu fise Rock-Ola Luxury Light-Up, cu ultimele noutăți. Lângă peretele cu vinuri era coletul pe care scria PENTRU PIVNIȚA DE VINURI – PĂSTRAȚI LA LOC RECE. Din el se auzea un scârțâit ușor.

•

Pianistul cântă ceva mai tare ca să acopere câteva versuri de care nu era sigur.

— *Wheter me or you depart, no matter darling I'm apart, I think of you Night and Dayyy…*

Grutas trecea printre musafiri, strângându-le mâinile. Cu o mișcare delicată a capului îl invită pe Ivanov în bibliotecă. Totul era extrem de modem, o masă cu picioare metalice și blat de sticlă și o sculptură după Picasso, de Anthony Quinn, intitulată *Logic Is a Woman's Behind.* Ivanov evaluă sculptura.

— Îți place? întrebă Grutas.

— Tatăl meu era curator la Sankt Petersburg, pe când mai exista Sankt Petersburg.

— Poți să o atingi, dacă vrei, spuse Grutas.

— Mulțumesc. Aparatura pentru Moscova?

— Șase frigidere sunt în tren spre Helsinki. Kelvinator. Tu ce ai pentru mine? întrebă Grutas neputând să se abțină să pocnească din degete.

Din cauza pocniturii, Ivanov îl făcu pe Grutas să aștepte cât timp studie bucile din piatră.

— La ambasadă nu există niciun dosar al băiatului, spuse el într-un târziu. A făcut rost de viză pentru Lituania propunând să scrie un articol pentru *L'Humanité.* Se presupunea că va fi despre cât de bună este colectivizarea după ce fermele familiei au fost naționalizate și cât de

încântați sunt țăranii să se mute la oraș și să lucreze la uzina de apă. Un aristocrat care susținea revoluția.

Grutas râse zgomotos.

Ivanov puse o fotografie pe birou și o împinse spre Grutas. Lady Murasaki și Hannibal în fața clădirii în care se afla locuința ei.

— Când a fost făcută?

— Ieri-dimineață. Milko era împreună cu omul meu când a fost făcută. Tânărul Lecter este student, muncește mult noaptea, doarme undeva în clădirea facultății de medicină. Omul meu i-a arătat totul lui Milko – altceva nu vreau să știu.

— Când l-ai văzut ultima dată pe Milko?

Ivanov îl privi pătrunzător.

— Ieri. Ceva rău?

Grutas ridică din umeri.

— Poate că nu. Cine este femeia?

— Mama vitregă, sau ceva de genul ăsta. E frumoasă, spuse Ivanov atingând bucile din piatră.

— Are un fund ca ăsta?

— Nu cred.

— Poliția franceză își face și ea veacul pe acolo?

— Un inspector, Popil.

Grutas strânse din buze și, pentru o clipă, păru să uite de prezența lui Ivanov.

•

Mueller și Gassmann se uitau la mulțime. Luau paltoanele și aveau grijă ca nimeni să nu fure nimic. În garderobă, Mueller îl trase pe Gassmann de papion, întinzând elasticul, apoi îi dădu drumul la loc.

— Ai putea să-l folosești drept elice și să zbori ca un elf? întrebă Mueller.

— Mai trage tu o dată și o să descoperi că ești pe drumul către iad, îl avertiză Gassmann. Uită-te la tine. Cămașa mototolită. Nu ai făcut niciodată armata?

Fură nevoiți să-l ajute să descarce pe omul de la firma de catering. Ducând în subsol o masă de banchet demontată, nu văzură cum era mascată sub scară o mănușă de cauciuc, umflată, suspendată deasupra unei farfurii cu o pulbere, cu o capsă care ducea la un recipient metalic de trei kile. Reacțiile chimice sunt mai lente când temperatura coboară. În subsolul lui Grutas, erau cu cinci grade mai puțin decât în laboratorul facultății de medicină.

Capitolul 52

Servitoarea întindea pe pat pijamaua de mătase a lui Grutas când el o strigă să-i mai aducă prosoape.

Nu-i făcea nicio plăcere să-i ducă prosoape lui Grutas, în baie, dar era mereu obligată să o facă. Trebuia să meargă acolo, dar nu trebuia și să privească. Baia lui Grutas era toată în faianță albă și oțel inox, cu o cadă mare în mijloc, iar boilerul se afla într-o încăpere separată, de acolo ieșind țeava care intra în cabina dușului.

Grutas zăcea în cadă. Prizoniera pe care o adusese de pe vas îi rădea pieptul cu un aparat de ras de închisoare, cu lama blocată cu o cheie. Jumătate din fața ei era tumefiată. Servitoarea nu dorea să-i întâlnească privirea.

Ca într-o cameră destinată spălării creierului, baia era în întregime albă și suficient de mare cât să încapă patru oameni deodată. Acustica ei ciudată amplifica toate sunetele. Hannibal putea să audă scârțâitul părului lui între cap și faianță așa cum stătea lipit de podeaua albă a cabinei dușului. Acoperit cu câteva prosoape albe era aproape invizibil din camera de baie prin geamul mat al ușii. Sub prosoape, își putea auzi propria respirație. Ca atunci când fusese înfășurat în carpetă împreună cu Mischa. Doar că, în locul respirației ei calde, simțea mirosul pistolului, al uleiului special de armă și al pulberii cartușelor.

Putea să audă glasul lui Grutas, dar nu-i zărise fața decât prin geam. Tonalitatea vocii nu se schimbase – melancolia care precede furtunile.

— Încălzește-mi halatul flaușat, îi ordonă Grutas servitoarei. Pe urmă aș vrea o baie de aburi. Să dai drumul.

Ea intră în camera boilerului și deschise robinetul. În încăperea albă, singurele lucruri colorate erau ramele roșii ale termometrului și ale manometrului. Păreau să fie instrumente de pe un vapor, așa cum aveau cifrele inscripționate mai mari, ca să poată fi văzute prin aburi. Acul manometrului se îndrepta deja către zona roșie.

Grutas stătea cu mâna sub cap. Sub braț, avea tatuat însemnul naziștilor din SS. Brusc, își încordă mușchii și stropi în jur.

— Bum! Donnerwetter! și râse când prizoniera lui sări în laturi. Nu, nu te mai lovesc. Îmi place cum arăți acum. O să-ți repar dintele cu o proteză pe care poți să o ții într-un pahar, în spatele patului, să nu stea în drum.

Hannibal ieși prin ușa de sticlă într-un nor de aburi, cu arma îndreptată către inima lui Grutas. În cealaltă mână avea o sticlă cu alcool.

Pielea lui Grutas scârțâi când se ridică în cadă, iar femeia se feri de el înainte să realizeze că Hannibal era în spatele ei.

— Mă bucur că ești aici, spuse Grutas. Se uită la sticlă, sperând că Hannibal este beat. Mereu am simțit că-ți datorez ceva.

— Am discutat asta cu Milko.

— Și?

— A propus o soluție.

— Banii, desigur! I-am trimis prin el, iar el ți i-a dat ție? Foarte bine!

Hannibal i se adresă femeii, fără să o privească.

— Udă-ți prosopul în cadă. Du-te în colț, stai jos, și acoperă-ți fața cu el. Hai! Udă-l în cadă.

Femeia înmuie prosopul și se duse în colțul camerei cu el.

— Ucide-l, șuieră ea.

— Atât de mult mi-am dorit să-ți revăd mutra, spuse Hannibal. Mutra ta am pus-o pe toți cei pe care am lucrat. Credeam că ești mai solid.

Servitoarea intră în cameră cu halatul. Prin ușa deschisă a băii putu să vadă amortizorul pistolului. Se retrase din cameră, papucii ei nescoțând niciun sunet pe covoraș.

Grutas se uita și el la armă. Era pistolul lui Milko. Avea o culată adaptată pentru amortizor. Dacă tânărul Lecter nu era obișnuit cu arma, era limitat la un singur foc. Pe urmă avea să se chinuie cu ea.

— Ai văzut ce lucruri am în casă, Hannibal? Chilipiruri din timpul războiului! Ești obișnuit cu lucrurile frumoase și poți să le ai. Suntem la fel! Noi suntem oamenii noi, Hannibal. Tu, eu, crema, mereu o să rămânem la suprafață! și se jucă cu clăbucii din apă, pentru ca tânărul Lecter să se obișnuiască cu mișcările lui.

— Tăblițele de identificare nu plutesc, spuse Hannibal aruncând în cadă tăblița lui Grutas, care căzu pe fundul căzii ca o frunză. Alcoolul plutește.

Hannibal aruncă sticla, iar ea se sparse pe dale lângă Grutas, stropindu-l pe cap, cioburi ajungându-i în păr. Hannibal luă bricheta Zippo din buzunar ca să-i dea foc lui Grutas. În timp ce-i deschidea capacul, Mueller îi lipi țeava armei în spatele urechii.

Gassmann și Dieter se repeziră din ambele părți la arma lui Hannibal. Mueller îndreptă gura țevii în jos și i-o luă din mână. Apoi și-o puse la centură.

— Nu trageți, spuse Grutas. Să nu spargeți faianța pe aici. Vreau să stau nițel de vorbă cu el. Pe urmă poate să moară într-un cazan, așa cum a murit și sora lui.

Grutas ieșise din cadă și stătea pe un prosop. Făcu semn femeii, acum disperată să-i facă pe plac. Ea îl stropi cu sifon prin locurile rase în timp ce el se rotea cu brațele desfăcute.

— Ai idee ce senzație îți dă sifonul? întrebă Grutas. Te simți ca și cum te-ai naște din nou. Sunt cu totul nou, într-o lume nouă, în care nu este loc și pentru tine. Nici nu-mi vine să cred că l-ai ucis de unul singur pe Milko.

— Cineva mi-a dat o mână de ajutor, spuse Hannibal.

— Țineți-l deasupra căzii și tăiați-i gâtul când vă spun eu.

Cei trei oameni se luptară cu Hannibal să-l pună la podea și să-l țină cu capul și gâtul deasupra căzii. Mueller avea un cuțit cu buton. Puse lama pe gâtul lui Hannibal.

— Uită-te la mine, conte Lecter, prințul meu, întoarce-ți capul și uită-te la mine, o să-ți taie repede beregata și o să sângerezi masiv. Nu o să doară prea mult.

Prin ușa de la camera boilerului, Hannibal putea vedea acele manometrului mișcându-se.

— Răspunde-mi la asta, spuse Grutas. Dacă micuța ar fi murit de foame, i-ai fi dat să mănânce din mine? Pentru că țineai la ea?

— Desigur.

Grutas zâmbi și-l ciupi de obraz pe Hannibal.

— Uite. Uite că o simți. Iubirea. Și eu mă iubesc la fel de mult. Niciodată nu o să-mi cer iertare. Ți-ai pierdut sora în război, spuse Grutas râzând și râgâind. Râgâitul ăsta este părerea mea. Cauți simpatie? Este în dicționar, după sifilis. Taie-l, Mueller. Este ultimul lucru pe care-l vei auzi, îți spun pentru ce ar fi trebuit să trăiești. Tu…

Explozia zgâlțâi baia și boilerul sări din perete, cu apa țâșnind prin toate țevile, iar luminile se stinseră. Luptându-se pe întuneric, la podea, Mueller, Gassmann, Dieter se aruncaseră peste el încurcați fiind de femeie. Cuțitul ajunse în brațul lui Gassmann făcându-l să înjure și să țipe. Hannibal izbi puternic cu cotul pe cineva, drept în față, și fu imediat în picioare, lumina unei împușcături izbucni în camera cu pereții de faianță, iar schijele îi atinseră fața. Fum, fum greu acoperind pereții. O armă era jos, pe dale, Dieter se repezi după ea. Grutas ridică arma în timp ce femeia sărea pe el și-l zgâria cu unghiile pe față, iar el o

împușcă de două ori în piept. În picioare, cu pistolul înainte. Hannibal aruncă furtunul umed în ochii lui Grutas. Dieter sari în spatele lui Hannibal, Hannibal aruncându-se pe spate și impactul cu marginea căzii care-i termină rinichii lui Dieter și acesta îi dădu drumul. Mueller sărind peste el în timp ce încerca să se ridice, încercând să-și înfigă degetele în beregata lui. Hannibal îl pocni pe Mueller în față, își coborî mâna printre ei, găsi pistolul pus la centura acestuia și apăsă pe trăgaci cu arma încă în pantalonii acestuia, masivul neamț rostogolindu-se și urlând, Hannibal fugind cu pistolul. Încetini în dormitorul cufundat în întuneric, apoi merse mai repede pe culoarul plin de fum. Luă în drum găleata servitoarei și o purtă cu el prin toată casa, auzind un singur foc de armă în urma lui.

Portarul ieșise din gheretă și era la jumătatea drumului spre intrarea principală.

— Adu apă! strigă Hannibal la el. Îi dădu omului găleata și se grăbi mai departe. Mă duc după furtun!

Alergând pe alee se strecură printre pomi imediat ce avu ocazia. Auzi focuri de armă în urma lui. În susul dealului, către livadă. Repară în grabă aprinderea, pipăind după firul ascuns.

Acceleră ușor, apasă demarorul. Un șoc. Încă unul. BMW-ul se trezi cu un bubuit, iar Hannibal țâșni din tufișuri, pe o alee printre copaci, lovi țeava de eșapament de un ciot, apoi dispăru cu zgomot în noapte în timp ce țeava ruptă scotea scântei pe șosea.

•

Pompierii statură până târziu, scoțând tăciunii din subsolul casei lui Grutas, stropind pereții cu apă. Grutas stătea la marginea grădinii, cu fumul și aburii în spate, scrutând în direcția Parisului.

Capitolul 53

Eleva de la școala sanitară avea părul roșcat-închis și ochii căprui, cam de aceeași culoare cu ai lui Hannibal. Când se ridică de la țâșnitoare ca să o lase pe ea sa bea prima, ea se apropie de el și îl mirosi.

— Când te-ai apucat de fumat?

— Încerc să mă las, spuse el.

— Și sprâncenele îți sunt arse!

— Am aprins mai neîndemânatic bricheta.

— Dacă ești atât de neîndemânatic cu focul, nu ar trebui să gătești. Își linse degetul și îi netezi sprâncenele. Eu și colegele mele facem o tocăniță de vită diseară, o să fie destulă…

— Mulțumesc. Sincer. Dar am o obligație.

În biletul trimis la Lady Murasaki întreba dacă poate să o viziteze. Biletul era însoțit de o ramură de glicină, în semn de iertare. Biletul ei de răspuns fusese însoțit de două rămurele, una de mirt, alta de pin, cu un con minuscul pe ea. Pinul nu se trimite prea des. Uluitoare și nețărmurite sunt posibilitățile acestuia.

•

Arta culinară nu avea să o trădeze pe Lady Murasaki. Avea patru arici de mare aduși în apă de mare, din Bretagne. În următoarea prăvălie, măcelarul avea el momițe gata înmuiate în lapte și presate între două farfurii. Se opri și la Fauchon, pentru o tartă cu pere, iar la sfârșit cumpără o plasă cu portocale.

Se opri în fața florarului, cu brațele pline. Nu, desigur că Hannibal va aduce flori.

•

Hannibal aduse flori. Lalele, liliac de Casablanca și ferigi, într-un buchet mare, legat de șaua din spate a motocicletei. Două tinere care traversau strada îi spuseră că buchetul seamănă cu o coadă de cocoș. Le făcu semn cu ochiul, apoi, când se schimbă culoarea semaforului, porni mai departe cu un sentiment de ușurare în piept.

Parcă în aleea de lângă clădirea în care locuia Lady Murasaki și dădu colțul, apoi se apropie de intrare cu florile în mână. Sună la portăreasă când Popil și încă doi polițiști vânjoși ieșiră pe ușă și puseră mâna pe el. Popil luă florile.

— Nu sunt pentru tine, spuse Hannibal.

— Ești arestat, îl anunță Popil. După ce lui Hannibal îi fură puse cătușele, Popil își puse buchetul de flori la subraț.

•

În biroul lui de pe Quai des Orfèvres, inspectorul Popil îl lăsă pe Hannibal singur, să aștepte o jumătate de oră în atmosfera secției de poliție. Se întoarse în birou și-l găsi pe tânăr așezând ultima floare într-un aranjament în carafa de apă aflată pe biroul lui Popil.

— Cum îți place? întrebă Hannibal.

Inspectorul Popil îl pocni cu bastonul de cauciuc și el se așeză.

— Asta cum îți place?

Cel mai solid din cei doi polițiști se strecură în birou după Popil și se așeză în spatele lui Hannibal.

— Răspunde-mi la toate întrebările: te-am întrebat cum ți-a plăcut asta!

— A fost mai cinstită decât strângerea ta de mână. Și, cel puțin, bastonul este curat.

Popil luă două tăblițe dintr-un plic, legate cu o sfoară.

— Le-am găsit în camera ta. Aceste două persoane sunt judecate în lipsă la Nürnberg. Întrebare: unde sunt?

— Nu știu.

— Nu vrei să-i vezi spânzurați? Călăul unge și el lațul, dar nu într-atât încât să le smulgă capetele. Nu-și fierbe funia. Se zbat destul. Asta ar trebui să fie pe gustul tău.

— Inspectore, niciodată nu o să știi ceva despre gustul meu.

— Justiția nu contează, totul este să-i ucizi cu mâna ta.

— La fel și pentru tine, inspectore. Și tu îi privești mereu cum mor. Asta-i pofta ta. Crezi că putem vorbi singuri?

Scoase din buzunar un bilet însângerat, învelit în celofan. Ai o scrisoare de la Louis Ferrat.

Popil făcu semn polițistului să iasă din încăpere.

— Când am tăiat hainele de pe cadavrul lui Louis, am găsit acest bilet ce-ți este adresat. Citi cu voce tare partea care se vedea din biletul împăturit. „Inspectore Popil, de ce mă torturezi cu întrebările și nu răspunzi singur la ele? Te-am văzut în Lyon.” Și o ține tot așa. Hannibal dădu biletul lui Popil. Dacă vrei să-l deschizi, să știi că e uscat acum. Nu miroase.

Biletul trosni când Popil îl deschise și fulgi negri căzură din foaia împăturită. Când termină, se așeză ținând biletul la tâmplă.

— Ți-au făcut semn cu mâna unii dintre membrii familiei tale aflați în trenuleț? întrebă Hannibal. Încotro ai dirijat traficul din depou în ziua aceea?

Popil ridică mâna.

— Nu vrei să faci asta, spuse Hannibal încet. Dacă știu, la ce bun să-ți spun? E o întrebare corectă, inspectore. Poate că i-ai ajutat să plece în Argentina.

Popil clipi din ochi.

— Pétain a fost întotdeauna eroul meu. Tatăl meu, unchii mei au luptat sub conducerea lui în Primul Război Mondial. Când a făcut guvernul, ne-a spus: „Să păstram pacea până scăpăm de germani. Vichy o să salveze Franța”. Eram deja polițiști, părea să avem de făcut același lucru.

— I-ai ajutat pe nemți?

Popil ridică din umeri.

— Am păstrat pacea. Poate că asta i-a ajutat. Pe urmă am văzut unul dintre trenurile lor. Am dezertat și am intrat în Rezistență. Nu au avut încredere în mine până nu am omorât pe unul din Gestapo. Germanii au omorât opt săteni ca represalii. M-am simțit ca și cum i-aș fi ucis eu. Ce fel de război este ăsta? Am luptat în Normandia, în tranșee, pocnind din astea ca să ne recunoaștem. Și luă un clicker de cricket de pe birou. I-am ajutat pe aliați să iasă de pe

plajă. Clicăi de două ori. Asta însemna „sunt prieten, nu trage”. Nu-mi pasă de Dortlich. Ajută-mă să-i găsesc. Cum ai dat de Grutas?

— Prin rudele din Lituania, prin relațiile din biserică.

— Aș putea să te reții pentru acte false, doar pe baza mărturiei acelui nemernic. Dacă te las să pleci, juri că-mi vei spune tot ceea ce descoperi? Juri în fața Domnului?

— În fața Domnului? Da, jur. Ai o Biblie?

Popil avea în sertar un exemplar din *Pensées.* Hannibal îl luă.

— Sau îl putem folosi pe Pascal, Pascal.

— Ai jura pe viața lui Lady Murasaki?

Un moment de ezitare.

— Da, pe viața lui Lady Murasaki. Hannibal luă clicker-ul și clicăi de două ori.

Popil scoase tăblițele de identificare și i le înapoie lui Hannibal.

•

Când Hannibal ieși din birou, intră asistentul lui Popil. Popil făcu un semn de la fereastră. Când Hannibal ieși din clădire, un polițist în civil îi luă urma.

— Știe ceva. Sprâncenele lui sunt arse. Verifică toate incendiile din Ile de France, din ultimele trei zile, spuse Popil. După ce ne va duce la Grutas, vreau să-l arestez pentru măcelarul din copilăria lui.

— De ce măcelarul?

— Este o crimă juvenilă, Etienne, o crimă pasională. Nu vreau să fie condamnat, vreau să fie declarat nebun. Într-un azil îl pot cerceta și afla ce-i cu el.

— Ce crezi că este?

— Micuțul Hannibal a murit în 1945, acolo, în zăpadă, încercând să-și salveze sora. Inima lui a murit odată cu Mischa. Cine-i el acum? Încă nu s-a inventat cuvântul. În loc de ceva mai potrivit, o să-i spunem monstru.

Capitolul 54

În clădirea în care locuia Lady Murasaki, în Place des Vosges, cabina portăresei era cufundată în întuneric și ușa cu geamul ei mat-închisă. Hannibal intră în clădire cu cheile lui și fugi în sus pe scări.

În cabina ei, stând pe scaun, portăreasa avea toată corespondența împrăștiată pe masă înaintea ei, ca și cum ar fi jucat Solitaire. Cablul de siguranță al unei biciclete era îngropat aproape de tot în carnea moale a gâtului ei, iar limba îi atârna afară.

Hannibal bătu la ușa lui Lady Murasaki. Putea să audă telefonul sunând în interior. I se păru extrem de strident. Ușa se deschise imediat când doar încercă să bage cheia în broască. Fugi prin apartament căutând, căutând, tresărind de durere când deschise ușa dormitorului ei, dar încăperea era goală. Telefonul suna, suna. Ridică receptorul.

•

În bucătăria de la Café de L'Este, ortolanii dintr-o colivie așteptau să fie înecați în Armagnac și opăriți în oala mare cu apă clocotită de pe mașina de gătit. Grutas o apucă de gât pe Lady Murasaki și îi apropie fața de oala clocotindă. Cu cealaltă mână ținea receptorul telefonului. Mâinile ei erau legate la spate. Mueller o ținea de mâini din spate.

Când auzi glasul lui Hannibal în aparat, Grutas vorbi:

— Ca să ne continuăm conversația, vrei să o mai vezi vie pe japoneză? întrebă Grutas.

— Da.

— Atunci ascult-o și ghicește dacă mai are obraji.

Ce se auzea dincolo de vocea lui Grutas? *Apa clocotind*? *Hannibal nu avea de unde să știe dacă sunetul era real; uneori auzea apa clocotind și în visele sale.*

— Vorbesc cu tine, fiu de cățea.

Lady Murasaki spuse:

— Dragul meu, nu…, înainte de a fi smulsă de lângă telefon.

Se luptă în strânsoarea lui Mueller și ei o izbiră de colivia cu ortolani. Păsărelele țipară și se agitară.

Grutas îi vorbi lui Hannibal.

— Dragul meu, ai omorât doi oameni pentru sora ta și mi-ai aruncat în aer casa. Îți ofer să facem schimb, viață pentru viață. Adu totul, toate tăblițele de identificare, inventarul, toate nenorocirile alea. Simt nevoia să o fac să sufere.

— Unde…

— Taci. Kilometrul treizeci și șase, pe drumul spre Trilbardou, unde este o cabină telefonică. Să fii acolo la răsărit și vei primi un telefon. Dacă nu ești acolo, o să primești colet obrajii ei. Dacă îl văd pe Popil, sau pe oricare alt polițist, o să primești inima ei. Poate o poți folosi în cercetările tale. Viață pentru viață?

— Viață pentru viață, spuse Hannibal. Se auzi tonul.

Dieter și Mueller o duseră pe Lady Murasaki într-o dubă din fața localului. Kolnas schimbă tăblița cu numărul de înmatriculare de la mașina lui Grutas.

Grutas deschise portbagajul și scoase o lunetă Dragunov. I-o dădu lui Dieter.

— Kolnas, adu un borcan.

Grutas dorea ca Lady Murasaki să audă. Se uită într-un fel pofticios la ea în timp ce dădea instrucțiunile.

— Ia mașina. Ucide-l când vorbește la telefon, îi spuse Grutas lui Dietrich. Îi întinse borcanul. Pune-i coaiele în ăsta și adu-le pe vas, mai jos de Nemours.

•

Hannibal nu voia să se uite pe fereastră; copoiul lui Popil cu siguranță că-l supraveghea. Merse în dormitor. Se așeză o clipă pe pat cu ochii închiși. Sunetul din fundal răsuna în mintea lui Hannibal. „Cip, cirip. Dialectul baltic al ortolanilor.”

Cearșafurile lui Lady Murasaki aveau miros de lavandă. Strânse pânza în pumn, o duse la frunte, apoi o smulse de

pe pat și o înmuie în cadă. Întinse o sfoară pentru rufe de-a latul sufrageriei și atârnă de ea un chimonou, puse un ventilator pe podea și îi dădu drumul, încet, cât să miște chimonoul și umbra acestuia pe draperii.

•

Stând în fața armurii, luă pumnalul tanto și se uită lung la masca Lordului Date Masamune.

— Dacă poți să o ajuți, ajut-o acum!

Puse șnurul tecii pe după gât și strecură pumnalul pe spate.

Hannibal răsuci și legă cearșafurile ude așa cum fac deținuții care vor să se sinucidă, iar când termină cu toate le legă de o bară a balustradei de la terasă și le dădu drumul în jos, unde ajungeau cam la patru metri de pavajul aleii.

Coborî cu grijă. Când dădu drumul cearșafurilor, căderea prin aer păru să dureze mult, apoi picioarele lui atinseră pământul și se rostogoli.

Împinse motocicleta pe alee, afară din curtea clădirii, apoi pe strada din spate, prinse ghidonul și sări pe ea imediat ce porni motorul. Avea nevoie de mult noroc ca să găsească pistolul lui Milko.

Capitolul 55

În voliera din fața Café de L'Este, ortolanii se agitau și murmurau în lumina strălucitoare a lunii. Umbrarul verandei era strâns și umbrelele închise. Sala de mese era cufundată în întuneric, dar luminile mai erau aprinse în bucătărie și la bar.

Hannibal îl putea vedea pe Hercule spălând podeaua barului cu mopul. Kolnas stătea pe un scaun de la bar, cu un registru în față. Hannibal înaintă în întuneric, porni motocicleta și merse fără să aprindă farul.

Parcurse ultima jumătate de kilometru către casa de pe Rue Juliana. Un Citroën Deux Cheveaux era parcat pe alee; omul de la volan trăgea ultimul fum dintr-o țigară. Șoferul se întinse apoi pe scaun și își lăsă capul pe spate. Probabil că dorea să doarmă.

Dintr-o grădiniță din fața bucătăriei, Hannibal putea vedea în casă. Doamna Kolnas trecu prin dreptul ferestrei vorbind cu cineva prea scund ca să-l poată vedea. Ferestrele cu obloane erau deschise în noaptea caldă. Ușa bucătăriei dădea în grădină. Pumnalul tanto intră ușor între ușă și toc și ridică cârligul. Hannibal își lăsă pantofii pe preș și pătrunse în casă. Ceasul din bucătărie bătea greu. Putea să audă cum curge apa în baie. Trecu pe lângă ușa băii, aproape lipit de perete, pentru ca podeaua să nu scârțâie. Putea să o audă pe doamna Kolnas în baie, vorbind unui copil.

Următoarea ușă era pe jumătate deschisă. Hannibal putu vedea mormane de jucării și un elefant de pluș. Privi prin cameră. Două paturi gemene. Katerina Kolnas dormea în cel din apropiere. Capul ei era întors într-o parte, degetul mare îi atingea fruntea. Hannibal putea să-i vadă pulsul la tâmplă. Putea să-i audă inima. Purta brățara lui Mischa. Clipi la lumina lămpii de veghe. Putea să audă cum clipește. Putea să audă respirația copilului. Putea să audă vocea doamnei Kolnas de undeva de pe coridor. Mici sunete în furtuna din jurul lui.

— Vino, dragule, trebuie să te șterg, spuse doamna Kolnas.

•

Pontonul lui Grutas, negru și amenințător, era legat de chei într-un val de ceață. Grutas și Mueller o duseră pe Lady Murasaki, legată și cu căluș la gură, pe pasarelă, apoi printr-un culoar într-o cabină de la pupa. Grutas deschise cu piciorul ușa cabinei de pe puntea de jos, care era camera lui de tortură. Un scaun se afla în mijlocul cabinei, cu o cârpă însângerată atârnată de el.

— Scuze, cabina nu este pregătită, spuse Grutas. O să vorbesc cu cei de la room-service. Eva!

Merse mai departe pe culoar, până la următoarea cabină, și izbi ușa, ca să o deschidă. Trei femei legate de priciurile lor se uitară la el cu priviri pline de ură. Eva strângea lucrurile.

— Vino încoa'!

Eva intră în camera de tortură, stând la depărtare de Grutas. Luă cârpa însângerată și puse o alta, curată, pe scaun. Strânse cârpa însângerată ca să o ia de acolo, dar Grutas îi spuse:

— Las-o. Pune-o undeva să o poată vedea.

Grutas și Mueller o legară de scaun pe Lady Murasaki.

Grutas îl trimise de acolo pe Mueller. Se așeză pe un scaun lipit de perete, cu picioarele întinse, masându-și coapsele.

— Ai idee ce o să pățești dacă nu-mi aduci o clipă de fericire? spuse Grutas.

Lady Murasaki închise ochii. Simți cum vasul tremură și începe să se miște.

•

Hercule ieși de două ori din cafenea cu coșul de gunoi. Dezlegă lanțul bicicletei și porni pe drum.

Lumina din spate încă mai era vizibilă când Hannibal se strecură pe ușa de la bucătărie. Ducea un obiect voluminos într-o sacoșă însângerată.

Kolnas veni în bucătărie ducându-și registrul cu el. Deschise ușa cuptorului, alese câteva chitanțe și le aruncă în foc. În spatele lui, Hannibal spuse:

— Herr Kolnas, mereu înconjurat de străchini.

Kolnas se roti ca să-l vadă pe Hannibal sprijinit de perete, cu un pahar de vin într-o mână și un pistol în cealaltă.

— Ce vrei? Am închis.

— Kolnas în paradisul străchinilor. Înconjurat de străchini. Mai porți tăblița de identificare, Herr Kolnas?

— Sunt Kleber, un cetățean francez, și o să chem poliția.

— Lasă-mă pe mine să-i chem în numele tău. Hannibal puse jos paharul și ridică receptorul telefonului. Te deranjează dacă îi chem tot acum și pe cei de la Comisia pentru Anchetarea Crimelor de Război? Plătesc eu convorbirea.

— Să te ia naiba. Sună la cine vrei. Poți să-i chemi chiar și pe ăia, vorbesc serios. Sau o fac eu. Am acte, am prieteni.

— Am copii. Pe ai tăi.

— Ce înseamnă asta?

— Îi am pe amândoi. Am fost la locuința ta din Rue Juliana. Am intrat în camera cu elefantul de pluș și i-am luat.

— Minți!

— „Ia-o pe ea, o să moară oricum”, așa spuneai.

Hannibal se aplecă și aruncă pe masă sacoșa însângerată. Putem să gătim împreună, ca-n vremurile de odinioară. Aruncă pe masa din bucătărie și brățara lui Mischa. Se învârti îndelung până să se oprească.

Kolnas scoase un sunet nedefinit. Pentru o clipă nu putu să atingă sacoșa cu mâinile tremurânde, apoi se repezi la ea, rupse hârtia însângerată din ea și rostogoli pe masă carnea și oasele.

— Friptură de vacă, Herr Kolnas, și un pepene. Le-am luat de la Hale. Dar vezi cum te simți?

Kolnas se întinse peste masă, mâinile lui însângerate atingându-i fața lui Hannibal, dar se ridicase prea mult pe vârfurile picioarelor și Hannibal îl doborî pe masă și-i înfipse pistolul la baza capului, nu foarte tare, iar Kolnas leșină.

Chipul lui Hannibal, mânjit de sânge, semăna cu chipurile demonice din propriile vise. Îl stropi cu apă pe Kolnas până când acesta deschise ochii.

— Unde-i Katerina, ce ai făcut cu ea?

— Este în siguranță, Herr Kolnas. Este rozalie și în bună stare. Poți să vezi pulsul la tâmpla ei. O să o primești înapoi când mi-o dai pe Lady Murasaki.

— Dacă fac asta sunt un om mort.

— Nu. Grutas va fi arestat, iar eu nu o să-mi amintesc chipul tău. Ai o șansă de dragul copiilor.

— Cum știu că sunt în viață?

— Jur pe sufletul surorii mele că le vei reauzi vocile. Teferi. Ajută-mă, sau te ucid și copiii vor muri de foame. Unde este Grutas? Unde este Lady Murasaki?

Kolnas înghiți greu, șocat de sângele din gura lui.

— Grutas are un ponton plutitor, un vas cu care se merge pe canale, cu care se mișcă de colo-colo. Acum este în Canal de Loing, la sud de Nemours.

— Numele vasului?

— *Christabel.* Ți-ai dat cuvântul, unde-mi sunt copiii?

Hannibal îl lăsă pe Kolnas sa se ridice. Luă telefonul din spatele registrului de casă, formă numărul și-i dădu receptorul lui Kolnas.

Pentru o clipă, Kolnas nu recunoscu vocea soției sale, apoi spuse:

— Alo, alo! Astrid? Vezi unde sunt copiii, dă-mi-o pe Katerina la telefon! Fă ceea ce-ți spun și nu pune întrebări!

Când Kolnas auzi glasul adormit al copilului trezit din somn, expresia feței i se schimbă. Mai întâi ușurare, apoi înțepenire când mâna i se strecura către arma de pe etajera din spatele casieriei. Umerii îi căzură.

— M-ai păcălit, Herr Lecter.

— M-am ținut de cuvânt. Te las în viață de dragul…

Kolnas se repezi cu enormul Webley în pumn, mâna lui Hannibal îl lovi, pistolul sări departe de ei, iar Hannibal înfipse adânc pumnalul tanto sub bărbia lui Kolnas, iar vârful acestuia ieși prin creștetul capului.

Firul receptorului se smulse din aparat. Kolnas căzu cu fața în jos. Hannibal îl rostogoli cu fața în sus și stătu o vreme pe scaunul din bucătărie, uitându-se la el. Ochii lui Kolnas erau deschiși, dar deja își pierdeau strălucirea. Hannibal îi puse o strachină pe față.

Duse afară colivia cu ortolani și o deschise. Pe ultimul trebui să-l prindă el cu mâna și să-l arunce în sus, în lumina lunii. Deschise și ușa volierei și goni păsărelele afară. Acestea se adunară stol și dădură roată o dată, mici umbre deasupra terasei, urcând să testeze direcția vântului și să ia direcția Stelei Polare.

— Fugiți! spuse Hannibal. Baltica este în direcția aceea. Stați acolo toată vara.

Capitolul 56

Prin noapte, un singur punct luminos se vedea peste câmpiile întunecate din Ile de France, farul motocicletei pe care Hannibal mergea aplecat peste rezervorul de benzină. După șoseaua betonată de la sud de Nemours, apoi după vechiul drum pentru tras la edec care urma Canal de Loing, parte asfaltat, parte pietruit, ajunsese pe un drum cu o singură bandă, asfaltat, fiind nevoit să facă slalom în mare viteză printre vacile de pe drum, simțind loviturile crengilor din tufișurile de pe margine, derapând, intrând pe acostament, cu roțile mușcând din pietriș, apoi din nou pe șosea, cu motocicleta ridicată pe roata din spate în timp ce accelera.

Luminile din Nemours deveniseră tot mai slabe în urma lui, era în plin câmp acum, totul cufundat în întuneric înainte, dar pietrișul și buruienile extrem de clare în lumina farului, pentru ca întreg conul de lumină să fie înghițit de întuneric undeva în fața lui. Se întreba dacă nu cumva ajunsese la canal mult prea spre sud – oare vasul era în urma lui?

Se opri, stinse luminile, ca să stea în întuneric și să ia o decizie în timp ce motocicleta vibra sub el.

Mult înainte, departe în întuneric, i se părea că două case plutesc peste mlaștini, pontoane plutitoare care de abia se

vedeau pe deasupra malurilor acestui Canal de Loing.

•

Pontonul lui Vladis Grutas era uimitor de silențios în timp ce naviga spre sud, valurile stârnite de el spărgându-se de ambele părți ale canalului, vacile dormind în continuare de o parte și de alta. Mueller se legăna pe punte într-un balansoar, cu arma proptită de balustrada de lângă el. La pupa, Gassmann deschise o ladă și scoase din ea baloane de acostare.

•

La trei sute de metri mai în spate, Hannibal încetini, BMW-ul mergând aproape la ralanti, în timp ce crengile îi zgâriau pielea. Se opri și luă din portbagaj binoclul militar al tatălui său. Pe întuneric, nu putea citi numele vasului.

Erau aprinse doar luminile de drum ale vasului și se vedea ceva lumină din spatele draperiilor de la ferestre. Canalul era prea larg aici ca să poată sări pe punte.

De pe mal, ar fi putut să-l împuște cu pistolul pe căpitanul de la timonă – asta l-ar fi îndepărtat cu siguranță de la cârmă –, dar s-ar fi dat alarma pe vas și ar fi trebuit să-i înfrunte pe toți deodată când ar fi ieșit pe punte. Și puteau să vină din ambele părți deodată. Putea să vadă scara de tambuchi de la pupa, cât și ceva negru spre prova, probabil o altă intrare către puntea inferioară.

Lumina compasului dădea o aură ferestrelor timonei de la pupa, dar nu știa câți ar putea fi acolo. Trebuia să vadă la fața locului. Drumul pentru tras la edec era prea aproape de apă, iar câmpul era mult prea denivelat ca să ocolească ceva mai departe.

Hannibal continuă să meargă pe drumul de tras la edec, simțind cum îl furnică partea corpului dinspre vas. O licărire pe vas. Gassmann, la pupa, scotea baloane de acostare dintr-o ladă. Privi la motocicleta care trecea. Fluturii de noapte se învârteau în lumina unei cabine.

Hannibal se stăpâni și merse cu o viteză moderată. La un kilometru înainte zări farurile unei mașini care traversa

canalul.

Canalul Loing se îngusta la o ecluză până la de două ori lățimea unui vas. Din ecluză făcea parte integrantă un pod din piatră, una din porțile ecluzei fiind montată în arcul podului, iar sasul ecluzei arăta ca o cutie dincolo de pod, nu cu mult mai lung decât *Christabel.*

Hannibal coti la stânga peste pod și mai merse câteva sute de metri, pentru cazul în care căpitanul vasului l-ar fi urmărit cu privirea. Stinse farul, coti și se întoarse în apropierea podului, ascunzând motocicleta în tufișurile de lângă drum. Merse apoi pe jos prin întuneric.

Câteva bărci erau puse cu chila în sus pe malul canalului. Hannibal se piti între ele și privi peste corpul lor la vasul care se apropia, aflat încă la jumătate de kilometru distanță. Era foarte întuneric. Putea să audă un aparat de radio în căsuța de la celălalt capăt al podului, probabil locuința paznicului ecluzei. Strecură pistolul în buzunarul hainei.

Luminile slabe ale pontonului plutitor se apropiau încet, cu lumina roșie, de poziție, către el și cu o lumină albă mai în spate, pe un catarg de lângă cabină. Vasul trebuia să se oprească așteptând să coboare un metru la ecluză. Rămase pe mal, înconjurat de tufișuri. Era prea devreme să se audă greierii.

Așteptând în timp ce vasul se apropia, încet, încet. Timp de gândire. Era neplăcut să-și amintească parte din ceea ce făcuse în localul lui Kolnas: era dificil să iei viața chiar și unuia precum Kolnas și dezgustător să-l asculți cum vorbește. Minunată însă senzația pe care o simțise în mână atunci când lama pumnalului tanto trecuse prin țeasta lui Kolnas ca un corn. Mult mai multă satisfacție decât în cazul lui Milko. Lucruri de care să se bucure: demonstrația teoremei lui Pitagora făcută cu dalele, smulgerea capului lui Dortlich. Lucruri de așteptat: o va invita pe Lady Murasaki la un iepure la tavă la Restaurant Champs de Mars. Hannibal era calm. Pulsul îi era de 72 de bătăi pe minut.

•

Întuneric dincolo de ecluză și cerul limpede, plin de stele. Lumina de pe catarg va fi printre cele mai joase stele atunci când vasul va ajunge la ecluză.

Nu a ajuns printre stele pentru că a fost coborât catargul și lumina a părut a fi aceea a unei stele căzătoare, ce cobora urmând o traiectorie în arc de cerc. Hannibal văzu filamentul strălucitor al reflectorului vasului și se azvârli la pământ când raza acestuia trecu peste el către porțile ecluzei și se auzi sirena vasului. Se aprinse lumina în ghereta paznicului și în mai puțin de un minut omul fu afară, trăgându-și șapca pe cap. Hannibal înșurubă amortizorul la arma lui Milko.

Vladis Grutas urcă scara și apăru pe punte. Își aruncă țigara în apă. Îi spuse ceva lui Mueller și puse pușca pe punte, printre plante, în așa fel încât să nu fie văzută de paznicul ecluzei, și coborî iar sub punte.

Gassmann, la pupa, lăsă pe copastie baloanele de acostare și întinse parâma. Poarta din amonte a ecluzei era deschisă. Paznicul intră în gheretă și aprinse luminile în capetele ecluzei. Vasul alunecă pe sub pod, în sasul ecluzei, căpitanul inversând sensul de rotație al elicelor pentru ca vasul să se oprească. În zgomotul făcut de motor, Hannibal alergă ghemuit către pod, încercând să rămână sub nivelul balustradei din piatră.

Privi în jos, la ponton, în timp ce aluneca pe sub el, pe punte și prin tambuchiuri. Un tambuchi alunecând pe sub el și imaginea fugară a lui Lady Murasaki legată de un scaun, vizibilă de sus numai pentru o clipă.

Dură aproape zece minute egalizarea nivelului apei din sasul ecluzei cu acela al apei din aval, apoi porțile se deschiseră și Gassmann și Mueller traseră de parâmele întinse pe peretele sasului. Paznicul se întoarse la el acasă. Căpitanul ambală motorul și apa începu să clocotească în spatele pontonului.

Hannibal ochi pe deasupra balustradei. De la mică distanță îl împușcă pe Gassmann în cap, urcă pe balustradă și sări, aterizând pe Gassmann și rostogolindu-se pe punte. Căpitanul simți bufnitura căderii lui Gassmann și se uită mai întâi la parâmele de la pupa, să vadă dacă sunt libere.

Hannibal încercă ușa scării de la pupa. Încuiată.

Căpitanul ieși de la timonă.

— Gassmann?

Hannibal se întinse lângă cadavrul de la pupa, pipăindu-i pieptul. Gassmann nu fusese înarmat. Trebuia să treacă pe lângă cabina timonei pentru a ajunge în față, iar Mueller era la prova. Înaintă pe partea dreaptă. Căpitanul ieși din cabina timonei pe stânga și-l văzu pe Gassmann lat pe punte, cu o gaură în țeastă.

Hannibal țâșni înainte, ghemuit prin fața cabinelor joase de pe punte.

Simți cum motorul vasului trece în ralanti și, în timp ce alerga, auzi focul unei arme în urma lui, glonțul lovi parapetul și schijele îl înțepară în umăr. Se întoarse și-l văzu pe căpitan pitit în spatele cabinei de la pupa. Lângă tambuchiul scării de la prova fură vizibile o clipă o mână tatuată și un pistol, apoi pușca fu luată dintre ghivece. Hannibal trase, fără niciun rezultat. Umărul îi era fierbinte și umed. Merse ghemuit între cele două cabine de pe punte, alergă spre prova unde Mueller, care stătea ghemuit, se ridică auzindu-l pe Hannibal, ridică arma, țeava puștii lovi colțul tambuchiului, o ridică iar, dar Hannibal îl împușcă de patru ori în piept, cât de rapid putu să apese pe trăgaci, iar pușca se descărcă făcând o gaură neregulată în rama tambuchiului. Mueller se clătină și se uită la pieptul lui, se prăbuși pe spate și căzu mort lângă balustradă. Ușa tambuchiului nu era închisă. Hannibal coborî scările și o încuie în urma lui.

La pupa, căpitanul, pitit în spatele cadavrului lui Gassmann, îl căută prin buzunare după chei.

Repede pe scări și în lungul culoarului strâmt de pe puntea de jos. Se uită în prima cabină, goală, numai priciuri și lanțuri. Izbi de perete ușa celei de-a doua, o văzu pe Lady Murasaki legată de scaun și se repezi la ea. Grutas îl împușcă pe la spate pe Hannibal, glonțul trecându-i pe lângă omoplat, iar el căzu pe spate, făcând baltă de sânge sub el.

Grutas zâmbi și se apropie. Își puse pistolul sub bărbia lui Hannibal și îl potrivi bine. Împinse departe arma lui Hannibal. Grutas apucă și stiletul de la centură și-i înfipse vârful în piciorul lui Hannibal. Acesta nu se mișcă.

— Împușcat în coloană, micul meu Mannlein, spuse Grutas. Nu-ți simți picioarele? Mare păcat. Nu vei simți când o să-ți tai boașele. Grutas zâmbi către Lady Murasaki. O să-ți fac o gentuță în care să le păstrezi.

Ochii lui Hannibal se deschiseră.

— Poți să vezi? Grutas flutură lama lungă prin fața lui Hannibal. Excelent! Uită-te la asta! Grutas ajunse în fața lui Lady Murasaki și-i trecu ușor cu vârful lamei pe față, de abia atingând-o. Aș putea să-i dau ceva culoare în obraji. Înfipse stiletul în spătarul scaunului, chiar lângă capul ei. Aș putea să descopăr noi metode de a face sex.

Lady Murasaki nu spuse nimic. Privirea ei era fixată pe Hannibal. Degetele lui tresăriseră, mâna lui urca încet către cap. Privirea i se mută de la Lady Murasaki la Grutas și înapoi. Lady Murasaki se uită drept la Grutas, părând excitată și speriată în același timp. Putea să fie atât de frumoasă cât dorea să fie. Grutas se aplecă și o sărută apăsat, mușcându-i buzele cu dinții, strivindu-i fața de a lui, fața lui pălind, ochii lui încetând să mai clipească atunci când începu să-i pipăie pe sub bluză.

Hannibal ajunse cu mâna sub cap, trase de sub guler pumnalul tanto, însângerat, îndoit și cu o adâncitură de la glonțul lui Grutas.

Grutas privi chiorâș, cu chipul convulsionat, iar picioarele îl lăsară când Hannibal îi tăie tendoanele de la călcâie. Lady

Murasaki, cu picioarele legate, îl pocni pe Grutas în cap. El încercă să ridice arma, dar Hannibal o prinse de țeavă și o răsuci, îi tăie încheietura mâinii și arma căzu pe podea, departe. Grutas porni după armă, se împinse în coate, se ridică și merse în genunchi, căzu iar, se împinse din nou în coate ca un animal călcat pe șosea, cu spinarea ruptă. Hannibal tăie și eliberă mâinile lui Lady Murasaki, iar ea smulse stiletul din spătarul scaunului pentru a-și elibera și gleznele și merse în colțul de lângă ușă. Hannibal, cu spatele însângerat, se puse între Grutas și armă.

Grutas se opri, stând în genunchi, și-l privi îndrăzneț pe Hannibal. Sinistru de calm. Îl privi pe Hannibal cu ochii lui palizi, de om al Nordului.

— Vom merge împreună către moarte, spuse Grutas. Eu, tu, mama vitregă căreia i-o tragi, oamenii pe care i-ai ucis.

— Nu erau oameni.

— Ce gust avea Dortlich, de pește? L-ai mâncat și pe Milko?

Lady Murasaki vorbi din colțul cabinei.

— Hannibal, dacă Popil pune mâna pe Grutas, te va lăsa în pace. Hannibal, fii de partea mea. Predă-l lui Popil.

— Mi-a mâncat sora.

— Și tu ai făcut asta, spuse Grutas. De ce nu te sinucizi?

— Nu. Este o minciună!

— O, chiar așa ai făcut! Drăguțul de Fluierici te-a hrănit cu ea. Trebuie să-i ucizi pe toți care știu asta, nu-i așa? Acum, că femeia ta știe asta, trebuie să o ucizi și pe ea.

Hannibal își astupă urechile cu mâinile, ținând strâns pumnalul însângerat. Se întoarse către Lady Murasaki, îi căută privirea și o strânse la piept.

— Nu, Hannibal, este o minciună, predă-l lui Popil.

Grutas se târî mai departe, către armă, vorbind, vorbind.

— Ai mâncat-o, pe jumătate conștient, buzele tale căutau cu lăcomie lingura.

Hannibal urlă către tavan:

— Nu!

Și alergă către Grutas cu pumnalul ridicat, dădu cu piciorul armei și tăie un „M” pe fața lui Grutas, urlând:

— „M” de la Mischa! „M” de la Mischa! „M” de la Mischa! în timp ce Grutas cădea pe podea și Hannibal decupa un „M” din el.

Un strigăt din spate. Neclar în ceața roșie de care era cuprins, un foc de armă.

Hannibal simți glonțul lovind undeva deasupra lui. Nu știa dacă a fost rănit. Se întoarse. Căpitanul era în spatele lui, cu spatele la Lady Murasaki, având mânerul stiletului lângă claviculă și lama trecută prin aortă; arma căzu dintre degetele căpitanului, iar el căzu drept în față.

Hannibal se clătina pe picioare, fața lui era o mască roșie. Lady Murasaki închise ochii. Tremura.

— Ești rănită? întrebă el.

— Nu.

— Te iubesc, Lady Murasaki, spuse el. Se duse către ea.

Ea își deschise ochii și-i ținu departe mâinile însângerate.

— Ce a mai rămas din iubirea ta? spuse ea și fugi din cabină, pe scară și peste balustradă, plonjând în apa canalului.

•

Vasul se lovea ușor de malul canalului.

Pe *Christabel,* Hannibal era singur cu toți morții, cu privirile lor încremenite. Mueller și Gassmann erau sub punte acum, la picioarele scării tambuchiului. Grutas, cu zigzagurile roșii de pe el, zăcea în cabina în care murise. Fiecare ținea în mâinile lui o grenadă germană, de la aruncătorul de grenade antitanc, ca o păpușă cu capul uriaș. Hannibal luă din depozitul de muniție ultima grenadă antitanc și o lăsă în sala motoarelor, la doi pași de rezervorul de combustibil. Din tachelajul vasului luă o ancoră și legă saula de declanșatorul grenadei. Se urcă pe punte cu cârligul ancorei în mână în timp ce vasul înainta centimetru cu centimetru, lovindu-se de malul din piatră al

canalului. De pe punte, putea să vadă luminile de veghe de pe pod. Auzi vociferări și un câine lătrând.

Aruncă ancora în apă. Saula șerpui ușor dincolo de bord în timp ce Hannibal sări pe mal și porni peste câmp. Nu se uită înapoi. Era la patru sute de metri când se auzi explozia. Simți suflul ei pe spate și zgomotul venit odată cu el. O bucată de fier ateriză pe câmp, lângă el. Vasul din canal se transformase într-o vâlvătaie și o coloană de schije se înălța către cer, în formă de spirală, din cauza suflului exploziei. Mai multe explozii spulberară cabina de lemn a timonei pe măsură ce explodau și celelalte grenade antitanc.

De la doi kilometri distanță văzu în dreptul ecluzei farurile mașinilor de poliție. Nu se întoarse. Merse peste câmp și îl descoperiră la ivirea zorilor.

Capitolul 57

În cadrul ferestrei dinspre răsărit a cartierului general al poliției se înghesuiau de obicei, la vremea gustării, când vremea era caldă, tinerii polițiști care sperau să o vadă pe Simone Signoret bându-și cafeaua de dimineață pe terasa ei din apropiere de Place Dauphin.

Inspectorul Popil lucra la birou, fără să-și înalțe privirea nici măcar atunci când se ducea vestea că ușile actriței erau deschise și rămânea acolo, fără să-l deranjeze zgomotele, cu excepția momentului în care femeia de serviciu venea să ude florile.

Fereastra era deschisă și auzea din depărtare demonstrația comunistă de pe Quai des Orfèvres și de pe Pont Neuf. Demonstranții erau în marea lor majoritate studenți care scandau: „Eliberați-l pe Hannibal!” Purtau pancarte cu MOARTE FASCISMULUI și cereau eliberarea imediată a lui Hannibal Lecter, care devenise un mic subiect la zi. Articole publicate în *L’Humanité* și *Le Canard*

Enchaîné îl apărau, iar *Le Canard* publicase fotografia epavei arzânde a lui *Christabel* cu legenda: „Canibalii puși la fiert”.

În *L’Humanité* mai apăreau și amintirile din copilărie emoționate referitoare la beneficiile cooperativizării, un articol semnat chiar de Hannibal, strecurat din închisoare, ceea ce îi aținea și mai mult pe suporterii comuniști. Ar fi putut scrie la fel de bine și pentru publicațiile de extrema dreaptă, dar cei de dreapta nu mai erau la modă și nu ar fi demonstrat în sprijinul lui.

În fața lui Popil era o notă de la procurorul public în care era întrebat ce dovezi avea el de fapt împotriva lui Hannibal Lecter. Dat fiind curentul general revanșard, *l’épuration sauvage,* o reminiscență a războiului, o condamnare pentru uciderea unor fasciști și criminali de război ar fi fost cu greu obținută și, chiar justificată, ar fi fost extrem de nepopulară.

Uciderea criminalului Paul Momund se petrecuse cu ani în urmă, iar dovezile constau în mirosul de ulei de cuișoare, nota procurorul. Ajuta asta la reținerea femeii Murasaki? Era ea complice? întreba procurorul. Inspectorul Popil recomandase ca ea să nu fie reținută.

Circumstanțele exacte ale morții patronului de restaurant Kolnas, *restauratorul criptofascist și contrabandistul Kolnas,* așa cum era cunoscut în dosar, nu puteau fi determinate. Da, exista o gaură de origine necunoscută în țeasta lui, în limbă și în cerul gurii, care fuseseră străpunse de o persoană necunoscută. Și el trăsese cu revolverul, așa cum demonstra testul cu parafină.

Oamenii uciși în canal ajunseseră pete de grăsime și cenușă. Era de notorietate că sunt răpitori și negustori de carne vie. Nu fusese descoperită oare o dubă în care se aflau două femei captive în urma indiciului referitor la numărul de înmatriculare furnizat de femeia Murasaki?

Tânărul nu avea cazier. Era cel mai bun din grupa lui de la facultatea de medicină.

Inspectorul Popil se uită la ceas și merse pe coridor până la camera *Audieri 3,* cea mai bună pentru interogatorii din cauză că primea câteva raze de soare, iar graffiti-urile fuseseră acoperite cu un strat gros de vopsea albă. Un gardian stătea în fața ușii. Popil făcu un semn din cap către gardian, iar acesta trase zăvorul ca să poată intra. Hannibal stătea la masa goală din centrul încăperii. Glezna îi era legată cu cătușe de piciorul mesei, iar încheieturile mâinii de un belciug din masă.

— Scoate-i fiarele, spuse Popil gardianului.

— Bună dimineața, inspectore, îl întâmpină Hannibal.

— Ea este aici, spuse Popil. Doctorii Dumas și Rufin se vor întoarce după prânz.

Popil îl lăsă singur.

Acum Hannibal se putu ridica atunci când Lady Murasaki intră pe ușă.

Ușa se închise în urma ei, iar ea se lipi de ușă, cu palma lipită de ea.

— Dormi? îl întrebă ea.

— Da. Dorm bine.

— Chiyoh îți trimite urări de bine. Spune că este foarte fericită.

— Mă bucur.

— Tânărul ei a terminat studiile și s-au logodit.

— Mă bucur pentru ea.

O pauză.

— În parteneriat cu doi frați, au o fabrică de scutere, mici motorete. Au făcut deja șase. Spera să aibă succes.

— Cu siguranță vor avea, o să cumpăr una chiar eu.

Femeile sesizează mult mai repede ce se întâmplă în jurul lor, parte din cauza instinctului de supraviețuire, și recunosc imediat dorința. Recunosc, de asemenea, și absența ei. Simți o schimbare la el. Ceva lipsea din privirea lui.

Îi veniră în minte cuvintele strămoșului ei, Murasaki Shikibu, și le spuse:

Apele tulburi
îngheață mai repede.
Sub cerul limpede,
lumina lunii și umbrele,
fluxul și refluxul.

Hannibal reproduse răspunsul clasic al Prințului Genji:

Amintirea unei lungi iubiri
se adună ca o avalanșă.
Te chinuie precum rațele
care plutesc una lângă alta în vis.

— Nu, spuse Lady Murasaki. Nu. Acum, acolo este numai gheață. S-a dus. Nu-i așa că s-a dus?

— Ești persoana mea preferată, spuse el, destul de realist.

Ea își înclină capul, apoi părăsi încăperea.

•

În biroul lui Popil îi găsi pe doctorii Rufin și Dumas, discutând aprins. Rufin o prinse de mâini pe Lady Murasaki.

— Mi-ai spus că sufletul lui s-ar putea să înghețe pe vecie, spuse ea.

— Simți asta? întrebă Rufin.

— Îl iubesc, dar nu-l mai pot citi, răspunse Lady Murasaki. Tu poți?

— Niciodată nu am putut, recunoscu Rufin.

Ea plecă fără să-l mai vadă și pe Popil.

•

Hannibal se oferi să lucreze la dispensarul închisorii și făcu o cerere către curte să-i permită întoarcerea la facultatea de medicină. Doctorița Claire DeVrie, șefa Laboratorului de Medicină Judiciară al Poliției, o tânără

inteligentă și atractivă, descoperi că Hannibal îi este extrem de util, realizând analize de bună calitate ale toxinelor, cu minimum de aparatură și reactivi. Scrise un referat apărându-i cauza.

•

Doctorul Dumas, a cărui susținere îl irita dincolo de orice limită pe Popil, depusese o scrisoare de sprijin răsunătoare în favoarea lui Hannibal și explicase că John Hopkins Medical Center din Baltimore, America, îi oferea o bursă după ce fuseseră văzute ilustrațiile pentru nou manual de anatomie. Și Dumas susținuse fără nicio ezitare și calitatea lui morală.

•

În trei săptămâni, dincolo de toate obiecțiile inspectorului Popil, Hannibal ieși din Palatul de Justiție și se întoarse în camera lui de la mansarda facultății de medicină. Popil nu-și luă rămas-bun, pur și simplu un gardian îi adusese hainele.

Dormi foarte bine în camera lui. Dimineața, sună în Place des Vosges și descoperi că telefonul lui Lady Murasaki fusese deconectat. Merse acolo și intră cu cheile lui. Apartamentul era gol, cu excepția măsuței de telefon. Lângă telefon, era un bilet pentru el. Era legat de o crenguță carbonizată, din Hiroshima, primită de Lady Murasaki de la tatăl ei.

În bilet scria: „Adio, Hannibal. Am plecat acasă”.

Mergând către cină, aruncă în Sena crenguța arsă. La Restaurant Champs de Mars servi un iepure la tavă din banii lăsați de Louis pentru liturghii date pentru sufletul lui. Încălzit de vin, decise că ar fi cinstit să citească niște rugăciuni în latină pentru Louis, ba chiar să cânte și câteva melodii populare, gândindu-se că rugăciunile lui nu vor fi mai puțin eficace decât cele pe care le-ar fi putut plăti la Saint-Sulpice.

Mâncă singur, dar nu fu singur.

Hannibal intrase în lunga iarnă a inimii sale. Dormea adânc și nu era vizitat în vise, așa cum li se întâmplă

oamenilor.

• PARTEA A TREIA

„Mai stă aci chiar pana cu cotor
Cu care diavolului – Faust s-a dat.
Mai stăruie în țeava-ngustă, închegat,
Un strop din sângele cu care-a iscălit.”

J.W. VON GOETHE, *Faust*

Capitolul 58

Lui Svenka i se părea că tatăl lui Dortlich nu va mai muri niciodată. Bătrânul trăgea din greu aerul în piept, tot mai greu, doi ani în care de abia respira în timp ce sicriul capitonat cu foaie de cort aștepta pe căpriori în apartamentul înghesuit al lui Svenka. Ocupa aproape toată sufrageria. Și provoca bombănelile femeii care trăia cu Svenka, care interzisese utilizarea capacului sicriului fie și numai ca bufet. După câteva luni, ea începu să țină în sicriu mărfurile de contrabandă pe care Svenka le storcea de la cei întorși de la Helsinki sau din vacanțe.

În cei doi ani ai epurărilor sângeroase ordonate de Iosif Stalin, trei dintre camarazii lui Svenka fuseseră împușcați și un al patrulea fusese spânzurat în închisoarea Lubianka.

Svenka vedea clar că este momentul să plece. Lucrările de artă erau ale lui și nu avea să le lase. Svenka nu moștenise toate contactele lui Dortlich, dar putea să obțină acte bune. Nu avea contacte în Suedia, dar avea destule pe navele între Riga și Suedia, cu care putea negocia odată aflat pe mare.

Lucrurile trebuiau făcute pe rând.

Duminică dimineața, la 6:45, fata în casă, Bergid, ieși din clădirea în care trăia tatăl lui Dortlich. Cu capul descoperit, să nu se vadă că merge la biserică, și avea cu ea o Biblie într-o eșarfă.

Plecase de aproape zece minute când, din patul lui, tatăl lui Dortlich auzi pe scară pașii unei persoane mai solide decât Bergid, care urca. De la ușă se auzi un râcâit, ca și cum cineva ar fi spart broasca.

Ușa de la intrare se frecă de prag când fu deschisă. Scotoci în noptiera de lângă pat și scoase un pistol Luger. Slăbit de efort, ținu arma cu ambele mâini, sub cuvertură.

Închise ochi până ce ușa camerei se deschise.

— Dormiți, Herr Dortlich? Sper că nu vă deranjez, spuse sergentul Svenka, în haine civile, cu părul dat cu briantină.

— A, tu ești.

Chipul bătrânului era la fel de mândru ca întotdeauna, dar, din fericire, arăta mult mai slăbit.

— Vin în numele Sindicatului Miliției Vamale, spuse Svenka. Am făcut curat în dulap și am mai găsit câteva lucruri ale fiului.

— Nu le vreau. Păstrează-le, zise bătrânul. Ai spart broasca?

— Dacă nu a venit nimeni să deschidă, am intrat singur. Mă gândeam să las cutia, dacă nu era nimeni acasă. Am cheile fiului dumneavoastră.

— Nu a avut niciodată cheie.

— Șperaclul lui.

— Înseamnă că poți să și încui când pleci.

— Locotenentul Dortlich mi-a încredințat unele detalii despre… situația și dorințele dumneavoastră. Ați scris? Aveți documentele? Sindicatul consideră că este de datoria noastră acum să îndeplinim dorințele menționate în document.

— Da, spuse tatăl lui Dortlich. Semnate de mine și de martori. Un exemplar a ajuns la Klapeida. Nu mai este nevoie să faceți nimic.

— Ba da. Un lucru.

Sergentul Svenka puse cutia jos.

Zâmbind, se apropie de pat, luă o pernă de pe un scaun, trase de marginile ei și o puse pe fața bătrânului, suindu-se în pat, peste el, cu genunchii pe umerii lui, cu coatele întinse, cu toată greutatea pe pernă. Cât va dura oare? Bătrânul nu tresări.

Svenka simți ceva tare apăsându-l între picioare, cearșaful se ridică sub el și Luger-ul se descărcă. Svenka simți arsura pe piele, apoi adânc în el, și căzu pe spate, în timp ce bătrânul ridică iar pistolul și trase prin cearșafuri, lovindu-l în piept și în față, apoi gura țevii tremură și ultimul glonț lovi piciorul lui. Inima bătrânului bătu mai repede, tot mai repede, și se opri la fel de brusc. Ceasul de deasupra lui începu să bată de ora șapte și mai auzi primele patru bătăi.

Capitolul 59

Deasupra paralelei de 50°, zăpada acoperea întreaga emisferă, estul Canadei, Islanda, Scoția și Scandinavia. Ningea în rafale în Grisslehamm, Suedia, zăpada cazând în mare în timp ce feribotul care ducea sicriul intra în port.

Agentul de pe feribot le asigură un cărucior cu patru roți oamenilor de la societatea de pompe funebre și-i ajută să urce sicriul pe el, ajutându-i să ia viteză pe punte pentru a urca din prima pasarelă spre chei, unde aștepta un camion.

Tatăl lui Dortlich murise fără să mai aibă rude apropiate, iar dorințele sale fuseseră clar exprimate. Asociația Mări Klaipeda și Sindicatul Muncitorilor Portuari doriră ca acestea să fie îndeplinite.

Mica procesiune până la cimitir consta din dric, o dubă cu șase persoane de la firma de pompe funebre, și o mașină în care se aflau două rude în vârstă.

Nu pentru că tatăl lui Dortlich ar fi fost uitat în întregime, dar majoritatea prietenilor săi din copilărie erau morți și puține rude supraviețuiseră. Fusese un fiu rebel, iar entuziasmul lui față de Revoluția din Octombrie îl înstrăinase de familie și-l dusese în Rusia. Fiul unor constructori de nave, își petrecuse viața ca marinar de rând. Ce ironie, căzură de acord cele două rude în vârstă care mergeau după dric prin zăpada care cădea în după-amiaza târzie.

•

Cavoul familiei Dortlich era din granit cenușiu, cu o cruce sculptată deasupra ușii și o lucarnă cu vitralii, de bun gust, figuri geometrice colorate, nu un desen figurativ.

Îngrijitorul cimitirului, un om conștiincios, dăduse zăpada până la cavou și șterse treptele. Cheia mare de fier era rece chiar și prin mânușile lui și o ținu cu ambele mâini ca să o răsucească cu zgomot în broască. Oamenii de la pompele funebre deschiseră ușile mari, duble, și duseră sicriul înăuntru. Urmară niște bombăneli din partea rudelor apropo de sigla sindicatului comunist care se vedea pe capacul nișei mormântului.

— Gândiți-vă la toate astea ca la un rămas-bun prietenesc de la cei pe care îi cunoștea cel mai bine, spuse directorul de la pompe funebre și tuși în mănuși. Era un sicriu extrem de luxos pentru un comunist, se gândi el, și studie lucrătura.

Îngrijitorul avea în buzunar un tub cu unsoare albă. Unse două linii pentru ca picioarele sicriului să alunece atunci când va fi pus în nișă, apoi împinse dintr-o singură parte, fără să fie în stare să-l urnească.

Cei prezenți se uitară unul la celălalt. Niciunul nu se oferi să spună o rugăciune, așa că încuiară cavoul și se grăbiră către mașini prin zăpada viscolită.

Deasupra stratului de lucrări de artă, tatăl lui Dortlich era liniștit și minuscul, gheața cuprinzându-i inima.

Anotimpurile soseau și treceau. Se auzeau voci de pe aleile cimitirului și, uneori, se strecura acolo un cârcel de viță-de-vie sălbatică. Culorile sticlei colorate a vitraliului slăbiră în intensitate pe măsură ce se depuse praful. Căzură iar frunzele, apoi zăpada, și încă o dată tot așa. Tablourile, atât de familiare lui Hannibal Lecter, erau rulate în beznă ca suluri ale amintirii.

Capitolul 60

Fulgi mari cad în aerul liniștit al dimineții în lungul râului Lievre, Quebec, și se așază ușor pe pragurile atelierului de împăiere a vânatului de la Caribou Corner Outdoor.

Fulgi mari cad și pe capul lui Hannibal Lecter în timp ce ridică bariera către cabana din lemn. Este deschis. Se poate auzi *O Canada*! de la un aparat de radio de undeva din spate, în deschiderea unui meci de hochei din campionatul liceelor. Trofee acoperă toți pereții. Un elan domină totul, iar sub el sunt aranjate ca în altar tablouri cu o vulpe arctică, un cocoș polar, o căprioară cu ochi blânzi, un linx și o pisică sălbatică.

Pe tejghea este o cutie compartimentată cu ochi folosiți la împăiere. Hannibal își lasă jos traista și răscolește cu degetul printre ochi. Descoperă o pereche albastru palid numai bună pentru un Husky drag, acum mort. Hannibal îi scoate din cutie și-i pune unul lângă altul, pe tejghea.

Apare proprietarul. Barba lui Brony Grentz este sură acum, iar pe la tâmple a încărunțit.

— Mda, cu ce te pot ajuta?

Hannibal îl privește, caută iar prin cutie și găsește o pereche care se potrivește cu ochii maro, mari, ai lui Grentz.

— Ce-i cu asta? întreabă Grentz.

— Am venit să iau un trofeu, spuse Hannibal.

— Ce fel de trofeu? Ai bonul?
— Nu-l văd pe pereți.
— Probabil că este în spate.
Hannibal îi dă o mână de ajutor.
— Pot să intru? Aș putea să ți-l arăt eu.
Hannibal își ia și traista cu el. Conține câteva haine, un topor și un cordon de cauciuc etichetat „Proprietate a John Hopkins Hospital”.

•

Era interesant de făcut comparația între agenda lui Grentz și lista membrilor Totenkopf căutați de britanici după război. Grentz avea mai mulți corespondenți în Canada și Paraguay, ca și câțiva alții în Statele Unite. Hannibal examina în voie documentele în tren, unde obținuse un compartiment numai pentru el cu banii din casa lui Grentz.

Pe drumul înapoi către Baltimore, unde avea bursa, își întrerupse călătoria în Montreal, unde expedie căpățâna lui Grentz unuia dintre prietenii taxidermistului, iar la expeditor puse numele altuia.

Nu mai fusese cuprins de mânie cu Grentz. De fapt nu se mai lăsa deloc pradă mâniei, nici nu mai era torturat de vise. Era în vacanță, iar uciderea lui Grentz era mai plăcută decât să meargă la ski.

Trenul se clătina spre sud, către America, atât de cald și cu suspensia perfectă. Atât de diferit de trenul cu care făcuse lungul drum către Lituania pe când era tânăr.

Urma să se oprească în New York peste noapte, să stea la Carlyle, tot pe banii lui Grentz, și să vadă o piesă de teatru. Avea bilete atât pentru *Formează C pentru crimă,* cât și pentru *Picnic.* Optă pentru *Picnic,* deoarece crimele puse în scenă nu erau convingătoare pentru el.

America îl fascina. O asemenea abundență de căldură și de lumină electrică. Mașini atât de ciudate și de mari. Chipurile americanilor, deschise, dar nu inocente, însă ușor de citit. În timp, urma să-și folosească accesul în culise, ca

Mecena, ca să se uite la public, la chipurile fermecate de luminile scenei, și să le citească, să le citească, să le citească.

•

Căzu întunericul și chelnerul din vagonul restaurant aduse o lumânare la masa lui, iar vinul roșu continuă să tremure în pahar în mișcarea trenului. Mai târziu, în noapte, se trezi la o oprire ca să-i audă pe muncitorii de la calea ferată cum îndepărtează cu un furtun cu aburi gheața adunată pe șasiul vagonului, norii de abur fiind măturați de vânt pe deasupra ferestrei sale. Trenul porni iar cu o smucitură, luminile gării alunecară în urmă, în noapte, iar trenul se legănă în continuare spre sud, către America. Fereastra lui era curată și putea vedea stelele.

• MULȚUMIRI

Mulțumirile mele membrilor Brigăzii de Criminalistică a Poliției din Paris, care m-au introdus în universul de pe Quai des Orfèvres și mi-au împărtășit cunoștințele lor profunde și delicioasele lor gustări.

Lady Murasaki este omonimul lui Murasaki Shikibu, care a scris primul mare roman, *Poveștile din Genji.* Lady Murasaki a noastră citează din Ono no Komachi și aude în minte un poem de Yosano Akiko. Cuvintele prin care își lua rămas-bun de la Hannibal sunt din *Poveștile din Genji.* Noriko Miyamoto m-a ajutat enorm cu literatura și muzica.

Așa cum ați remarcat, am împrumutat câinele lui S.T. Coleridge.

Pentru o mai bună înțelegere a Franței din timpul Ocupației și din primii ani de după război, îi rămân dator lui Robert Gildea, pentru *Marianne in Chains*, lui Antony Beevor și Artemis Cooper pentru *Paris After the Liberation, 1944-1949,* și lui Lynn H. Nicholas pentru *The Rape of Europa.* Remarcabilele scrisori ale lui Susan Mary Alsop către Marietta Tree, adunate în *To Marietta from Paris, 1945-1960,* au fost și ele de ajutor.

Și, cel mai mult, mulțumirile mele se îndreaptă către Pace Barnes pentru sprijinul ei neobosit, pentru iubire și răbdare.

Sfârșit

[1] Instrument antic pentru determinarea meridianului locului. Cel mai vechi tip de cadran solar. (n.tr.).